

BECKY BANNISTER

POLITIKAI SZATÍRA

Serfőző (Larry) Levente
regénye

A mű eredeti angol nyelvű címe: Becky Bannister
A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Kindle Direct Publishing, 2020
Angol nyelvű szerzői jog: Larry (Levente) Serfozo 2020
Fordította: Serfőző Levente
@ Serfőző Levente, 2021 Hungarian Translation

Minden jog fenntartva. A könyvet és bármi részletét lemásolni nem szabad, bármi nyomtatott vagy elektronikus, vagy fotókópia formában a szerző előzetes írásbeli engedélye nélkül.

A regény fiktív kitalálás. Nevek, karakterek, helyek és események vagy a szerző képzeletének eredménye, vagy imaginárius módon lettek használva. Bármi hasonlóság akár élő akár néhai személyre, eseményekre vagy lokalitásokra teljes méretű esetlegesség.

TARTALOM

Első Fejezet: Voorhees utca.....	4
Második Fejezet: Extrémé Marina.....	8
Harmadik Fejezet: Linz kávéház.....	12
Negyedik Fejezet: Igor és Lev.....	16
Ötödik Fejezet: Miami Beach.....	20
Hatodik Fejezet: Ed Martin.....	24
Hetedik Fejezet: Mike és Mary Monroe Iowából.....	28
Nyolcadik Fejezet: Titokzatosság.....	32
Kilencedik Fejezet: Álruhában.....	36
Tizedik Fejezet: Andrea Hirschfeld.....	40
Tizenegyedik Fejezet: A poros reptér a dzsungelben.....	43
Tizenkettedik Fejezet: Kicsi ház a nagy prérin.....	47
Tizenharmadik Fejezet: Kelet találkozik nyugattal.....	50
Tizennegyedik Fejezet: Az interjú.....	53
Tizenötödik Fejezet: A kubai kapcsolat.....	57
Tizenhatodik Fejezet: Lopj, hazudj, csalj és csináld a pénzt.....	61
Tizenhetedik Fejezet: Utazás Kubába.....	64
Tizennyolcadik Fejezet: A koronavírus.....	68
Tizenkilencedik Fejezet: A megbízósági krízis.....	72
Husadik Fejezet: Deutsche Bank.....	76
Huszonegyedik Fejezet: Országúti utazás.....	80
Huszonkettedik Fejezet: Interstate 95.....	83
Huszonharmadik Fejezet: A visszafele út.....	87
Huszonnegyedik Fejezet: Arany Eldorádóból.....	90
Huszonötödik Fejezet: Cara Negra.....	93
Huszonhatodik Fejezet: A híres háromszögelés.....	96
Huszonhetedik Fejezet: Gertie és Anica.....	100
Huszonnyolcadik Fejezet: Julius bajba kerül.....	104
Huszonkilencedik Fejezet: Becky és Andrea Budapesten.....	108
Harmincadik Fejezet: Vissza Amerikába.....	112
Harmincegyedik Fejezet: Lisbé Ramirez.....	116
Harminckettedik Fejezet: Bruce és Cliff Ramirez.....	120
Harmincharmadik Fejezet: A befejezés.....	124

Első Fejezet

Voorhees utca

A nevem Becky Bannister és ha olvastad felfedezöm és jótékonykodó pártfogóm, Larry a Csodálatos irodalmi munkáit, akkor elméletileg tudnod kellene, hogy ki vagyok, bár megnyugtathatlak, egyetlen szó sem igaz abból, amiket idáig összehordott rólam. Vannak, akik ragaszkodnak az elmélethez, hogy érdekesítő karakteremet pusztán kitalálta és valóságban soha nem is léteztem, ami szintén szemem szedett hazugság, mert én magam vagyok a legrosszabb rémálma bármi bűntevőnek vagy bárki másnak, aki törvénytelen cselekedetek véghezvitelén töri a fejét.

Egyik legelső regényében, egy Bronxi kikapós feleségről szóló mesében, rendőrnőt csinált belőlem, valamiféle képzeletbeli rendőrkapitányságon, Florida közepén. Később, egy másik könyvében, amit találónan Inzultus és Bosszú cím alatt publikált, Connecticut államba költöztetett vissza, ahonnan származott, ha nem vesszük figyelembe eredeti szülőhelyét a Borgo hágó közelében, a Keleti Kárpátok hegyeiben, a Drakula kastély tőzsomszédságában. Connecticutban betelepített egy dolyfős szuper gazdag városba, bár, és ez jóindulatára legyen írva, junior detektívnek léptetett elő. Természetesen nem tudta legyőzni komisz természetét és a történet javát egy mérges kígyókkal teli mangrove mocsárba forgatta, Florida őstermészetinek tartott nyugati partvidékén, egy Horseshoe Creek nevű, rémségesen ronda tengeri ízeltlábúról elnevezett városban.

Egy harmadik regényében, a Gyilkosság a Mézeshetek Szigeten alkotásban, ami egy homokosok által frekventált tengerparti fövény, ami hellyel furcsa módon túlságosan is ismeretes, egy tisztas pszichiáter hölgyet tartóztat le velem. Felújított gimnáziumi szerelmének segítségével, a hölgy brutális módon meggyilkoltatja női ruhákban flangáló pervert férjét, ami tett, ahogy a végén kiderül, egy kasszakimerítő hosszas vizsgálat és bírósági tárgyalás után, a fent említett hősszerelmespár nem is követett el.

Ezért az egyedüli tévedésért, amivel beszennyezte rendőri jó híretem, elbocsájtottak állásomból, egy nappal azelőtt, hogy alkalmas lettem volna nehéz munkával megkeresett nyugdíjra való jogosultságomra. Munkanélküli segílyt sem kaphattam, mert feladatomra való nagyfokú alkalmatlanság és feletteseimmel szembeni orcátlan engedetlenség miatt szüneteltettek állásomban, ami megbánásokkal teli szomorú esemény juttat ide, ehhez a jelenlegi legsajnálatosabb helyzetemhez. Hatalmas és kíváncsú fenekemen kicsúsztam a rideg ismeretlenségbe, és hogy kenyeret tehessek asztalomra és fedél legyen a fejem felett, magánzóvá kellett lennem és eseteket kell felvállalnom, amiket a magam erejéből is ki tudok szimatolni.

Jelenleg New Port Richey városban lakom egy kétszobás lakásban, a Voorhees Road utcai lakótelepen, az egyik bernalterozott egyemeletes betonkocka épületben, az elmocskolódott piszkos sárga falak mögött. Hosszú és nyitott függőfolyosó vezet ajtóhoz, koszos ablakokkal és tépett függönyökkel. Keskeny ajtók váltakoznak a műanyag személtládákkal és dekorációnak kiszáradt virágok kókadoznak felfüggesztett agyagcserepekben. Hálószobám ablaka egy mocsárra néz ciprusfákkal sűrűn benőve, ahol elvadult házi disznók és morcos mosómedvék osztják meg életterüket a helybeli hontalanokkal.

Szegényes jövedelmemen ennyit engedhetek meg és bankbetétem is egyre fogy. Semmim nem maradt, csak a büszkeségem és természetes szépségem és régi egyenruhám, amit hivatalos rendőrijelvényem nélkül kell, hogy viseljek. Jelenleg átmeneti állásban dolgozom a helybeli wellness központban, a bejelentkezési pultnál, ami pozíció semmi esetre sem varázsolja a mosoly örömet, máskülönben csinos kis arcomra.

Larry, mint mindig most is próbál segíteni. Hetek és hónapok óta egész napon át könyörtelenül korbácsolja az esztét és az egyik legsötétebb éjszaka kellős közepén, vadul csapkodó esővel és hurrikán előtti üvöltő szelekkel megjelenik ajtómnál és bebocsátásért esdekel.

– Becky, – könyörög mézédeseen hízelgő hangon. – Eressz be. Lehet, hogy valami fontosat hoztam számodra.

– Igen, persze, – mondom és résnyire megnyitom az ajtót és kezemben készen tartom legbizhatóbb húspotyoló kalapácsomat, hogy fejbe üssem, ha túlságosan erőszakosan akarna befele tolni. – Te és a te nevetséges kitalálásaid, – teszem hozzá, – teljesen elegendem van belőlük. Mondd meg az ajtóresen keresztül. Osztatlan figyelmem teljes három másodpercig a tiéd.

– Cukorfalatom, – könyörög, – ez most igazi, hadd magyarázzam meg.

Hogyne, gondolom, te és a te özönvízelőtti kitekert meséid, de máris felkeltette érdeklődésemet. Larry egy öreg tökös, ne gondold semmi rosszra, negyven évvel idősebb, mint én, és mégis, messziről behunyt szemmel és egy különleges szögből nézve több szempontból is agyafúrtan aranyos. Larryt néhanapján még szexinek és gusztusosnak is gondolhatod.

– Nem engedhetlek be, – mondom bizonytalanokodó hangon és próbálom rácsukni az ajtót a lábára. – Túl késő van, és nem vagyok tisztességesen felöltözve.

Micsoda szálnalmas kifogás, gondolom és gyűlölöm a gyengeségemet, de ha Larryről van szó, minden hibája és eltúlzott kitalálásai ellenére, eltökéltségem elolvad, mint vaj a mikrohullámú sütőbe.

– Vegyél fel valamit, – folytatja monológját Larry, – bármit, egy hálóköpeny is megteszi. Nem valami éjszakai gyorstalpalóért jöttem ide. Soha semmi ilyesmiért, hiszen te ismersz a legjobban. Mindamellet, van nálam egy üveg barackpálinka, hogy megtörjük a jeget. Te is tudod, ez a legjobb segítség, hogy megindítsuk alkotói forrásom csobogását.

– A kétszínű gazember, – füstölgök magamban, de kinyitom az ajtót és Larry begördül rajta, mintha valami liszteszsák gurulna le a malom csúszdájáról.

– Ül le, – parancsolok rá, – mialatt kerítek két likőrös poharat.

– Kettőt? – veti rám a tekintetét.

– Igen, – mosolygok rá, mint a végtelen bölcsességek beavatott tudója. – Nem állna jól neked, ha egyedül innál. Hiszen tudod a közmondást, csak az ökör iszik magában.

Larry önt és aprót kortyolunk. Kiveszi a pénztárcáját és előhalássza Stagecoach Bank hitelkártyáját. Ránézek, összeráncolom a homlokomat és kikerekítem a szememet.

– Hitelkártyacsálás, – mondom csalódottan, – ezt nem gondolhatod komolyan.

– Ez más, – forgatja kezében a kártyát és az orrom alá tolja. – Ez az én kártyám volt, amíg valaki nemrégiben tudomásom nélkül ráterhelt tizenkétezer dollárt. Panaszt adtam be a banknál és megszüntették a számlát. Túlságosan könnyen levették róla a terhelést és itt valami nincs rendben. Nem tetszik nekem a dolog. Miért ne vizsgálnád ki te az ügyet? Lehet, hogy valami nagyobb dologhoz vezet.

– Például mihez? – kérdezem és rózsaszínű nyelvem hegyét beledugom az italba és keresztbe vetem a lábam. A csudába, suttogom, ahogy szeme követi a fényes bőr villanását a térdemen és hálóingem alatt nincs alsónemű. Jobb lenne, ha túltennék rajta, gondolom, mielőtt vicces gondolatok környékezik meg a képzeletét. – Tudnál egy keveset, – folytatom, – humorizálni engem a részletekkel.

– Minél kevesebbet mondok, annál jobb, – kezdi fellengzős tónusban és minden egyes szótagot megnyom. – Ha bank gyanút kap, hogy én is benne lehetek a csalásba, azonnal visszateszik számlámra a terhelést. Már aláírtam egy eskü alatti nyilatkozatot, hogy büntetőjogi felelősségem tudatában kijelentem, hogy nem tudom, hogy ki használta a hitelkártyámat. Mindössze annyit mondhatok, hogy valami vállalkozás, Extrémé Marina néven a Miami Beach Collins Avenue úton, végezte el a szolgáltatást és két egyenlő nagyságú részben fizetették ki a

bankkal. A hitelkártya végig nálam volt és nem adtam ki a számot soha senkinek. Még egy étteremben sem fizettem vele, ahol két percre elviszik a kártyádat. Senki nem tudhatta a biztonsági kódszámomat és a számlaszámomat, kivéve talán a bankot. Valamiféle belső munka lehet ez az ügy és bízom vizsgálati képességeidben és tapasztalataidban, hogy kideríted, hogy ki csinálta és hogyan anélkül, hogy felbosszantanál bárki aljas latrot életveszélyes viselkedési problémákkal.

Larry beszél és közbe méreget engem és a gyanakvás fekete kígyója mocorogni kezd a hasamban és hideg testét körbetekeri a gerincemen. Nincs felesége és én is férj nélkül vagyok. Még a végén azt hiheti, hogy hajlandó lennék vele cicázni? Ugyan kérem.

– Benne voltál? – kérdezem és keményen a szemébe nézek. – Éppen elég mocskok ragadt idáig is életrajzomhoz és úgy van szükségem valamiféle csalási vádra, mint egy púpra a hátamon. Beszélj igazat, különben soha többet nem szólok hozzád. Voltál Miami Beach városban nemrégiben?

– Negyven évvel ezelőtt, – vigyorog Larry, – én és ifjú feleségem és a Singapore hotelban szálltunk meg a Collins Avenue úton és a többit hozzá képzelheted. Sokkal jobb dolgunk is volt, mint a hullámok hátán lovagolni egy gyorsnaszádon vagy, hogy hitelkártya-csalásokat kövessünk el. Szinte ki sem mentünk a szobánkból és behozattuk az ételt két nagy szerelmi csatározás között.

– Figyelmeztetlek, – rázom a mutatóujjamat az arca előtt. – Hagyd ki a szemérmetlen részleteket, te vén hazug, te megvetésre méltó öreg pervers. Ismersz valakit, aki az elmúlt néhány hónapban Miami környékén járt?

– Nem ismerek, – feleli és hosszasan méreget tekintetével és tudom, hogy valamit elhallgat. Nem azért voltam első osztályú detektív húsz évig, hogy ne vegyek észre egy hazugot.

– Larry, – húzom össze a szememet és hangom fenyegető oktávba élesedik. – Kicsit jobban erőltesd meg az agyad. Hozzám beszélsz, Becky Bannister államilag regisztrált magánnyomozóhoz. Hat hónapig hadnagy is voltam az erkölcsrendészetén.

– Mióta vagy magándetektív? – kérdezi, és felcsillan a szeme, mint valami lompos farkú mókusnak, aki megtalálta a tavaly elrejtett tulipánhagymát.

– Tegnap óta, – felelem beláthatatlan büszkeséggel. – Tegnap jött meg az igazolványom Tallahassee fővárosból. Rejtett fegyverviselési engedélyemet is visszakaptam és ismét a törvényerő igaz oldalára állhatok.

– A feladat, amit javasolok, nem igényel semmi puskaport, – dől hátra Larry egyik fotelemben, amit most olyan szükségtelenül és orcátlanul elfoglal. – Csak némi női finesszel ügyes kérdéseket kell, hogy feltegyél a megfelelő helyeken, ami ravaszságokból neked drágám, szekérszámra van.

– Lenne valami foglalo is, – kérdezem, – készpénz kellene, hogy indítsak. És valamiféle tények, például, hogy kit ismersz Miami-ban és milyenfajta rokonságban van veled az illető?

– OK, – Larry vakargatja az állát, – mivelhogy elfogadtad a megbízást, és pénzről is beszélgettünk, amit most mondok neked teljesen bizalmas és kiváltságos információ. Rettegetes bajba kerülhetnék, ha megtudják, hogy én vagyok a vizsgálat mögött.

– Kik, ha megtudják?

– A rokoniaim, minimálisan számítva perelhetnek becsületsértésért és karakter beszennyezésért.

– És maximálisan?

– Megölelhetnek.

– Kedves rokonaid vannak. Lássam a pénzt és beszélhetünk a titoktartási egyességről.

Átnyújt egy vastag tekercs pénzt, ami ezer dollár körül lehet és némi tétovázás után beszélni kezd, de később belejön, és teljes lendülettel kiabál és hadonászik hozzá.

– Julius unokaöcsém gazdag üzletember Magyarországon. Az elmúlt novemberben reggeliztem vele és Olívia nevű jelenlegi barátnőjével a Melba butik hotelben, New York Cityben, a W 44th utcában. Ezt követően Kubába mentek egy Salsa táncfesztiválra, ahol találkoztak másik három tökossal Magyarországról és ledér barátnőikkel, akik már előttük odaérkeztek. Néhány nap múlva átmentek Miami Beach-re és pár napig egy luxushotelben szálltak meg a Collins Avenue úton.

– Nahát, – mondom gúnyosan, – felettébb érdekes.

– Ez még semmi, – emeli fel a mutatóujját. – Még hosszú a folytatás. Februárban Julius tíz napos vakációt finanszírozott tizenhárom tagú kiterjedt rokonságának a Kanári szigeteken. Ott találkoztak egy Lisbé nevű nővel és annak két férfitestvérével. Ezek hárman Miami Beach-ről repültek oda, ahol Lisbének lakása van. Bátyám Gus figyelmeztetett, hogy ez a Lisbé egy nemzetközi svindler és szélhámos életművész, aki abból él, hogy lenyúl embereket. Főleg a rokonokat szereti célba venni. Gus nagyon félt, hogy Lisbé megvágja őket a Kanári szigeteken és Juliussal fizetteti ki a számláit. Gus engem vádolt, hogy előzetes kapcsolatban vagyok Lisbével, akivel pedig soha életemben nem találkoztam. Lisbé valami távoli rokona Dorottyának, Gus feleségének az apai oldalán. Ismételem, semmi közöm ehhez a Lisbéhez. Soha nem is volt.

– Hogyan néz ki ez a Lisbé nőszemély? – vágok közbe szóáradatába, mialatt újra töltök a barackpálinkából. – Lenne róla egy fénykép? Nagyban segítene, hogy megtaláljam.

Larry néz rám mintha intelligencia képességeit vontam volna kétségbe, hogy feltételezem, hogy kihagy fontos részleteket, és ahogy felel, rázza a fejét.

– A bátyám szerint Lisbé negyven év körül van és egy dekával sem kevesebb, mint százötven kiló.

– Egy fénykép? – nézek rá szigorúan.

– Nincs, a bátyám soha nem küldött egyet sem. Valamiféle furcsa és megmagyarázhatatlan okokból, beszüntette a fényképküldést. Egyetlen fotó sem jött át a Kanári szigetekről. Valószínűleg Julius figyelmeztette, hogy ne küldjön. Julius rémségesen titoktartó figura és mindig szeret a háttérben maradni. De ne vágj folyton bele a szavamba és engedd, hogy folytassam.

És folytatta és semmit sem tehettem mást, csak figyelmesen hallgattam történetét.

– A tizenkétezer dolláros terhelés, – Larry beharapja a száját és összehúzza a szemét, mintha erős lelki fájdalmak gyötörnék a veszteség miatt, – egy nappal történt Lisbé és barátainak elutazása előtt a Kanári szigetekre. Ez túl sok a véletlenekből, gondoltam és emailt küldtem Gusnak és részleteztem gyanúmat Lisbét illetően. Gus visszavont mindent, ami rosszat mondott Lisbéről és minden kétséget kizárólagosan figyelmeztetett, hogy nagyon súlyos következményei lesznek, ha folytatom alaptalan vádaskodásaimat. Erre aláírtam a fent említett büntetőjogi nyilatkozatot, hogy fogalmam sincs, hogy ki használta a hitelkártyámat és megígértem, hogy tovább nem firtatom az ügyet. De később eszembe jutottál te, és ezennel felajánlom neked az alkalmat, hogy vizsgálj ki az ügyet és keress némi pénzt rajta.

– Rettenetesen köszönöm, – vetek felé egy megvető pillantást. – Egy kis pénzért ki tudja, hogy mibe keveredek bele. Könyvet fogsz írni róla, nem? Erről lenne szó? Mondd, hogy nincs igazam. Te keresed a mega dohányt és én kerülök a gödörbe oltott mésszel leöntve.

– Lehet, – pislog Larry, mint az a bizonyos béka.

– Későre jár, – állok fel. – Itt az ideje, hogy hazamenj. Holnap reggel kezdek nyomozni az ügyedben és kiadós éjszakai pihenőre van szükségem.

– Ne ebben a rettenetes időben, – emeli rám Larry könyörgően a szemeit. – Túl sok kupicával töltöttél a pálinkából és nem tudok vezetni a sötétben. Szeretnék itt maradni éjszakára.

– OK, – mondom és mutatom neki a díványt és dobok neki egy párnát és egy pokrócot. – Aludhatsz nálam, de ha besettenkedsz a hálószobámba és hozzám nyúlsz, kinyomom a szemedet és legalább egyik tojásodat összetöröm.

Második Fejezet

Extrémé Marina

Két nappal később, mielőtt az első repülővel Tampából Miami mentem egy Uber taxis elvisz az Extrémé Marina depóhoz a Collins Avenue beltenger oldalán. A fokozott hatás kedvéért a reptér végében átöltözöm egy parányi bikinibe és egy lenge blúzba felül és puha pamutból kötött sortba, ami akkurátusan kiemeli kíváncsított fenekem hullámszerű domborúait. Kerek kebleim majdnem kitörnek a tartóhimból, amit melltartó helyett viselek, és teljesen hasonlós vagyok, egy gazdag nőhöz, aki most érkezett egy óceánjáró szuperjacht.

A Marina szintén lenyűgöző. Vízen vagy szárazon legalább egy tucat versenynaszádó látok és hullámszélkötőket, minden csupa sportos és férfias, de semmi a tizenöt méteres luxusjacht kategóriában. Sétálgatok és megráncingok és csodálom a készletet, mialatt fél szemmel lesem, hogy ki figyel fel rám fürkésző szemekkel.

Persze, hogy figyelnek, és ahogy belépek az irodába két fiatal tököst látok egy márványlap borította pult mögött. Mind a ketten úgy néznek ki, mintha most jöttek volna Kubából vagy Kolumbiából, némi angolszász beütéssel genomjaikban. A jobboldali dús hajzatát lófarokba felkötve viseli. A másik kontyot hordoz kopasz fejbűbáján, ami úgy ül rajta, mint egy gőzölögő rakás kutyaurék a rövidre nyírt pázsiton.

Sötét szeműveg van mind a kettőn és semmit sem olvashatok ki a szemükből. Próbálnak elbűjni, de kíváncsiságuk nem engedi. Úgy méregetnek, mint két barna hiéna az esetleges vacsorát.

– Hello, – mondom, – nem vagyok benne biztos, hogy jó helyen járok. Maguk fiúk csak reparálnak vagy el is adnak érdemleges kuncsaftoknak?

– Mind a kettőt, – motyogják és gyakorlatilag ki sem nyitják a szájukat. – Bármit, ami szükségeltetik.

– Bizalmas barátom javasolta magukat, – mutatom nekik legszebb mosolyomat és leveszem a napszemüvegemet. Remélem, hogy követik példámat és kiolvashatom gondolataikat.

Nem követik. Valóban két bizalomteljes üzletembernek látszanak, szigorú óvatossági szabályokkal, hogyan kezeljenek idegeneket. Ez a legjobb jel, hogy jó nyomon járok.

– Hogy hívják a barátját? – kérdezik.

– Lisbé, – felelem. – Ismerik?

Összenéznek. A kontyos beszélni kezd, de a lófarkas gyorsan leint. – Nem ismerjük, – mondja élesen. – Soha nem volt vele semmiféle üzleti ügyünk.

Nem akarom elveszíteni a szagot. Valami hihető választ kell adnom, de hamar. Ha ez a Marina nem falazása valami kétes üzletnek, akkor nem vagyok valódi nő és detektív, gondolom, és közömbös hangon kezdek beszélni.

– A boyfriendem említette a nevét és ezt a címet adta hozzá. De ne beszéljünk róla; nem azért jöttem ide, hogy bárkiről beszéljek, akit Lisbének hívnak. Ma reggel jöttünk fel a Key West földnyelvről és jachtunkon megfolyósodott a tengelytömítés. Én és a barátom gondoltuk, hogy kihasználjuk ezt a váratlan lerobbanási időt, és ez ne vessen rossz fényt az itteni látványosságokra, itt a Miami Beach környéken, de hajót szeretnénk bérelni, hogy felfedezzük a lakatlan szigeteket a Bahama szigetvilágban. Mennyit kérnek napjára? Nem mintha a pénz számítana a barátomnak, de szeretném tudni.

Elég jó szöveg, gondolom és mosolygok rájuk és várom a hatást, és hogy engedjenek gyanakodásukból.

– Egy négyszemélyes gyorsnaszád négyszáz dollár napjára, – kockáztat meg a lófarkas egy savanyú mosolyt. – Megalapozott hitelkártya szükségeltetik hozzá egy ismert banktól, hogy az esetleges előre nem látott költségeket ráterhelhessük. A naszád vezetéséhez Floridai Motoros Vizijártassági Igazolványa kell, hogy legyen legalább egy huszonöt éves személynek a fedélzetén.

Ennél a pontnál megigazítom a frizurámat, kissé előrehajolok és rugalmas labdáimat teljes kilátásba előrebuggyantom. – A barátomnak megvan a jártasságija, és ha én nem is, de ő biztosan elmúlt 25 éves. De kellene tudnom a csónak súlyterhelési határát, mert szeretnénk Lisbét is magunkkal vinni és Lisbé, hogyan is fejezzem ki magam, terjedelmes és szépséges.

– Mennyire terjedelmes, – kérdezi a kopasz a konttyal a koponyája tetején. Ő látszik az inkább közlékenynek a kettő közül és rá kellene, hogy koncentráljak.

– Százötven kiló, plus és mínusz húsz attól függően, hogy mikor evett utoljára. – Mondom és kinyitva legendás tréfáimnak kincses ládáját, kezemet előre nyújtom és lefricskázok egy fehér pihét a férfi pólóingének vállpántjáról.

Telitalálat. A fiatalember kinyílik, mint egy doboz szardínia és könnyedén megérintve a kezemet beszélni kezd és nevet. – Lehet, hogy láttuk errefele. Azt hiszem, hogy tagja a közeli wellness tornateremnek, két utcasarokra déli irányban az óceáni oldalon.

– Fogd be, – ordít rá a másik. – Nem ismerjük és te egy tökéletes idióta vagy. Ennek a finom úrinőnek itt hitelkártyára van szüksége legalább tízezer dollár felső határral, hogy hajót kölcsönözhesen.

– Van nálam egy tucat kártya is, – felelem és visszahúszom a kezem, mialatt kacsintok a kontyosra. – A kombinált kölcsönzési érték lehet, hogy megvan tízezer. Vagy visszajöhetek a barátommal, akinek akkora hitelhatára van, amekkorát óhajtanak.

– Semmi szükség, – feleli a lófarkas és összeráncolja a homlokát és fürkészően néz rám. – Ha most rögtön le akarja foglalni a hajót, mutasson nekünk egy major hitelkártyát és kiállítunk magának egy vadonatújat. Nexusunk van a Stagecoach Banknál és tíz percen belül kitöltjük a kérvényt és engedélyeztetjük.

Első napom a feladaton, tűnődöm magamban végtelen büszkeséggel és belső boldogsággal, és máris söpröm be az eredményeket. Egy órán belül beszélni fogok a kérdéses Lisbé személlyel.

– Akarja lefoglalni a hajót vagy nem, – néz rám mérgesen a lófarkas. – Ilyen remek időben gyorsan kiviszik a készletünket. Gondolja meg a dolgot vagy menjen a dolgára.

– Mennyi lenne a foglaló, – kérdem, – ráterhelik a kártyára, ahogy kivesszük a hajót?

– Igen, de visszatérítjük, ha nem okoztak semmi kárt.

– Tudnák fizetni a visszajáró összeget készpénzben?

– Természetesen, – feleli a lófarkas és felém pöccent egy megértő vigyort. – Mindig készpénzben csináljuk. Legtöbb utazó és nemzetközi sportcsónak versenyző örvend, és azonnal felmarkolja a dohányt. A banknak milliárdjai vannak és másodlagos újra biztosításuk. Senki nem veszít az ügyleten és bármi tranzakció pusztá kézfogáson alapul.

Szentséges Habakuk, tűnődöm ismét néma döbbenetben. Tehát így csinálják a csalást. Extrémé Marina jókora százalékot kap, talán huszonöt százalékot is. A kliens örvend a készpénznek és bejelenti a banknak a kriminális ráterhelést. A bank leírja a veszteséget és felveszi a kártérítést a biztosítótól. És a biztosító, itt megállok egy pillanatra gondolkodni, hát persze, hogyan is lehetne másképp, a biztosító veszteségét kifizetik az adófizetőktől begyűjtött kármentési alapból. Ennek tetejében, hogy megduplázzák a profitot, a gazemberségi partnerek összejátszanak és lopott hitelkártya adatokat használnak. Mint például Larry esetében, amihez természetesen belső segítség is kell a bankból.

Délután három óra. Nincs pénzem, hogy éjszakára maradjak és be kell, hogy fejezzem az interjút az Extrémé Marina dokknál. Kis szerencsével még elkaphatom Lisbét, a fogyókúrásoknál, itt közel a szomszédban.

– Remekül hangzik, – mondom fülemtől fülemig érő mosollyal, és ígéretekkel és pajzán beleértésekkel teli hangon, – de meg kell beszélnem a cukros bácsimmal. Hamarosan visszajövünk, hacsak a drágám nem akar a Five Seasons ötcsillagos szállodában megaludni éjszakára. Tehát, vagy így vagy úgy, találkozunk fiúk, rövidesen, már úgy értem, ha eljön az ideje.

Válaszra nem várva kitáncolok a Marina irodájából. Boldogan markolva és lóbálva kezemben kedvenc sporttáskámat, amiben minden eshetőségre ott rejlik összehajtogatott rendőri egyenruhám.

*

Beperdülök a Five Seasons hotel forgóajtáján és toronyiránt a gyógyfürdőterem felé tartok. A testes ajtónálló cafrangos tábornoki egyenruhában mereven bámul rám, de felé villantom magándetektív igazolványomat. A tábornok bólint, és szó nélkül beenged.

A modern tornaterem valamiféle kínzó kamrához hasonlít a spanyol inkvizíció idejéből. Kivéve itt rengeteg tükör borítja a falakat és kifényezett sárgaréz és rozsdamentes acél lécek és rudak, láncok és öntöttvas súlyok és bőrrel borított priccsek vannak, amerre a szem ellát.

Hosszú sorban gyaloglógépek és helyben álló biciklik, komputer képernyőkkel és magas felbontású, okos televíziós készülékekkel. Középen egy gőzölgő termál medence és körülötte bőrrel bevont ágyak, ahol egy csapatnyi szexi fiatal nő és izmos férfi gyúr és masszíroz és térdével egyenget pucér embereket, akiken nincs semmi más csak egy ágyékkötő, hogy takarja privát testrészeit.

Ott van. Elfojtok egy gyönyörsikítást, ahogy észreveszek egy tengernyi tömeg nőies húst szuszogni és nyögni rettenetes erőfeszítéssel egy Stairmaster motorizált lépcső tetején.

Leteszem a sporttáskát, közel a lábához és rálépek egy hasonló masinára mellette. Észre sem vesz. Többször megmutatom neki megfeszített bicepszemet és végre kíváncsi pillantás vet felém.

– Lisbé, – mondom, – milyen furcsa, hogy itt találkozunk.

– Maga ki, – mér fel tetőtől talpig, – ismernem kellene magát valahonnan?

– Terézia vagyok, – lebegtetem szempilláimat és kicsit kuncogok hozzá. – Olíviának, Julius csinos és fiatal barátnőjének a nagynénje. Maga ismeri Olíviát. Nem? Olyan rengeteget hallottam magáról, és mind jó és lenyűgözően érdekes.

– Hmm, – tétovázik Lisbé egy másodpercre és széles homlokáról letörli az izzadtságot. – Nem tudtam, hogy lenne nagynénje. De mit csinál itt maga Floridában?

– Arisztiddel vagyok itt, a barátommal Chiléből, – felelem és folytatom a szöveggel, amit nemrégiben már egyszer elmondtam a Marina dokknál. Nem fogok lebukni semmiféle ellentmondáson. – Ma reggel jöttük fel a Key West szigetekről és jachtunkon megfolyósodott a tengelytömítés. Szárazdokkban kell tartanunk néhány napig és gondoltam, hogy felkeresem magát. Pedro a marinánál mondta, hogy maga gyakran itt szokott lenni.

– Pedro, – néz rám Lisbé kételkedve.

– Aha, nem az a neve?

– Ott van egy Xavier meg egy Hugo. Semmiféle Pedróról nem tudok.

– Lehet, hogy nem akarták megmondani az igazi nevüket.

– OK, teljesen mindegy, – feleli Lisbé, – Juliusnak a barátja az én barátom is. Segíthetek magukon? Bármiben is, amíg itt vesztegelnek.

– Semmiben, csak be akartam mutatkozni. Olívia megfogta az Isten lábát Juliusszal. Julius egy igazi úriember. Mit szólna egy kávéhoz és egy falat valamihez? Az ember lányának csuda nagy étvágya lesz ezeken a masinákon.

– Remek ötlet, – feleli Lisbé és leállítja Stairmastert. – Úgyis meg akartam mutatni a Linz kávéházat a lobby mellett. A tulajdonosok magyarok, éppen úgy, mint a nagyapám és a világ legjobb kávéját főzik. Igazi nemzetközi zamattal és az egész földteke legkiválóbb kávébabjaiból kiválasztva.

– Szuper, – bólintok és üres testgyakorló megjátszásunkat abbahagyva egyenesen a híres kávéház fele megyünk, mintha két régi jó barát lennénk.

Ez a Lisbé, tűnődöm, ahogy széles hátával a behemót nő előttem imbolyog. Lisbé természetes és könnyen ismerkedik. Mindenkit lehetséges célpontnak tart bonyolult svindli manipulációiban és lelkiismeretlen csalásaiban. Erre a nyilvánvaló elgondolásra nyugodtan felépíthetem nyomozási módszeremet.

Harmadik Fejezet

Linz kávéház

Belépünk a neves Linz kávéházba és háromszor cifrábbnak látszik, mint a legszebb Starbucks, ahol valaha is kávéztam. Választékos színösszeállítások, márványoszlopok, fali térképek a világ összes kávétermelő országairól, Etiópia, Jáva, Arábia és Columbia összekeverve országok és tájak képeivel, ahol a legtöbb kávéfészt iszik. Ízletes sütemények, töltött kiflik, torták és szendvicsek csillogó Swarovski kristályok dekorálta kirakatokban és tehetős vendégek, akik fényes porcelán poharakból szűrösködnek a tejszínhabbal tornyozott kávéfészt.

Lisbé belesüppedt az egyik bársonyfotelbe egy faragott koktélasztalkánál és helyet mutat nekem vele szemben. Jóképp pincérfiú ugrik hozzánk és Lisbé két amerikai kávéfészt rendel félbevágott és megpirított zsemelével.

Hogyan indítsak be egy érdemleges palávert, tűnődöm és a lehető legjobban elcsépezt kifejezéssel kezdek.

– Gyakran jár le ide?

– Néha, – feleli, és szeme elmerülten néz a megfeszíthetetlen semmibe, messze túl a személyemen túl.

Kanalamat finoman megkoccintom a csésze szélén és erre rám néz. – Tudom, hogy te vagy az idősebb, – mondja, pedig legalább tízzel öregebb, mint én, – de ha megengeded, mi lányok, inkább tegeződjünk.

– Vagy valami állandóra lekötött kapcsolatban, – kérdelem beleegyezve a tegezésbe és a lényegre térve, hiszen nincs vesztegetni való időm, el kell érnem az utolsó Tampába induló repülőre.

Szemét lassan felém forgatja és mélységesen belenéz indítóokaimba és miértjeimbe. Lisbé nem lesz afféle szivacs, gondolom, akiből könnyű lesz kicsavarni bármi információt.

– Miért, – kérdezi és semmi nyoma a mosolynak széles arcán, – ajánlatot akarsz tenni?

– Oh, nem, csak afféle mellékes csevegés, – pirulok el, – csak akartam tudni, hogy független nő vagy-e vagy engeded, hogy egy férfi parancsoljon neked.

– A lehető legfüggetlenebb vagyok, – bukkan elő első mosolya, ha beképzelt is, mint az eltévedt napsugár a mogorva felhők mögül. – De van egy férjem, most már a harmadik életem folyamán és felnőtt fia, egy előző házasságból is velünk lakik.

– Jól viselik magukat? – kérdezem aggodalmaskodó hangon. – Feminista vagyok, és ha durváskodnak, a legjobb személy vagyok, aki segítséget adhat.

Ezzel jól a sarokba szorítottam, fontolgatom reménykedve. Vagy mocskolni fogja őket, vagy dicsérni. Mind a két esetben fontos információt kapok ügyem érdekében.

– Mind a két emberem nagyon jó, – feleli Lisbé és kedves pillantást vet a fiatal pincérfiúra, aki elénk teszi a kávéfészt. – Nincs okom panaszra. Bruce, a férjem elektronikus kommunikáció businessben van és Cliff, a fia első házasságából kibernetikai biztonság szakértő tiszt a Stagecoach banknál. Mind a ketten jól keresnek, és nagyszerű otthonunk van itt Miami Beachen és több más részén a világnak.

Ah, ez a Lisbé, kincses ládája a kompromittáló információknak, nyomok el egy mosolyt. De ne olyan sietve, Lisbé gyors ellentámadásba lendül.

– Fogalmam sem volt, hogy Olíviának ilyen nagyszerű nagynénje van, – mondja. – Hol rejtőzködtél idáig? Remélem nem valami sötét ismeretlenségben vagy elbújva a szegyenkezés szekrényében. Micsoda vesztegetése lenne ez a kiváló talentumnak.

Lisbé nyilvánvalóan gúnyolódik, és azt nézi, hogyan rázhatja le minél hamarabb. Gyorsan ki kell találnom valamiféle hihető és érdekes ellenválaszt vagy odakozmál a pulyka-

vacsorám, azaz lejár a becsületem. Larrytől kellene tanulnom, aki olyan remek hazug, ha kitalált mesékről van szó vagy detektív igazolványom semmit nem ér Lisbé ravaszsága ellen.

– A családom kiszökött Magyarországról, kislány koromban és itt telepedtünk le Connecticutban, – kezdem, és mint minden hazug a lehető legbecsületesebb arcot vágok, ahogy beszélek. – Nemrégiben fedeztem fel a Keresd a Gyökereidet weboldalon, hogy Olívia kapcsolatot teremtem Juliusszal és te vagy az egyik legközelebbi barátjuk az Atlanti óceán innenső oldalán.

– Julius és én távoli rokonok vagyunk, – kezdi Lisbé sarjadózó érdeklődéssel hangjában és hatalmasat harap a félbevágott vajas zsömléből és cukrozott tejeskávával leöblíti. Ha még öt perc maradásra bírom, szelet kuglófot is rendel és én a siker útjára léptem. Nem tudom, de egy dolog biztos, Lisbé szeret enni és imádja a saját hangját hallani. Mindkét tulajdonság remekül összevág az érdekeimmel.

– Tényleg, – kerekítem ki a szemeimet, – hogyan?

– Közös dédnagyapánk van. Az én nagyapám és az ő nagyapja testvérek voltak. Nagyapa rádiós volt Horthy honvédségében és 1945 tavaszán egységével együtt kihátráltak Ausztriába. Onnan Palesztinába ment és elvette feleségül Fatimát, Betlehem város arab polgármesterének a lányát. Amikor 1949-ben kitört az Izraeli függetlenségi háború Venezuelába menekültek. Rövidesen érkezésük után született az én apám, Carlos. A hatvanas évek vége felé elvett feleségül egy Asunción nevű spanyol nőt, és ők az én drága szüleim és még mai napig is élnek Caracasban. Szenvedélyem, hogy mindenütt keresem a barátokat és a kapcsolatokat. Tudtad, hogy én mutattam be Lolitát, Julius húgát Linz Lajosnak, a Linz kávéházak tulajdonosának? Micsoda életvidám csodanő ez a Lolita. Második férje hasnyálmirigy rákkal betegedett meg, de egy elképesztő műtéttel kivették belőle a rosszindulatú daganatot. Lolita akkor is elvált tőle. Lolita szépséges és szexi. Nem lehet hibáztatni. Ugye? Az életnek mennie kell tovább. Lajosnak és partnerének több tucat ilyen kávéháza van világszerte. Lajos nyugati politikai kapcsolat tudományokból szerzett diplomát a Moszkvai Lomonoszov egyetemen. Éppen idejében a Szovjetunió bukás előtt. Még mindig kapcsolatban áll fontos és gazdag oroszokkal és nála nem számít a pénz.

Szinte megfulladok az információk áradata alatt, amit Lisbé rám ömleszt, bár felettébb intrikálnak a meséi. Senki nem szerez össze egy milliárd dollár ötven éves kora előtt becsületes úton. Tudom, a mostani kormányunk rossz példát mutat és gonosz természetű ostoba emberek lelkesen követik az irányvonalat. Elnökünk mocskolja az FBI szervezetet és a CIA kémelhárításunkat, de nem lesz örökké elnök. A republikánus párt szégyenteljes gyalázatban fog összeomlani, és mint a por fognak eltűnni a semmi feledésbe. Vannak tisztességes barátaim az FBI-nál, akik le fogják tartóztatni azokat, akik lopták az adófizetők pénzét és megszüntették a szociális juttatásokat, mialatt milliárd dollárokat és extra profitokat söpörtek be a környezetrombolás kárára. A gazdaság jó nekik, a felső egy százaléknak és a vagyoni egyenlőtlenség egyre rosszabb lesz és a még a tiszta levegő sem lesz többé ingyen.

Lisbé hangja ébreszt fel megkeseredett nosztalgiámból. Visszasodródok a realitásba és nem lesz szabad, hogy kiessek a kapzsi karakter szerepemből, akit meg kell játszanom, hogy haladjak vizsgálódásomban.

– Na, most már mindent tudsz rólam, – mondja Lisbé és látszólagosan befejezi beszédét és néz rám várakozóan, mintha nekem is kellene mondanom valamit. – Mondj magadról is egy keveset, – folytatja követelődző hangon. – Munkád van, businessben vagy, esetleg egy jószívű cukros bácsi tart el?

Most engem tesz a rivaldafénybe, gondolom és sietve töröm a fejem. Ha egyszer elkezdtem a Chilei papával és az óceánjáró jachttal nem térhetek másra egy új hazugsággal. Nem vallhatom be valós identitásomat és Lisbé nem érdemli meg őszinteségemet. Ha

beismerek bármit is, felaprítanak horgászcsaléteknek és vödörszámra kiárulnak a stégen. Tovább kell hazudnom bármilyen bonyolult is lesz a történet.

– Ahogy említettem már, – kezdem óvatosan, – a barátom és jótevőm, Arisztid Salazar Chiléből való. Hosszú idővel előttem Pinochet tábornok jobb keze volt. Temérdek vagyont szedett össze szolgálatában, de mára már visszavonult a közéletből. Az utolsó pár évben a hét tengereken vitorlázunk és elábrándozunk a régi szép időkről.

– Bámulatos, – ragadja meg Lisbé a kezemet és érett sárgadinnyeszerű kebleihez szorítja. – A Gondviselés vezetett ide hozzám. Mi végtelenül óvatosak vagyunk, hogy bárki ismeretlen befogadjunk bizalmi körünkbe. Rengeteg a csaló és az áruló bármerre járunk. Hogyan fekteti be Signor Salazar, bocsáss meg nevezhetem Arisztidnek, a vagyont? Mennyi az átlagos haszna százalékban kifejezve?

– Arisztid nagyon óvatos férfi, legfeljebb évi két vagy három százalékot keres kormányilag bebiztosított bankbetéteken.

– Óh, ezek az átkozott bankok, manapság teljesen kifosztják a becsületes embereket, – mosolyog rám Lisbé. – Én ki tudom helyezni a pénzét évi húsz százalékra, halálbiztosan és garantáltan. Itt a business kártyám. Hívjon fel telefonon, ha alkalma akad rá.

– Azt hiszem, hogy Arisztid inkább az ingatlan biztosította befektetések részesíti előnyben. Vagy luxusingatlanok direkt megvételét, amiknek a lehető legmagasabb bérbeadási bevétel potenciálja van.

– Ezt is csináljuk, hoteleket, vagy teljesen újakat vagy komplett renoválásokat. Julius a hotel szakmában van és bevesz beruházókat, akikkel megosztja a hasznót a megnyitás után. Panama, Cancun, Dubai, a Kanári szigetek és Ibiza. Éppen most kezdett újat Málta szigetén. Mi lenne, ha Signor Salazar és Julius összefognának, két szuper üzletember meghódítaná a világot? Hol lehetne Salazar urat elérni vagy téged? Lenne egy email címed, amin elérhetlek.

Ismételten, fontos válaszút előtt állok. Odaadjam neki a valódi email címemet vagy tűnjek el valami átlátszó kifogással és soha ne tudjam Lisbé dolgait kivizsgálni. Az ez ügy sokkal nagyobb, mint amekkorát Larry bármikor is gondolt. Csapdát kellene, hogy állítsak neki és saját magamat kellene használnom csaléteknek. Lisbé tudja, hogy a Terézia nevet használtam, és ezzel rám ragadt a vérmes természetű özvegy királynő neve a Habsburg Birodalomból. Legjobb éveimben, és ez bevett gyakorlat a törvény embereinek körében, soha nem használjuk az igazi nevünket és soha nem adjuk ki lakás vagy email címünket, vagy Facebook kontónk jelszavát. Van egy hamis email címem, aminek semmi köze bármi legális névhez, amit valaha is használtam. Majd azt odaadom neki.

Sarasotastringray@aol.com írom le egy szalvétára és Lisbé elé tolom.

– Beszéljek egyszer Arisztiddal, – mondom, – és majd megkeresünk. Biztos vagyok benne, hogy rettenetesen fog örülni az alkalomnak és még mindig sok gazdag barátja van Chiléből hasonló szándékokkal.

Úgy látom, hogy Lisbé hisz nekem, minden kételkedés nélkül és jobb lesz, ha indulok, amíg nyeregben érzem magam.

– Egy férfivel kell találkoznom, hogy beszéljünk egy kutyáról, – mondom és felállok és kezet nyújtok. – Végtelenül boldog vagyok, hogy megismerkedhettünk személyesen is és nagyobb és okosabb dolgokban is együttműködhetünk.

Ezzel rendelek egy Uber kocsit a portánál és félóra múlva szállok be a Tampa felé induló gépembe a Miami repülőtéren. A *Kapcsold be a biztonsági övet* jel kigyúl és tűnődöm, hogy az ítékezés napja egyszer eljön és minden gonosztevő fejére ráolvassák a bűneit és a sötétség hatalmának erőit legyőzik a lelkiismeretesek. Ha jól forgatom a nekem kiosztott kártyákat, rövidesen ismét detektív ügynök leszek az FBI szolgálatában.

Tampánál limuzint rendelek, több utassal és visszavítem magam a Voorhees Road utcai kéglimbe. Otthon keverek magamnak egy erős Jack Daniels viszkít és rámegegyek az

Internetre. Több semmitmondó üzenetet találok a weboldalamon, de az egyik tényleg felkelti érdeklődésemet. Lisbétől jött és ez áll benne.

A csillagokig repdestem örömömben, hogy megismerkedhattünk és örvendve várom közeli munkakapcsolatunk erőteljes kibontakozását. Két üzleti partnerem, Igor és Lev szeretnének veled találkozni, amilyen hamar csak lehet egy számodra alkalmas helyen és megfelelő időben. Kérlek, vedd fel velük a kapcsolatot az alábbi email címen, ha érdekel a dolog és beszélj meg velük a részleteket személyesen.

Negyedik Fejezet

Igor és Lev

Hosszú és pihentető alvás után válaszolok Igor és Lev levelére.

– Örömmel találkozom önökkel, – írom, – van egy Starbucks kávéház a Stagecoach bankhoz közel a Little Road úton, Pasco megye Trinity környékén, Floridában. Délután kettőkor találkozhatunk ott, ha el tudnak jönni.

Perceken belül jön a válasz. – Az örvendezés kölcsönös. Egy magánszeparében fogunk ülni a kávéház belső részén. Mind a ketten piros csokornyakkendőt és fehér inget viselünk.

A találkozóra felveszem a rendőrruhám. Nyolcszegletű kalapomat kacér szögben illesztem a fejemre, gesztenyebarna fürtjeim tetejébe és széles bőrvemről csípőm domborulatára lóg le hatlövetű revolverem. Ahogy belépek az ajtón, meglátom őket. Mint két fehér gyolcsba pólyált szovjet korszakbeli titkosrendőr sebzett mutatójja, miután megkapták a feloszlatai parancsot, merednek ki a többi vendég közül.

Szinte teljesen egyformának néznek ki. Kissé kövérkések és középkorúak. Mind a két férfinak kopasz tonzúra díszlik a feje búbján, amire röhejes módon néhány hosszú hajszálát keresztberagasztottak. Kugligolyó fejük megérdemel közelebbi leírást. Olyan, mint egy futball labda, ami szélesebb, mint amilyen magas. Mind a kettőnek mélyen lelógó tokája van, mint két hörcsögnek, akik túlságosan sok árpát vagy kölest zabáltak.

Mosolyuk okádásra tudna kényszeríteni bármi professzorát a helyes illendőség dekórumának. Látszólagosan komoly beszélgetésbe vannak merülve és meglepetten néznek rám, ahogy megállok asztaluk mellett.

– Igor és Lev, – nyújtom a kezemet és mosolygok, mint egy barátságos hóhér, mielőtt ráteszi nyakukra a hurkot.

– Maga ki? – merednek rám hitetlenkedő vigyorral.

– Terézia, – mosolygok tovább, – Lisbé barátnője és email üzeneteket váltottunk. Eljöttem, hogy fokozzuk ismeretségünk mélységét.

– Terézia, – esik le az álluk, – igen, de maga rendőr, már úgy értjük, hogy rendőrnő, kérem, meg ne sértődjön.

– Igazi nevem Becky Bannister és kiugrott rendőrnő vagyok. Többet nem vagyok benne a kötelékbe. Az egyenruha csak teátrális kellék, szomorú emlékeztető a régi szép napokra, amikor még rendőrelvényem volt és hatalmam, hogy letartóztassam a bűnözőket. Most, köszönet ennek az idióta Pronk elnöknek, magánnyomozóvá redukáltak.

– Nem lehet mindenért őt hibáztatni, – néz össze Igor és Lev. – Vagy igen?

– Persze, hogy nem, – felelem, – leülhetek?

– Természetesen, – bólintanak és odébb húzódnak helyet adni.

A velük szemben lévő párnázott bőrlócára ülök, összefonom a karjaimat és puha huppanással leejtem előttük az asztalra és mélyen a szemükbe nézek.

– Hogy van Signor Salazar, – kérdik a lényegre térve, – vagy az is csak teátrális volt?

– Egyáltalában nem, – kerekítem ki szemeimet és azonnal összehúzom, és meggyőző módon bólintok. – Hamarosan készen lesz egy nagyobb befektetési kalandra, feltéve, ha a haszonkulcs magas és alaptőkéje biztos és garantált és nem fog veszíteni.

– Egy offshore beruházási céget képviselünk, Global Property Tulajdonosok Szövetsége néven, – mondja Igor. – Cégünk a kicsiny, de független Karib tengeri Guadeloupe szigeten van főhadiszállásosza, és több ezer cégnek menedzseljük a befektetéseit az egész világon.

– Semmi szükség, hogy Signor Salazar likvidálja ingatlan tulajdonait, – veszi fel Lev a meggyőzés fonálát, ott ahol Igor abbahagyta. – Mi szolgáltatathatjuk a legeredményesebb va-

gyonkezelést, amit valóban megérdemel. A feddhetetlen nevével és korlátlan hitelképességével összehozhatjuk orosz milliárdosokkal. Semmi mást nem kívánunk tőle, csak írjon alá egy pár okmányt és a tulajdonosa legyen egy pár szuper gazdag luxus öröklakásnak, körben az egész világon, mint Dél Franciaországban, vagy Kaliforniában, vagy itt Floridában. Minden beruházást a mi saját tröszt cégünk irányít, ahol mi vagyunk a principális vezérigazgatók.

– Mi lenne, – futtatom a szemem Igorról Levre és vissza, – ha én írnám alá azokat a dokumentumokat és én lennék az orosz oligarchák befektetési kapcsolata? Tudnék maguknak értékes belső információt szerezni. Mit szólnának hozzá? Egy becsületes rendőr örökké becsületes, egészen addig, amíg korrump nem lesz. Ez lenne a bosszúm, hogy valós ok nélkül kitettek az útra.

– Te mit gondolsz, – fordul Igor Lev felé, – mi lenne a felső potenciahatára egy ilyen elrendezésnek?

– Beláthatatlan, – bólint Lev és előveszi mobil telefonját. Néhány ikont megérint, kicsit mozgatja a képernyőt és homlokát összeráncolva felolvassa az eredményt. – Ha felhozhatok egy bibliai idézetet, – mondja, – a tékozló fiú meséjét fordított értelemben elbeszélve, ahol a rossz fiú kikéri örökségét és féktelen életmóddal dorbézolva elpazarolja. A végén még a disznókkal sem engedik együtt hálni és moslékjukból sem kap. Elkecsereződésében hazamegy és apja elhalmozza szeretetével és ajándékokkal. A jó fiú panaszt tesz, hogy jóságát és szorgalmát soha nem jutalmazta meg ilyen bőkezűen.

– A rossz fiam évekig halott volt számomra, – feleli az apa, – és te mindig velem voltál és tudtam, hogy bízhatok benned. Most te is kellene, hogy örvendjél és légy elégedett, hogy testvéred feltámadott és visszatért a halálból. Elveszett és megtaláltatott, testvéred soha többé nem fog eltévelyegni, mert megtanulta a leckéjét az úton, melyet neked soha nem kellett elszenvedned.

– Becky, a mi drága volt rendőrnőnk itt, – folytatja Lev ájtatos hangon és szemeit a mennyezet felé forgatja, – is a nehéz úton tanulta meg leckéjét, hogy jónak lenni és becsületesnek soha nem eredményez anyagi javakat. Megtanulta leckéjét és többet nem lesznek gátlásai és nem fog félni, hogy azt tegye, ami legjobban szolgálja a saját és a mi érdekeinket. Én rászavazok, hogy befogadjuk megszentelt bizalmi szövetségünk berkeibe.

– Ámen, – felelem – dicsőség magának, Lev. Magam sem tudtam volna szebben elmagyarázni. A bosszú a legédesebb, ha tonnaszámra szolgálják fel.

– Igaz, – mondja Igor és kezemet megfogva kört formálunk, és olyan hangon beszél, mint maga Belzebub egy földalatti feketemise gyűlésen a gonoszok előtt. – Hogy én is a bibliából idézzek, – dörgedelmezi, – némi korrekciót kell hozzáadnom. A szegények soha nem fogják a földet beörökölni. A föld és a gazdagság a kockázatvállalóknak való és manipulálóknak, akiknek rengeteg befolyásos barátjuk van, és akik elmondják pénzes barátaiknak, és hozzák azokat köreinkbe, és akik kegyetlenül megbüntetik azokat, akik elárulnak minket. Mi egy titkos társaság vagyunk egyetlen feladattal szándékunkban, hogy a legkönnyebb és leggyorsabb úton minél több pénzt csináljunk.

– Rám számíthatnak, – kiáltom fel, – és mondják el, hogy mi lesz a feladatod.

– Légy üdvözölve nálunk, – mondják egyszerre és a szent orosz hagyomány szerint kétszer megcsókolnak mind a két arcomon. – Csodálatos volt találkozni magával, – teszik hozzá. – Rövidesen találkozunk, de most sietnünk muszáj.

Ezzel elválunk és fogalmam sincs, hogy mibe keveredtem bele. A Starbucks kávéházból egyenesen Larry házához hajtok a Cambria Court udvarban és megnyomom az ajtócsengőjét.

*

Larry alsónadrágban nyit ajtót. Nem rossz kinézetű férfi, ha számításba vesszük korát. Évekig atletizált, teniszezett, evezett és gimnasztikázott. Izmos felsőteste van és lábai, mint egy skót szálfadobáló bajnoké. Egyetlen tetoválás sem csúfítja el fényes sima bőrét.

– Bocsáss meg, Becky, – tárja szélesre az ajtót, – huszonhét Celsius fok alatt tartani a légkondicionálást tiszta pénzpazarlás. Én határozottan hiszem, hogy az emberi test hőegyensúlya a legjobb minden ruha nélkül. Tudod-e, hogy miért lettünk a legsikeresebb állatfaj kétszázezer évvel ezelőtt a Szaharában. Mert izzadni tudtunk és mezítelen testünket hűvösen tartottuk és prédánkat túlfutottak a hosszú távon. Az ókori Egyiptomban milliók dolgoztak keményen a brutálisan tűző napon, amíg, ahogy azt nevezték azokban az időkben, kifogytak izzadságukból és meghaltak. Semmi hatékony hidrálása nem létezett az elveszeteknek és a szegényeknek. Mégis megépítették a piramisokat, az emberiség legnagyobb alkotásait minden modern munkagép nélkül.

– Larry, – mondom, és erősen melegem van sötétkék rendőregyenruhámba. – Szabadítsd meg a süket dumáidtól. Rengeteg hírem van és legjobb lenne, ha elmennénk valami nyilvános helyre és úgy viselkednénk, mint egy öreg nyugdíjas és leányunokája.

– Rendben, – feleli morcos hangon. – Felveszek valami tisztességeset, ha úgy óhajtod és elmegyünk a Johnny Grits étterembe a Főutcán. Felséges csirkesültet szolgálnak vagy egy vegetáriánus zöldséges tányért, amit lemoshatunk egy pohár szürkebaráttal. Ülj le a nappalimba, ha nem akarod nézni, ahogy felveszek egy színes Hawaii inget és egy Bermuda sortot és szandált hozzá, zokni nélkül. Javasolnám, hogy dobd le azt a rendőr ancugot és válassz magadnak egy csinos kis ruhát a volt feleségem szekrényéből. Körülbelül egyforma méretetek van. Bakfisnagyság, nem?

– Ugyan már, Larry, – pöckölöm fel az állát és gyengéden pofon vágom. – Feleséged már húsz éve nem volt kisebb a teltkarcsúnál és én sem.

Mind a ketten felöltözünk és fél óra múlva ott ülünk a lombos boltozatú kerthelyiségben és aranyló színű bort lötykölünk talpas poharainkban.

– Hogy sikerült a dolog? – kérdi Larry.

– Hát, – felelem elnyújtott hangon, – a két legfurább alakkal találkoztam az Atlanti óceán innenső oldalán. Mind a ketten agnosztikus volt kommunisták, akik pimaszul dobáldoznak bibliából vett idézetekkel, mint két alávaló eretnek. Úgy látszik, hogy esélyem van, hogy mélyre lehatoljak titkos szervezetükbe, ami lehetségesen a mai politika és kormányzat legmagasabb köreihez is felvezethet. Siettetni kellene FBI állásbeadványomat és hajlandó vagyok minden kockázatot vállalni. Feltéve, ha ismét felvesznek a törvény embereinek sorába.

– Ez elméletileg jól hangzik, – vakarja az állát Larry és lassú, megfontolt hangon kezd beszélni. – Amennyire ismerlek, hogy ki vagy, mint a legmagasabb becsületesség példaképe, az ellenállhatatlan kísértés szelleme mindig jelen lesz és a legalkalmatlanabb pillanatban fogja rád emelni ocsmány tekintetét. Továbbá és ez a legrosszabb rész, soha nem fogsz gyanún kívül állni, ahogy soha senki sem. Megvesztegetés és összejátszás állandó útitársaid lesznek, annak ellenére, hogy éppen azokat nyomozod. Talán FBI főnököd is korrumpálódott lesz, és ítéletet fog mondani legkisebb gyengeséged felett és úgy fog odadobni az elvetemült és gonosz igazságszolgáltatásnak, mint egy lerágott csontot a kutyának. Gondolod, hogy lesz elég erőd, hogy elvállald ezt a rémségesen hatalmas felelősséget?

– Valóban kihívás lesz és erőpróba, – bólintok és nyúlok, hogy megigazítsam rőt ruhám vállpántját, amit a volt feleség ruhatárából kiválasztottam. Nincs vállpánt, kulcscsontom és vállaim fedetlenek karjaimmal egyetemben. A fiatal pincérfiú mosolyog rám és elpirulok. Még azt gondolhatja, hogy a cukros bácsimmal vacsorázok itt. Néhány nadrágkosztümöt kellene, hogy beszerezzek, mint Hillary. Egy Fortune 500 vezérigazgató nőjének képét kell, hogy sugározzam vagy legalább is a titkárnőjének hasonmását.

– Teljesen készen állok a feladatra, – nézek rá Larryre és rózsaszín nyelvem hegyét szájam sarkába dugom és egyik szememmel hunyorítok. – Szedj össze némi témapontot, – mondom, – és email postázd el nekem el egy rakás elcsépett közhellyel. Te olyan jó író vagy, találj ki valamit és bízd rám a többit.

– Na, ez már beszéd, – feleli, – fogyasszuk el ezt a felséges vacsorát és a reggel már egy újabb nap kezdetével fog köszönteni ránk.

Ezzel a bölcsességgel élve eszünk és iszunk, elernyedve és boldog mámorban. Később hazavisz házához a kocsiján és melegített medencéjében megmártózunk mezítelenen. A vérvörös aratási hold előbukkan a keleti égbolton és beborítja a tájat ezüstarany sugaraival és szerelmes békák kuruttyolnak a kis tóban és végtelen hosszan éneklik állatias szerelmi vágytól teli mézédese dalaikat és mi elfelejtkezünk a hatalmaskodó és kapzsi világról, mely körülvesz minket és veszélyeztetni múlandó boldogságunkat és örömteljes létünk röpke pillanatait.

– Ha nem tudnám jobban, – tűnődöm, – azt hinném, hogy mágikus varázsa alá kerültem és szerelemben vagyok vele. Elvégre is Larry az én öreg pártfogóm, és ahogy már a múltban is többször megtette, ismét fog rólam írni, bármit, ami vágyakozással teli elméjében vajúdó gyönyörök között megszületik.

Ötödik Fejezet

Miami Beach

Időközben, visszatérve történetünkben Miami Beachre, Lisbé hazahajtott öröklakásához egy bérpalota huszonhatodik emeletén, óceánra nyíló kilátással. Pazarul berendezve értékes antik darabokkal és művészeti ritkaságokkal, amiket az egész világról gyűjtött össze és eredeti szépségükre restauráltatott. Lisbé büszkén dicsekedett, hogy életében nem dolgozott még egy napot sem és sem magasabb iskolázottsága vagy hasznosítható szakmája nem volt és bármi földi mértékkel mérve mégis végtelenül gazdag. Futólag megemlítette, hogy fiatal éveiben magas fizetségű úri örömlány volt. Nyilvánvalóan senki nem tudhatta történeteinek igazságértékét, mert soha nem beszélt hosszasan ezekről az élettapasztalatokról. Egy biztos volt ugyan, Lisbé végtelenül okos volt és a legtöbb pénzt, amit a hátán fekvé keresett megtakarította. Körülbelül és emberi számítás szerint legalább négyszer volt férjénél és minden egyes válásnál bőségesen jutott neki a vagyonból. Első férje, ahogy ezt nekem bevallotta, az egyik reguláris kliense volt, Andrej Andrejevics Nabakov, egy régi orosz gazdag arisztokrata, akinek családját a Bolsevik forradalom alatt száműzték hazájukból. Nabakov teljes kollekcióját, a számos értékes olajfestményt, elefántcsont szobrocskákat, porcelánokat, Faberge tojásokat, gyémántokat és egy igazgyöngy láncot, ami egykoron Nyikolaj Alexanderovics Romanov, az utolsó orosz cár feleségének nyakát díszítette, mind ifjú szerelmének Lisbének adományozta, amikor az öreg beadta a kulcsot, szívszélhűdés végett vagy túl sokat evett a gombapörköltből, amit Lisbé személyesen és csak neki készített.

Jelenleg Lisbé beindítja laptopját és a Skype programon keresztül feltárcsázza Juliust.

– Hol vagy, aranyom? – kérdi Lisbé, ahogy Julius tükörfényes kopasz feje megjelenik a képernyőn. – Valami furcsa történt a tornateremben és szeretnék beszélni róla veled.

– Itt vagyok Szent Péterváron, Oroszországban Olíviával és éppen kezdünk reggelizni az ágyban. Miről lenne szó? Valaki árulkodott? Te tudott a legjobban, hogy nem szeretem a kellemetlen meglepetéseket.

– Semmi kellemetlen, – mosolyog Lisbé, – de egyszer lenne egy kérdésem.

– Tessék, kérdezz.

– Van Olíviának egy negyven év körüli nagynénje? Terézia nevű?

– Megkérdezem tőle.

– OK.

– Cukorkám, van neked egy Terézia nevű nagynénéd?

– Semmiféle nagynéném nincs. Mind a két szülöm egyedüli gyerek.

– Másod- vagy harmadágú nénéd sincs, valamiféle távoli rokonod?

– Lehet, – még mindig átlátszó hálógingbe öltözve, Olívia a kamera elé lebénul és kissé bosszankodó hangon beszél. – Minden lehetséges, hat lépcsőzete a kapcsolatoknak és minden-kivel rokonságban vagyunk. Te sem ismerted Lisbét, vagy igen, mielőtt csatlakoztál vele az Internetes családkeresőn.

– Igaz, – bólint Julius és Lisbé egyszerre.

– Miről van szó, – kérdezi Julius, – ki ez a Terézia, ellenség vagy barát? Milyen lehetőségeket nyújthat?

– Nem tudni pontosan. Állítja, hogy gazdag barátja van Chiléből és nemzetközi ingatlanpiacba akarnak beinvestálni. Feltehetően Terézia nem valami kis kaliberű tolvaj vagy egy vagyonvadászó, de nincs semmi bizonyítékom, hogy a Chilei gazdag boyfriend igazi és akár neki akár Teréziának van pénze befektetni. Mégis a sanda gyanúm, hogy be akarja magát ravaszkodni a mi megalapozott vállalkozásunkba és az utolsó pihetollig meg akar minket

kopasztani. Karizmatikus karakter, ez az egy biztos, és pontosan ezért az okért, nagyon óvatosan kell fogadnunk közeledését.

– Ebben nem látok problémát, – hangját lehalkítva Julius közelebb hajol a kamerához. – Felteszem, hogy amerikai állampolgár és még nem kompromittálta a nevét. Nincs szükség tőkére, hogy luxus ingatlan vegyen. Orosz milliárdos oligarcháinknak rengeteg felesleges pénze van. Nemrégiben vesztegettük meg Konstantin Komarov elvtársat, a Belorusz könnyűipari minisztert. Bennfentes kormány partnereink most fizettek kétmillió dollárt egy értéktelen műanyag gyárért a Csernobil nukleáris katasztrófa területéhez közel, ami Komarov tulajdonában volt. Viszonzásul Komarov haszonbérletbe ad az Exxon cég igazgatóságában lévő fontos barátainknak egy óriási olajmezőt az Északi sarkkör mentén Szibériában. Mister Miniszter be szeretné ruházni Exxontól kapott és egy nyugati bankba letett kétmillió dollárját egy luxus öröklakásba, valahol a szabad világban, hogy az ő kifejezésével éljek. Meg akar lépni a saját országából, mielőtt rájönnek a megvesztegetésre és letartóztatják és életfontosságú belső szerveit kitermelik medikai célokra. Fel tudod fogni a lényegét az elgondolásomnak?

– Persze, hogy fel, – vigyorog Lisbé, mint az a közmondásbeli fakutya. – Ne félj, majd én szemmel tartom ezt a nőt. Már diszpécsereszttem Lev és Igor partnereinket, hogy tudjanak meg többet erről az amerikai állampolgár per Olívia rokona nőről az óhazából.

– Remek, – feleli Julius és megfogja az egeret és a szétkapcsoló ikon felé irányítja. – Jelentkezz, ahogy Lev és Igor megtudnak valami fontosat.

*

Két nappal később, miután Lisbé értekezett Igor és Lev elvtársakkal ismét felhívta Juliust.

– Igor és Lev szerint, – indította be a purparlét. – Terézia kóser, bár a valódi neve Becky Bannister. Becky egy mélységesen frusztrált volt rendőrnő, aki be szeretne lépni az FBI kötelékébe, hogy a lehető legtöbb bajt és kellemetlenséget okozzon bármi helybeli rendőrségnek.

– Elővigyázatos és alkalmas kezeléssel, – folytatta Lisbé, – Becky nagy értéknek bizonyulhat, valamiféle összeköttetésnek Washington és a mi ügyvédi vállalatunk között Panama City-ben, vagy Aruba és a Seychelles szigeteken. Tonnaszám tudná aláírni a nevét a legális tulajdonjogot igazoló dokumentumokon és hamisított pénzügyi kimutatásokon. Figyelemztetni tudna minket, ha bármi vizsgálat közeleg felénk a kockázat ösvényén. Több ezer kliensünk van hamis cégekkel milliósámsra és mi elbújhatunk a papírmunka tornyosuló hegyei mögött, amit Becky alkot nap-nap után a javunkra. Becky lehetne a tromf kártya, amit kívágunk az asztalra és minden sérelem és baj nélkül meglépünk, ha Becky bajba kerül. Letagadjuk, hogy valaha is ismertük és egyetlen könny hullatása nélkül ebek harmincadjára adjuk.

Julius soha nem tartozott a bőbeszédű emberek közé. Szótagjait is takarékosan használta, de mindig megtalálta a legalkalmasabbakat. – Értesítsd Ed Martin urat az FBI személyzeti osztályán, – morogta a fogai között. – Mondd meg neki, hogy küldjön egy értesítést ennek a Bannister perszónának és ajánljon meg neki egy titkosrendőri pozíciót, hogy hatoljon be a Karib tengeri szervezett bűnözés titkos kötelékeibe. Még néhány morzsát is dobhatunk feléje, amit makacs régi ügynökök komplett listájával fog viszonzni, akik még mindig hisznek az egyenes becsületességben és a megvesztegethetetlenség erkölcsi értékeiben.

– Így igaz, – bólintott Lisbé.

– Mi van, ha kettős ügynöknek bizonyul? – nézett fel Julius pillanatnyi hallgatás után.

– Akkor őt vetetjük vizsgálat alá és nevét sárral mocskoljuk be. Vagy megöljük a végén vagy hosszú időre lecsukathatjuk az igazi gyilkosok és tolvajok közé. Előbb-utóbb valaki felismeri a rég rendőréveiből és átvágja a torkát a zuhanyozóban, vagy beülteti egy izzó acélkaróba, ami a száján fog kijönni.

– Van valami más újság is? – nézett fel Julius sietve, mert már régen elege volt a hideg orosz télből és a napsütés hiányából fent a magas északon. Rengeteg ízléstelen fráterrel találkozott itt a Kaukázustól a Balti tengerig. Hogy több pénzt és befektetéseket vonzzon magához, le kellett alacsonyítani a mércéjét és aljas gengszterekkel kellett, hogy kapcsolatba lépjen és lepaktáljon velük. Vagyonának forrása egyre kétségesebbé vált és nem engedhette meg magának, hogy a védelmi rétegeket, amit két évtized munkájával emelt maga köré, hogy fényűző módon éljen a háttérben, bármi is veszélyeztethesse. Két generáción keresztül is ápolgatták ezeket a kapcsolatokat. A kezdetben fogalmuk sem volt, hogy merre fog vállalkozásuk vezetni. Történt, ahogy történt. Alkalmat láttak, ahol mások nem láttak semmit vagy túl tunyák voltak, hogy kifejlésszék. Ötven évvel ezelőtt Gus, Julius apja Leningrádba, ahogy a várost akkor a Szovjetunióban nevezték, ment egyetemre és hét hosszú évet töltött ott az atomfizikai tudományok tanulásával. Számos fiatalember választotta ugyanezt az utat, de hamarosan kimaradtak és atomfizikus diploma nélkül hazajöttek Magyarországra. Gus megszerezte a diplomát és a Központi Fizikai Kutatóintézetnek kezdett dolgozni Budapesten. Nem csinált semmi minőségi kutatómunkát, de szorgalmasan megtartotta és ápolta orosz kapcsolatait. Fogadta és kalauzolta a Budapestre látogató orosz tudósokat. Szórakoztatta őket, elvitte őket a legjobb éttermekbe és potom áron megszerezte nekik a legcsinosabb prostituáltakat.

Aztán jött a rendszerváltozás és a Szovjetunió összeomlása. Gus hatékonyan részt vett az antikommunista mozgalmakban és viszonzásul osztályvezetői állást kapott az újonnan alakított demokratikus magyar kormányban. Számos alkalma adódott, hogy ápolgassa kapcsolatait orosz kollegáival és barátságot kössön fontos emberekkel. Minden olyan volt, mint régen, kivéve ezeknek az oroszoknak temérdek pénzük álltak rendelkezésre, amit a hazai olaj- és nyersanyagárak és a nemzetközi szabadpiaci árak különbségéből sülyesztettek be a saját zsebükbe. A kommunisták visszatérével Gus nyugdíjba ment. Most már csak a háttérből irányította a dolgokat. Fia, Julius és veje, Gergő, csinos leányának, Lolitának első férje fejlesztette ki a kezdeti morzsákból a mostani terjedelmes nemzetközi vállalkozást.

Pronk amerikai elnököt és Putyin orosz despotát és hatalom és vagyonmegszerző módszereiket business elgondolásaik igazolásának tekintették. Egyetlen rossz szót sem tűrtek el hallani róluk.

– Van jó hírem is, – Lisbé hangja ébresztette fel Juliust nosztalgikus ábrándozásaiból, – Lolitáról, a húgocskádról, remekül megy neki gyámkodásom alatt.

– Hogyan, mit értesz ez alatt?

– Hallottál már a Linz kávéház hálózatról.

– Igen.

– Én hoztam össze Lolitát Linz Lalival, a kávéházak első partnerével és azonnal megtetszettek egymásnak.

– Azt hittem, hogy Lolita válóper beadványa még folyamatban van második férjétől. Mi is a neve, Gábor?

– Hibáztathatod érte, hogy beadta? Gábor pancser volt eredetileg is és ráadásul hasnyálmirigy rákot kapott. A daganat kivételét ugyan túlélte a műtőasztalon, de minden pénzükből kifogytak a betegség miatt. Pár hete kimondták a válást és Lolita ismét szabad.

– Értem.

– Lalinak orosz kapcsolatai is vannak, micsoda véletlen, nem? A szülei kulturális attasék voltak a Moszkvai magyar követségen. Lali fiúk a Lomonoszov egyetemre járt, ahol diplomát szerzett Ausztria és Svájci kormányzat elméletből. Sikeres könyvet írt a fejletlen országokból való bevándorlási katasztrófa veszélyeiről. Természetesen regényírásban nincs pénz és kinyitották egy hasonló káderű partnerrel a Linz kávéházak láncolatát. Gondolhatod, hogy honnan szerezte a tőkét hozzá.

- Dicséret Lolitának. Remélem, hogy ez a férj beveszi partnernek businessébe és nem fog megbetegedni valamiféle gyógyíthatatlan kórban.
- Semmi esély. Lali csak öt évvel idősebb Lolitánál és egészséges, mint a makk.
- Honnan kerítetted elő ezt a Lalit?
- Lakása van ugyanabban a luxus házban, ahol én lakom Miami Beachen. Hallottam, hogy magyarul beszél a termál medencében és azonnal beugrott a kapcsolat. Nem csodálatos, ha valakinek magyar gyökerei vannak?
- Igen, de most mennem kell, – válaszolta Julius nyers hangon. Nyilvánvalóan elege lett Lisbé szóbeli hasmenéséből.
- Leszel hamarosan Miami környékén?
- Igen, talán a jövő héten.
- Helyes, – felelte Lisbé és mind a ketten rákattintottak a szétkapcsoló gombra és Lisbé kiment a konyhába megnézni, hogy mi készül reggelire.

Hatodik Fejezet

Ed Martin

Jó néhány nappal Igor és Levvel való találkozásom után késő éjszaka telefonhívás jön a hálózati telefonomon. Nem veszek fel kéretlen robóhívásokat és általában nem hagynak üzenetet. Ez a hívás hagy és egy öreg férfi rekedtes hangját hallok recsegni az üzenetrögzítőmön.

– Itt Ed Martin, felügyelő ügynök az FBI-nál és álláskérvényével kapcsolatosan keresem. Legyen holnap este tíz órakor a Sims parkban, a Hacienda Hotel mögött New Port Richey-ben. Üljön le egy padra a folyóparti sétányon és mi közeledünk magához. Törölje ki ezt az üzenetet és ne próbáljon keresni minket.

Teljesen el vagyok ragadtatva. Végre meg fogom kapni vágyálom munkakörömet. A titokzatosság nem zavar. Ezt joggal el lehet várni az FBI-tól.

Következő este hét óra körül megrakom a hasamat töltött káposztával, amit a Publix szupermarketnél vettem. Evés után lábszáramra szíjazom megbízható Glock revolveremet dugig pakolt tölténnyel és elhajtok a parkhoz.

A sötétben és a folyóról visszavert pislákoló fényekben a kaland reszketeg gyönyöre tölti meg a levegőt és a régóta hiányzó izgalom érzése árad szét ereimben.

Hamarosan egy férfi közelít a híd felől. Rajta tartom a szememet. Öreg, mély barázdákkal ráncolt arc rendetlen frizurával és bozontos szakállal, de a szemei élesek, mint egy acéltőr hegye és egyre közelebb jön.

– Becky Bannister, – bólint felém kérdően.

– Aha, – felelem, – Ed Martin, feltételezem.

Leül mellém a padra és mély, de rettenetesen erőteljes hangon beszél. – Ez az utolsó alkalom, hogy említettük ezeket a neveket. Mostantól kezdve bibliai fedőneveket használunk. Maga Ráchab lesz Jerikóból és én Józsué. Lisbé lesz Amtyis, Nebukadnezar felesége Babilonból. Juliust Caleb néven fogjuk említeni. Itt fogunk találkozni és ezt a helyet Getszemáni kertnek fogjuk hívni.

– Rendben, – vetek rá egy oldalpillantást, – de ki lesz keresztre feszítve?

– Senki, ha ügyesen forgatja a magának kiosztott kártyákat. Bőséges törvénybetartatási gyakorlata van, és ezért bízunk magában. A magam részéről kedvelem a humorát, de ebben a munkakörben nincs helye a frivolitásnak. Nem amatőrökkel van dolgunk. Bármelyikük egy fillérért megfojt bármi főpapot vagy püspököt egy kanál vízben.

– Értem, – nyomok el egy kuncogást; egy igazi FBI ember nem használ ilyen sablonos banalitásokat. Ez az alak egy svindler, de a cél érdekében hajlandó vagyok belemenni a játékba.

– Jó, – válaszol tompított hangon. – Néhány napon belül további utasításokat kap tőlünk első feladatát illetően. Az időzítés mindennél fontosabb. Legyen gondja, hogy semmi alacsony munkabéru elfoglaltság nem akadályozza rendelkezésre állását. Álljon készen utazni percekben belül a parancsra. Újítsa meg útlevelét és tartson készenlétben egy koffer ruhát és testápolási szereket.

– Köszönöm a lehetőséget, – bólintok, – nem fogok csalódást okozni.

– Fizessen mindenütt készpénzben, – folytatja minden jele nélkül, hogy tudomásul veszi vagy méltányolja helytállási kötelezettségemet, ami feltehetően természetesnek tart és elvár bennfentes munkatársaitól.

– Itt van egy kis költőpénz, és semmi szükség, hogy elszámoljon róla – teszi hozzá és a kezembe nyom egy tekercs bankót és feláll. Köszönés nélkül távozok és a folyó partján kanyargó ösvény mentében titokzatosan beleolvad a mocsári tölgyfákról lelógó spanyol moha szaggatott árnyékaiba.

Ezzel a pénzzel, gondolom, azt hiszik, hogy megvettek és le vagyok kötelezve, hogy engedelmesen végrehajtsam utasításaikat. Messze kimerészkedek a közmondásbeli labilis faágon, hogy bízom ebben az Ed Martin karakterben, ha valóban az FBI-nak dolgozik. Jobb lesz, ha észben tartom, hogy csak egyetlen személyre számíthatok és az saját magam.

*

Napok múlva valaki, aki Ed Martin hangjára emlékeztet, rejtélyes üzenetet hagy rögzítő gépemen.

– Ráhab, – kezdi, – itt Józsue. – Itt az ideje, hogy leeressze a kötelet Jerikó falairól. Repüljön Miami-ba és vegyen át Amtyistól egy alumínium kisbőröndöt a repülőtéren. Szálljon át a Panama City felé kapcsolódó repülőre és béreljen szobát a Pronk Nemzetközi Hotel és Panama Öröklakás toronynál. Gazdag amerikai beruházó szerepét fogja játszani, aki három egymás mellett lévő lakást vesz meg kétfélmillió dollár készpénzért. Ahogy a tulajdonjogot átírták a maga nevére, maga egy dollárért egyenként eladja egy helybeli ügyvédnek. Guillermo Castillo a neve és Konstantin Komarov vásárlót képviseli Belorussziából. Ahogy a második átírás is megtörtént, maga repül vissza Tampa-ba és a saját lakásában vár a további utasításokra. Ha minden jól megy, amit adtam, a tízezer dollár költőpénz a magáé. Könnyen keresett pénz kétfélnapi munkáért, nem gondolja?

Követem az utasításokat és a két alumínium aktatáskával, amit Lisbé adott átvitorlázok a vámon minden gikszer nélkül. Egy limuzin felvesz a repülőtéren Panamában és letesz a Pronk International hotelnél. Egy sovány, középmagas férfi üdvözlő a lobbiban, arca egy kőből faragott Azték rémistené.

– Helló, – nyújtja a kezét. – Guillermo a nevem és minden szükséges iratot elkészítettem. Komarov elvtárs, mint a vevő már aláírta a dokumentumokat. Csak a maga aláírása hiányzik, mint az eladóé. Nyilvánvalóan magának egyszer meg kell vásárolnia az öröklakásokat. A Pronk organizáció képviselője kezeli majd az adásvételt, magával kettesben egyedül, egy óra múlva, a hatvanhetedik emeleten, ahol a lakások vannak. Ha megengedi, hogy javasoljam, mialatt várunk valahol megebedelhetnénk.

Leülünk a hotel éttermében és Guillermo egy fatányéros spanyol marhasültet rendel salsa rizzsel és én az Ásparagus Revuelto salátát, amit ő javasolt. Guillermo egy hatalmas pohár yago sangria bort iszik és én szóda vizet.

– Az ügynök, Jill Jenkins, megbízható csapatjátékos, – kacsint felém Guillermo. – A maga szerepe minimális. Odaadja neki az Exxon cégtől kapott kétfélmilliót és mi elintézzük a többit.

Ebéd után a felvonón felmegyek az expressz felvonóval a hatvanhetedikre és Jill Jenkins, egy angol-szász külsejű csontos nő üdvözlő. Rögtön félrehúz, és a fülembe súgja.

– Úgy tűnik, – kezdi halálosan komoly és ijesztő hangon. – Legális foglalt tettek a középső lakásra. A foglalt tulajdonosai itt vannak az ügyvédjünkkel és valamiféle bírósági végzést mutatnak, ami megakadályozza, hogy eladjuk magának a szóban forgó lakást. A középső egység nélkül Komarov elvtársat nem érdekli a vásár. De ne aggódjon semmiért, mi helyreigazítjuk a problémát. Kérem, jöjjön vissza holnap. Ugyanitt, ugyanebben az időben és minden rendben lesz.

– Mit tegyek a pénzzel? – kérdezem, nyilvánvalóan aggódva, hogy kétfélmillió dollárt tartogassak éjszaka egy latin-amerikai országban.

– Az sem probléma, – pillant felém Ms. Jenkins megnyugtatóan. – Helyezze be éjszaka a Panama Bank pánccsaszekrényébe, lent a lobbiban az udvari oldalon.

Kifele menet a házaspárra nézek, akik a középső lakást próbálják megvenni. Tisztes-séges embereknek látszanak Amerika középső vidékéről, talán Iowa államból. Feltehetően

eladták a farmjukat és egy elegáns helyet kerestek, ahol boldogan mehetnek kényelmes nyugdíjba. Szerettem volna, ha nem az én feladatomban lenne, hogy tönkretegyem vágyálmaikat.

*

A két aktatáskát a pénzzel a Panama bank széfjében hagyom és taxival a belvárosba megyek, ahol egy közepes költségű, de aránylag biztonságosnak és tisztának látszó motelben szobát veszek ki. – Messze sodródtunk, – tűnődöm egy idegen szobában és egy idegen országban, ahol történelmi hagyomány a korrupció és a megvesztegetés. – Messze az eredeti hitelkártyacsalástól, amibe Larry belevitt.

Észak Amerika fejlődése a legjobb minőségű és technikailag legfejlettebb és legjobb munkaerőcsökön alapult, amit Európából hoztak ide a pionírok és a telepések, nem kevesebb, mint négyezer éves történelmükkel és csodálatos művészeti és kulturális örökségükkel. Magukkal hozták a felvilágosodás és a reneszánsz, a reformáció és a Magna Karta és a Római törvények és az Angol igazságszolgáltatás magasztos ideáit és gyakorlatát.

A spanyol konkvisztádorokat, a meghódított területeken, ahol embereket áldoztak fel vallási okokból és a gyilkos zsarnokok uralma nem ismert határt, nem érdekelte a helybeliek kiművelése vagy a lakosság kicserélése. Egyedül aranyukat és ezüstjüket akarták, később a fákból kitermelt nyersgumit és a cukornád termékét, és még később kávébabjukat és kokain leveleiket. Egyetlen latin-amerikai ország sem jutott túl az evolúciós szakaszon, hogy banán-köztársaságokból fejlett országok legyenek.

Emberek, mint Julius, Lisbé és Linz Lali visszafejlődtek a konkvisztádorok színvonálára. Azért hozták ide businessüket, hogy kifosszák az országot és kihasználják az alapján véve naiv és egyszerű lakosságot kriminális autokrata vezetőik segítségével.

Gus gyerekei soha nem tanultak ki semmi becsületes szakmát, soha nem lett belőlük orvos vagy mérnök, vagy professor, vagy bármi értelmiségi. Egyedül azt tanulták meg, hogyan kell pénzt csinálni és nem számított hogyan. A csalás a vérükben volt és a genomokban, amit falusi kupec nagyszüleik hoztak a családba. Komolyan gyanítottam, hogy Gus és Larry apja nem ugyanaz a férfi volt; annyira más volt a természetük. Egy anyaméhéből származtak, de különböző magból. Megteszem a feladott tranzakciót, gondoltam, ahogy megígértem, de vissza fogok menni az FBI kötelékébe helybeli gengsztereket és szervezett bűnözést üldözni a saját hazámban. Larry jobban kell majd, hogy ügyeljen hitelkártyájára és bank számláira. Mostantól kezdve hagyjon békét a testvérének.

Ezekkel a gondolatokkal lassan álomba merülök. Másnap reggel kipihenten és nyugodt lelkiismerettel ébredek.

*

Késői reggeli után kiváltom az aktatáskákat a bank széfjéből és felmegyek az öröklakásokhoz. A pénz gyakorlatilag égeti a kezemet és minél hamarabb túl akarok esni a tranzakción. Magasan meghaladja a munkakörömet, hogy nemzetközi ingatlan svindlereket fogjak el.

Jill Jenkins szokásos fellengzős mosolyával üdvözlő és repes a boldogságtól és tele van dicséretekkkel.

– Becky, drágám, – levegős dupla pusztát ad mind a két arcomra. – Kellemetlen problémánk megoldódott, hogy úgy mondjam, eltűnt az éjszaka folyamán. Az Iowa házaspár ügyvédje most értesített, hogy szüneteltették igényüket a szóban forgó öröklakásra.

– Valóban...– bámulok rá és szemem sarkából látom, hogy Guillermo Castillo sebesen közeleg felénk.

– Hogyan történt, – kérdezem Jillt, és valami rossz érzés szalad le a gerincemen és vizes pokrócot dob lelkesedésem lángjaira, amit kellene éreznem, hogy sikeresen végrehajtottam megbízatásomat.

– Látszólagosan, – néz rám Jill, ahogy a nagyon okos emberek néznek a gyenge felfogásúakra. – Meggondolták magukat, hogy a trópusokon menjenek nyugdíjba és az éjszaka folyamán visszarepülhettek Iowába vagy ahova, ahonnan az ördög lehozta őket ide.

Signor Castillo egy összehajtható asztal felé noszogat, közel egy óceánra kinéző óriási ablakhoz és mind a hárman leülünk. Tíz perc alatt aláírok legalább egy tucat papirost és megveszek három luxuslakást két millió dollárért és dollárért darabját eladom egy orosz oligarchának.

Kezet rázunk és lemegyek a földszintre. Ott taxit rendelek és visszahajtatok a motelhez, ahol megkérem a portást, hogy rendeljen nekem repülőjegyet vissza Tampába. A portás talál egy késő esti gépen ülőhelyet és még mindig marad időm ebédre és délutáni sziesztára, hogy megnyugtassam megrencsolódott idegeimet.

Hetedik Fejezet

Mike és Mary Monroe Iowából

Visszatérve korábbra, az első napra, ahogy Becky megérkezett Panama Citybe, és ahogy otthagyta a sikertelen ingatlan véglegesítést, Jill Jenkins, a Panama Öröklakások Bizottságának ügynöke, előhúzta mobil telefonját és beütötte az egyik gyors hívó számot.

– Hello, Caleb, – mondta. – Komoly probléma merült fel. Az Iowa házaspár nem hajlandó szüneteltetni foglalójukat a középső egységen. Az egész üzlet semmivé lesz, ha meg nem gondolják magukat egy napon belül, amit erősen kétlek. Ragaszkodnak, hogy az öröklakás az övék.

– Mi a nevük?

– Mike and Mary Monroe.

– Ne aggódj, majd én elintézem. Táblázz be egy második véglegesítést holnapra, ugyanott, ugyanabban az időben.

*

Mike kinyitotta Marynek, feleségének és negyven év óta élettársának a városi taxi ajtaját.

– Életem, – mondta, – a lakás a mienk. Előre megrendeltem a trópusi bútorokat hozzá és a dekorációkat Floridából. Ki fogjuk használni jól megérdemelt nyugdíjas érvinket.

Mike beörökölte négyezer holdas birtokát nagyapjától, aki az első telepesek között érkezett a hullámzó préri termékeny földjére, amit a fehérek nemrégiben ragadtak ki a barbár Sziú indiánok kezéből. Monroe nagypapa volt az első, aki hatalmas méretekben kukoricát ültetett, amerre a szem ellátott. Vagyonát az első világháború alatt kereste, amikor kukorica helyett babot termelt, konzervet gyártott belőle és vonatra rakta a kikötőig, ahonnan a tengerentúlra hajózták a harcoló katonák etetésére.

Monroe nagypapát felesége hat fiúgyermekkel áldotta meg, de egyedül csak legidősebbet, Miklóst, a mi emberünk apját érdekelte a földművelés. A többiből ügyvéd lett, bankár vagy politikus és messzire költöztek a földekről.

A földművelés nehéz munka és kockázatos és közeledő öreg éveiben Mike-nak nem volt ereje és akarata, hogy folytassa és kövesse apja nyomdokait. Eladta valamiféle futószalagszerű nagy businessnek, akinek korlátlan tartalékaik voltak, hogy túléljenek bármi ember okozta katasztrófát vagy természeti csapást. A kapott pénzt egyenlően elosztották az idős házaspár és négy gyermekük között és bőven maradt elegendő, hogy megvegyék a Panama City öröklakást.

Mike bement a moteljük címét a taxisnak és nyugodtan kinyújtózott a hátsó ülésen. Biztos volt benne, hogy a helyes döntést hozta, hogy ragaszkodott a lakás megvételéhez és nem aggódott semmi miatt.

A taxis befordult és irányt vett, ami látszólag eltért a szokottól, már amennyire Mike és Mary meg tudta ítélni.

– Eltérités, – fordult hátra a vezető és akadozó félig spanyol félig angol szókinccsel próbálta megmagyarázni. – Hatalmas baleset történt a hídon és ki kell, hogy kerüljünk.

Félóra múlva a taxi begördült egy kicsiny és poros repülőtérre, több rozoga kinézetű hangárral és fél tucat propelleres géppel a ledöngölt földön körben várakozva.

– Szálljanak ki, – közölte a taxis nyers és barátságtalan hangon az öregekkel. – Megérkeztünk és nekem vissza kell menni a városba.

– Mit jelentsen ez? – kiabálta Mr. Monroe és próbálta félrehúzni a válaszfalat, hogy fejbe üsse a pimasz sofőrt, de a tolóajtó üvegje be volt zárva.

– Majd azok megmagyarázzák, – mutatott a taxis a négy fegyveres trógerre, akik ellenségesen és határozottan, egyenesen feléjük tartottak.

Egy-egy fegyveres a taxi mind a két oldalán feltépte az ajtót és kirángatta a házaspárt. A taxi megindult, jobbra kanyarodott és hatalmas porfelhőt húzva maga után teljes sebességgel eltűnt.

– Gyerünk, – vigyorogtak a trógerek. – Innen repülővel megyünk tovább.

Mr. Monroe próbált ellenkezni, de az egyik gazember hátracsavarta a kezét és gúzsba kötötte mialatt egy másik ragasztószalagot tekert az öregember lábaira. Mrs. Monroe összeesett és egyetlen fegyveres tróger elég volt, hogy megkötözzé. Elráncigálták az öregeket az egyik repülőhöz és bedobták az utastérbe. Két tróger beült melléjük és a másik kettő meg elfoglalta a pilóta és a másodpilóta ülést.

A propellerek forogni kezdtek és a gép odadöcögött a rövid kifutópálya kezdetéhez. Mike Monroe nem láthatott sokat, csak annyit, hogy erdős hegyek látszottak némi távolságban a jobboldalon. A szárazföld hamarosan eltűnt alattuk és egyenletes motorzúgással a gép egyenesen a lenyugvó nap irányába tartott.

– Hova visznek minket? – Mike Monroe végre ki tudta nyögni.

– A Galápagos szigetekre, – röhögött az egyik ör. – Úszóleckére, úgy hallok Iowában nincs nyílt tenger, de itt sokat fognak látni belőle. A Contra Kartell jóvoltából ez egy ingyen utazás az ismeretlenbe. Nyugi és élvezzék a tájképet.

– Mike, – sikított az idős asszony, – ezek meg akarnak ölni minket, mert megtagadtuk a szüneteltetés aláírását az öröklakásra tartott igényünkön. Mike, mondd meg nekik, hogy hajlandók vagyunk aláírni.

– Pofa be, – mondta az egyik emberrabló rémisztő hangon és fagyos lett, mint egy észak-sarki sírbolt. – Nem tudunk semmiféle öröklakásról. Parancsunk van, amit végre fogunk hajtani.

– Kérem, – sírt az idős hölgy, – vigyenek Mexikóba és kapnak százezer dollárt. Megígérjük, hogy soha többet nem jövünk Panamába, vagy bárhova máshova Közép- és Dél-Amerikában.

Egyik lator sem válaszolt. A gép repült tovább nyugati irányban, egyre tovább a Csendes-óceán végtelen vizei felett.

Besötétedett és mind két gazember előhúzott egy hatalmas machete kést. Egy pillanatra felcsillant a remény, hogy el akarják vágni rabjaik köteleit.

– Kétszázezer dollár, – nézett rájuk Mike és Mary teli torokból sikított. – Egy millió, bármi, csak ne öljenek meg.

Gyors és határozott mozdulattal az egyik tróger felvágta Mary hasát és az asszony belsősegei kiomlottak a padlóra.

– Miért? – üvöltötte Mike.

– Hogy ne gyűljenek fel gyomrában a bomlási gázok és ne sodródjon vissza felszínre. – Felelte az egyik érzéketlen gazember és rémes vigyorral ocsmány arcán hozzátette. – Maga a következő és mind a kettőjüket ki fogjuk dobni a semmi közepében és magukat koszos külföldieket soha senki nem fogja megtalálni.

Ketten a bérelt gyilkosok közül felemelték a gép padlójában lévő csapóajtót és egyszer Mrs. Monroe-t kigurították rajta. A néni még mindig élni látszott, de gyomra rettenetesen vérzett és ömlöttek ki rajta a belei. Egy percen belül kilökték a nehezebb Mr. Monroe-t és összedörzsölték a kezüket, mintha le akarnák porolni róla áldozataik végső maradványát. A repülő balra bedöntött és megindult vissza a szárazföld felé, hatszáz mértföld távolságra.

Jusztin Monroe egész este próbálta hívni a szüleit. Senki nem vette fel a telefont. Jusztinnak mozgalmas napja volt, tele elfajult vitákkal a tárgyalóteremben, ahol az akadémikuskodó védelem ellene fordította a vádat. Ellene, Iowa állam ügyésze ellen, hogy politikailag indított részrehajló módon folytatta a vizsgálatot és fenyegette a tanút, aki a vádlott ártatlanságát próbálta bizonyítani. A vádlott feltehetően százmillió dollárt sikkasztott egy szakaszervezeti nyugdíj-alapból, hamis rokkantbiztosítási vállalatot menedzsel és egyetlen dollár segílyt sem fizetett ki a jogosultaknak.

Jusztin Monroe tizenöt évtől életfogytiglaniig való büntetést kért, egészen ma reggelig, amikor memorandum érkezett a Washingtoni Szövetségi Főügyésztől, hogy csökkentse a kért büntetést öt év felfüggesztett próbaidőre és semmi börtönbe zárásra.

Eredetileg Jusztin támogatta szüleinek tervét, hogy luxus öröklakást vesznek valahol a trópusokon. Gondolta, hogy téli hétvégeken le tudna oda repülni, hogy meneküljön az Iowai hófúvások és a jeges szelek elől, és felváltsa bírósági munkájának idegtépő robotolását. Szülei szorgalmasan dolgoztak és egész életükben takarékoskodtak, és megérdemelték nyugdíjas éveikben a meleget és a napsütést, hogy gyógyítgassák köszvény roncsolta ízületeiket, és elviseljék állandó csontfájásaikat.

Az utolsó üzenet, amit apjától kapott valamiféle váratlan akadályt jelzett tervük útjában. Derült égből villámcsapásként egy nő jelent meg két bőrrönd dollárral és követelte, hogy megveszi a lakást, amire még az építkezés elején Jusztin szülei letették az előleget.

Becky Bannister a nő neve, egy igazi amerikai név és ennél fogva tisztességes karakter, apja leírása szerint, nem nézett ki semmiféle milliárdosnak, aki nem tud mit kezdeni temérdek pénzével. Nem sok, de mégis vizsgálati kezdetnek lehetett venni, de minél hamarabb, amíg friss a nyom. Jusztinnak, a fiúnak és az állam ügyészének jelentenie kellett az eltűnési esetet a FBI-nak, hogy valami nem kóser főtt és búzlótt Panamában.

Jóképű és választékos beszédű Winslow Kingston Jusztin szobatársa volt a Harvard egyetem jogi fakultásán Bostonban, ahol az osztályelsőik közé tartozott. Mint ígéretes talentumot az FBI elsőik között toborozta sorai közé és mélysegesen meggyőződött hazafiasságból Winslow Kingston el is fogadta az állásajánlatot. Feddhetetlen munkaerőcs állásában és Winslow elég okos és ügyes volt, hogy kimaradjon a politikából, bár talán nem teljes sikerrel. Ha nem vagy velünk ellenünk vagy volt a korszak jelszava és Pronk elnök megválasztása óta, Winslow Kingstont bizony számos előléptetésénél mellőzték. Mások, akik talán egy kicsit jobban hangoskodtak, mind az FBI igazgató és helyettese, nem úszták meg ilyen könnyen és Pronk parancsára azonnali hatállyal ki lettek rúgva magas pozíciójukból.

– Hello, Winslow, – kezdte Jusztin, miután kereszteljutott a barátságtalan titkárnők ellenséges útvesztőjén. – Itt Jusztin Iowából. Bocsáss meg, hogy ennyire váratlanul zavarlak, de óriási szívességre van szükségem tőled.

– Bajba kerültél, brúder, – felelte Winslow játékos hangon. – Valaki valamivel vádol a szövetségi szinten? Nem, vagy igen? De félre minden tréfával, miben segíthetek?

– A szüleim leutaztak Panama államba, hogy véglegesítsék egy öröklakás megvételét, amire már hat hónappal ezelőtt építési szerződést kötöttek. Próbálom őket elérni mindenféle úton, de sehol semmi felelet. A motel, ahol megszálltak azt állítja, hogy reggeli után elmentek és az óta nem látták őket.

– Ez mikor történt?

– Tegnap.

– Nem éppen egy eltűnt személy sürgőssége. Talán valami sétahajó kiránduláson vannak, és életük legszebb kalandját élvezik vidám spanyol táncos lányokkal.

– Nem olyan fajta emberek.

– Rendben, adj valami jelt vagy nyomot, meglátom, hogy mi tehetek.

– A papa valamiféle amerikai futárnőt említett két százdolláros bankókkal telepakolt kisbőrönddel.

– Tudod a nevét?

– Igen, Becky Bannister.

– Nagyon furcsának hangzik, hogy az eladó ügynöke megmondja a pénzeszsák nevét. Történeted felkeltette az érdeklődésemet. Kapcsolatba lépek néhány pénzmosási szakértővel és visszahívlak.

– Kösz, Winslow, végtelenül hálás vagyok, hogy segítesz.

Nyolcadik Fejezet

Titokzatosság

A titokzatosságnak megvannak az előnyei és a hátrányai is. Álnokság és hazudozás a szerves része. Senki nem tud megfogni egy hazugot, ha nincs lehetősége, hogy bizonyítsa az igazságot. A nagy hazugság olyan, mint egy úszó jéghegy és az óceánjáró utasszállító kapitánya a parancsnoki hídról nem látja, hogy mi bukdácsol a hullámok fodros teteje alatt. Valóságban a veszély egy megmozdíthatatlan hegy, ami elevenen széjjelszagga és kiontja belső ségeidet a halaknak. Egy egyszerű hitelkártyacsallás vizsgálat és én egy esztelen egér vagyok, aki érzi a finom sajt illatát, belesétál a csapdába és az ajtó bezáródik mögötte. Pénzhiányban szenvedtem, ez igaz, mentegethetném magam, de ez nem magyarázza meg a kockázatot, amit vállaltam. Egy bennem lakozó mélységes vágy, hogy híres legyek és leakasszak egy komoly bűnügyet, legyőzte racionalitásomat és elmosta szigorú erkölcsi normáimat rendőrdetektív éveimből.

Larry nem elég ügyes, hogy kikutassa a szennyet. Ezért vett fel engem. Most már csak magamra számíthatok. Odahaza, a saját otthonomban, a Voorhees Road utcai kéglím biztonságában behozom a postát és leülök a konyhába, hogy kiszortírozzam.

Találok egy hatalmas fehér borítékot egy szövetségi kormánypecséttel lezárva és postabélyegmentes címkével a sarkában. Felvágom és öt oldalas FBI álláskérvény van benne és egy meghívó levél, hogy jelenjek meg egy interjún a jövő héten Washingtonban.

Elvégeztük a biztonsági vizsgálatot magán, – olvasom, – szeretnénk, ha bejönne személyesen. Hozza magával a kitöltött álláskérvényt és minden idevágó lekáderezési információt.

– Mi van Ed Martinnal? – sóhajtok csalódottan és gyanakvón, – és minden titokzatos-sággal, mint én Ráchab és ő Józsué? Hogyan magyarázom meg a tízezer dollárt, amit elfogadtam egy kis magánkirándulásért Panamába. Erről jobb lesz, ha hallgatok. Ügyes kezdet, egy hazugság és az összes rendőri zaklatás és faji megkülönböztetési vádak függőben ellenem újra lesznek vizsgálva, több rendőrpapancsnokságon is, az egész országra kiterjedően. – Mi értelmű az egész ügyeskedésnek, – motyogom, – mennél okosabb vagy annál jobban gyűlölnek.

Nem lenne szabad bele esnem a búskomorság sötét árkába. Talán meg tudom magyarázni az igazi FBI személyzetisnek, hogy csináltam egy kis vizsgálatot a saját szakállamra, ha nincs is szakállam. Hogy kiváló kondícióba tartsam képességeimet és megelőzzem agyam elgyepesedését, és közel vagyok egy nagyszabású pénzmosási cselszövénynek megoldásához politikai implikációkkal. De soha nem hinnének nekem, kételkedés a szakmájuk.

Töröld ki ezt. Ez nem idő és alkalom nyolc hónappal az elnökválasztás előtt. Bárki, aki szembehelyezkedik az elnökkel, akit nemrégiben mentettek fel egy sokkal nagyobb felelősségre vonási vád alól, az repülni fog és csupasz fenekén lecsúszik az eldobott besúgók és informátorok pöcegödrébe, a többi lelkiismeretes ellenzékivel együtt. Larrynek pizsok szerencséje van, hogy senki nem olvassa a könyveit. Az ismeretlenség homályában tudja forgatni véleményének küllőkerekét egyetlen bütyöknyi csorbulás nélkül. Nem sok Ivy League egyetemet tudok felsorolni tevékenységekkel teli önéletrajzomban, de mélységesen merítettem a gyakorlati tudás és tapasztalat forrásából. Ennek is kellene valamit nyomnia a latban. Talán Ed Martin az FBI-nál igazolni tudja történetemet. Sok szerencsét hozzá, morgom magamban és keverek magamnak egy erős Jack Daniels whiskyt és ruhástól elalszom a díványomon.

*

Következő héten felutazom Washingtonba a J. Edgar Hoover FBI központi épületbe és egy magas szőke titkárnő elvezet egy irodába, ahol egy Winslow Kingston nevű férfi ül egy nagy íróasztal mögött. Mr. Kingston széket mutat óriási íróasztala előtt és nem szól semmit. Átadom neki álláskérvényemet és nagy figyelemmel hosszasan olvassa.

– Ms. Bannister, – néz fel tíz perc csendes hallgatás után, – a maga hírneve messze megelőzi jelenlétét.

– Hogyan? – kérdezem és legcsábosabb rendőrnői tekintetemet vetem rá.

Nem sikerül. Nem enyhül egy jottányit sem, még csak a szeme sem rebben. Fogalmam sincs, hogy mennyit tud rólam. De bármi legyen is az, felkeltettem az érdeklődésüket, különben nem lennék itt, vagy már régen letartóztattak volna.

– Maga mit keresett Panamában? – néz rám ridegen és fenyegetően forgatja élesre hegyezett ceruzáját ujjai között.

– Panama? – kérdem vissza ártatlan hangon és tágra nyitom szemeimet.

– Aha, – bólint, – a múlt héten. Ott volt, vagy nem?

– Ed Martin, – csúszik ki a számon. Mr. Kingston kell, hogy ismerje, feltételezem és Ed igazolni fog engem. Elvégre azt tettem, amire hivatalosan megkért.

– Ki ez az Ed Martin? – hallom Mr. Kingston jeges hangját és átható szemei, mint két éles kés szeletelik fel agyamat könnyen megemészthető porciókra. Ezek az FBI ügynökök mind Ivy League egyetem végzettek, az évfolyam legjobbjai, gondolom. Mit keresek itt én az én két éves főiskolai végzettségemmel? Nézek vissza Mr. Kingston FBI ügynökre, érthetetlen kifejezéssel arcomon. Néha sikerül a gyengefelfogású kártyát kijátszani. Állja szájalmasan ostoba nézésemet és ajkai szigorú vonalba keskenyednek és jeges hangon hozzáteszi. – Soha nem hallottam róla.

– Józsue, – mondom, – Jerikóból. A Getszemáni kertben találkoztam vele. Én vagyok a Ráchab.

– Nem olvasom a Bibliát, – sóhajt mérgesen Mr. Kingston és a mennyezet felé forgatja a szemét. – Viccelődjön velem inkább valamiféle nem metafizikus mesékkel, kérem Ms. Bannister. Mi itt az FBI irodában nem oldunk meg bűneseteket Teológiai hasonlatok alapján.

– Bocsánat, Sir, – rettenek vissza. – Talán rossz helyen lennék? Sajnálom, hogy zavarom álláskérvényemmel. Jobb lesz, ha megyek. Nem?

– Várjon, – emeli fel mutatóujját, – nem mondta senki, hogy a kérvényét nem fogjuk kiértékelni. Csak akartam tudni, hogy mit keresett Panamában két bőrrönd amerikai bankjeggyel. Ki adta magának a pénzt, hogy megvegye az öröklakásokat?

– Amtyis, Nebukadnezar felesége, – felelem szemrebbenés nélkül. Még mindig remélem, hogy a helyes vágányon vagyok és Ed Martin mindjárt bejön az ajtón és megment.

– Hm, – mondja Kingston, – erről még majd beszélünk, de most térjünk vissza a kezdetre. Miért bocsátották el magát a rendőrségtől?

– Hosszú történet, – sóhajtom rettenetes megkönnyebbüléssel, hogy most rajtam a sor magyarázni. – Kivettem egy bűntevőt, gyilkossággal és több más kihágással gyanúsítottat, kéthetes szabadlábra helyezésre. A bíró bokára szerelt nyomkövető bilincs viselésére kötelezte, és hogy nem hagyhatja el Connecticut államot, ahol a bűntény történt. A bilincset élettárs barátnőm lábára tettem át és a bűntevőt levittem Floridába, hogy megtaláljuk bűntársát. Mi ugyan megtaláltuk a cinkost, de volt egy kellemetlenkedő kövér nő és a letartóztatás folyamán a ház kigyulladt és az illető porrá égett a pokoli lángokban.

– Magának van valami problémája a kövér nőkkel? – húzza össze szemét Winslow és szigorúan néz rám.

– Nincs, Sir, – rázom a fejem méltatlankodva, – tulajdonképpen kedvelem a nagydarabokat. Korábbi élettársam is meglehetősen testes idomú volt.

– Rendben, – mondja nyers hangon, – hagyjuk az ízléstelenségeket. Folytassa, ahol elkezdte.

– Connecticutba való visszatértemkor, – kezdem és megigazítom a hajam és dacos pillantást vetek Winslow felé, – a bíró azonnali elbocsátásomat követelte. Az eredeti gyanúsított ártatlannak bizonyult és a bírót legjobban a saját tévedése bosszantotta. Állásom elvesztése után leköltöztem Floridába és jelenleg egy csökkentett minőségű olcsó bérleményben lakom.

– Azt mondja, hogy pénzre volt szüksége és a kísértés túlságosan nagy volt?

– Így is vehetjük.

– Hm, – feleli Winslow és elgondolkozva simogatja az állát. Anélkül, hogy rám nézne, valami krikzkrakszot firkál íróasztalán egy cetli papírra. Utána felnéz és átható szemeit rám mereszti.

– Úgy látom, – mondja, – hogy magának problémája van, hogy engedelmeskedjem és végrehajtszon utasításokat.

Winslow Kingston beszél tovább és ereimben megdermed a vér. Úgy látom, hogy tovább kell dolgoznom a New Port Richey Wellness klub törülközőkiadási pultjánál. Nem. Várjunk. Még nem fejezte be.

– Mégis van magában valami feloldozásra méltó minőség, – dobol Winslow az asztalon ujjával. – A kényszer nyomása alatt maga megragadja a kezdeményezés kormányát és nem fél a kockázatvállalástól. Pontosan ezek a tulajdonságok, amiket szövetségi nyomozó aspiránsaink jellemében keresünk.

– Uram, – mormolom, – végtelenül hálás vagyok a bizalmáért.

– Felvesszük átmeneti státuszba, három hónapos próbaidőre. Feltételes igazolványt kap, ami pontosan három hónap alatt lejár. Állandósítása attól függ, hogy derítse ki, kik ezek a biblia karakterek és mi a szerepük a nemzetközi pénzmosási businessben, amiben Deutsche bank is benne van a jelenlegi kormánnyal és az orosz titkosszolgálattal egyetemben. Próbáljuk megoldani működésük titkát, de költségvetésünk le lett redukálva a minimumra és állandóan ügyvédi perekkel fenyegetnek és a legszörnyűbb módon ijesztgetnek személyesen. A maga neve ismeretlen és a maga legkiválóbb tulajdonsága az ostoba rendőr bélyege, amit minden rendőrtisztre ráfognak ebben a mi hatalmas országunkban.

– Köszönöm, Sir, – dadogom és vacillálok, hogy a kezét csókoljam meg, vagy durván pofon vágjam a rendőrök megsértéséért.

– Várjon, – emeli fel finom kezét és egy merev mutatóujjat felém bök. – Még van egy dolog és ez a tejszínhab a dobostortán. Az idős házaspár Iowa államból, akik meg akarták venni a középső lakást, amiért maga illegális pénzzel fizetett, minden nyom nélkül eltűntek. Találja meg őket és három hónapos átmeneti állását megtoldom még egy hárommal.

Képtelen vagyok eltitkolni örömeimet. Meg akarom ölelni és csókot nyomni arcára, egy másodpercig, de visszanyerem józanságom. Felugrom és vigyázzba vágom magam. Kezemet kackiás szögben izzadtságtól gyöngyöző homlokomhoz tartom és tisztelgek neki.

– Igenis, Sir, köszönöm a bizalmát. Gúzsba kötöm ezt a vizsgálatot, mielőtt az első három hónap letelik.

– Helyes, – feleli Winslow és megkockáztat egy fanyar mosolyt. – Csak ne égesse le egész Miami a vizsgálat folyamán. Itt van a közvetlen titkos számom. Ezen küldhet bizalmas üzeneteket. De csak rendkívüli sürgőségekre használja és legyen óvatos.

Ezzel átadja FBI jelvényemet és elbocsát és visszarepülök Tampába, Voorhees Road utcai kéglimbe.

*

Odahaza árgus szemekkel nézegetem email üzeneteim listáját. A tetején az első Józsuától van, Ed Martin fedőnevű, hamis FBI kontaktusomtól, hogy lesüllyedjek vele az alvilág kazamatáiba, ahol fekete üstkatlanokban ördögök keverik, kavarják a zubogó lúgból és olvasztott kénköből forttyogó levest.

– *Ráchab, – olvasom, – legyen a Getszemáni kertben holnap este sötétedés után. Fontos businessst kell megbeszélünk. Legyen egyedül és ne legyen magánál mobil telefon vagy más elektronikai kommunikációs műszer. A maga holléte és tevékenysége kideríthetetlen titok kell, hogy maradjon.*

Gyorsan megfogalmazok egy rövid választ. – *Értettem és ott leszek.*

Miután megütöm a küldöm gombot, hulla fáradtan az ágyba zuhanok. Örvendek, hogy végre a törvény jó oldalára kerültem és aljas bűntevőket kergetek, ahogy azelőtt, a régi jó napokban szoktam.

Kilencedik Fejezet

Álruhában

Másnap este bőszárú hosszúnadrágba öltözöm, térdig érő Doc Martin csizmával a lábamon, vassal megerősített orral a lábujjaimnál és egy vastag vászonblúzzal felül. Ed Martin utasításaival egyenes ellentétben elrejték egy mobil telefont és egy digitális beszédregeztőt a melltartómban és megbízható Glock pisztolyomat csizmámon belül a vádlimra kötözöm. Mielőtt elindulok text üzenetet küldök Winslow Kingstonnak, az igazi FBI ügynöknek.

Sötétedés után találkozom Józsuával a Getszemáni kertben. Dolgok váratlanul nagyon rosszra fordulhatnak. Küldjön fegyveres backuptámogatást.

Leparkolok a könyvtárnál ahol Larry írócsoport találkozója folyamatban van és találkozik barátaival. Hamarosan adok neki valamit, amiről írhat, mosolygok magamban, ahogy hosszú léptekkel nyugodtan billegek a park felé a folyó mentében.

Nincs ott senki, kivéve egy vastagnyakú helybelit, aki dakszli kutyáját sétáltatja a kanyargó ösvényen a víz mellett. Észrevesz és mereszti rám mohó szemét és csöpög a nyál lelógó bajuszáról. Bizonyára gondolja, hogy örömlány vagyok és kuncsaftot keresek egyedül a parkban. Lehetséges elterelésnek tekintem, de lehet, hogy bibliai időkből vett kontaktusom, Józsué backup embere.

Leülök a padra és várok. Az adrenalin áradat ereimben majdnem klimaxot okoz. Évek óta nem éreztem magam ilyen remekül.

Félóra múlva Józsué, már úgy értem, Ed Martin közeledik. Leül mellém és megtapogatja mind a két lábam és kezét végighúzza csípőmön. – Semmi fegyver vagy telefon, – mondja, – és egyedül van.

– Si, – felelem spanyolra fordítva a szót, – ahogy megegyeztünk.

– Ritka alkalom, – tompítja le hangját alig hallható suttogásra, – olyanfajta ablak, amin rövid időre betekinthetünk és húszezer dollár a fizetés, ha ügyesen csinálja és jó munkát végez.

– Mucho interesante, – folytatom akadozó spanyolságom és lelkesen bólintgatok.

– Egyik business partnerünk gazember áruló lett, – folytatja Józsué. – Egy millió dollárt kölcsönzött Caleből és amikor Caleb kérte vissza az esedékes tartozást, beintett neki és fityiszt ragasztott az orrára. Adott kezessége értéktelennek bizonyult és hamisnak. Remélem, hogy megérti, hogy mire gondolok. A szigorú büntetés velejár a businesssel, amiben dolgozunk.

– Perfectemante, – felelem ördögi vigyorral arcomon, – standard procedura, száz százalékgig magával vagyok.

Természetesen a jó oldalam vitatkozik velem. Le kellene, hogy tartóztassam, ahogy a pénzt átadja. Nyilvánvalóan bérgyilkosságra akar felvenni, de ravasz bűnöző lévén nem ejti ki a szót, hogy megöljem az áldozatot. Letartóztatásomat a bíróság nem fogja elfogadni és álruhás védelmem repülni fog. Eddig még senkit nem öltem meg kötelességem teljesítése közben, de máskor sem, egész életemben. De mindent valahol el kell kezdeni. Talán ez az alak megérdemli.

Mit tegyek? Jelezzek Winslow emberének, hogy rohanjanak elő és tartóztassanak le mind a kettőnket? Ez lehet, hogy megmenti az inkognitómat, de elszalasztjuk az alkalmat, hogy lebuktassuk Juliust, már úgy értem Caleb bűnszervezetét. Lehet, hogy ez egy csapda, hogy kipróbálják elkötelezettségemet ügyük érdekéhez.

– Adja meg a nevet és a címet, ahol megtalálom az árulót, – mondom Józsuénak. – Megölöm, ha az lenne a parancs.

– Na, most már érti az elgondolást, – bólint Józsué és borítékot húz elő kabátja belső zsebéből. – Az illető hétvégén Miamiában tartózkodik és nézzon úgy ki, mint egy hotelrablás,

ami balul sikerült. Ne használjon semmi repülőjáratot, és mindenütt készpénzzel fizessen, hogy ne tudják a nyomát követni. Holnap éjszaka kocsival hajtson oda, csinálja ki a célpontot és hajtson vissza. Szerezzen alibit az időre, amíg nincs odahaza a lakásán.

Becsúsztatja a borítékot a kezembe és belenézek. A kerti lámpa halvány fényében vastag százdolláros bankó köteget látok és egy fiatal nő arcképét. A kép hátán ott a hotel neve és címe a szobaszámmal és egy név, Andrea Hirschfeld.

– Egy nő, – bámulok Ed Martin Józsuára, – Caleb egy nőt akar velem a jégre tetetni?

– Igen, – bólint alvilági kontaktusom, – a volt barátnője. Túl sokat tud, és most zsarolja. Caleb már fizetett egymillió dollár hallgatáspénzt, de a kis nőnek semmi nem elég. Örökre el kell hallgattatni és maga a legalkalmasabb személy a feladatra.

Talán jobb lett volna, ha VIII Henrik kódnevet adjuk Caleb-Juliusnak, tűnődöm. Leghatásosabb válási módszer a lefejezés.

– Elintézem a kapzsi szukát, – mondom és a borítékot nadrágövem alá dugom. – Az egyik zálogboltban, a Route 19-es úton veszek egy azonosítási szám nélküli pisztolyt és hazafele jöttömben, a munka végeztével, beledobom az Everglades mocsárba az alligátoroknak.

– Jó, – mondja Ed Martin/Józsu és megveregeti a vállamat és feláll. Megindul elfele és én megyek az ellenkező irányban. Tíz másodperccel később elbújok egy hatalmas mocsári tölgy törzse mögött és feltelefonálok Winslow ügynököt, az én FBI célemleremet és lehalkított hangon suttogok hozzá.

– Gyanúsított pénz adott nekem bérnyíltságért. Most gyalog megy a híd felé és ragasszatok farkat rá. El ne veszítsétek a nyomát. Fogalmam sincs az igazi nevről és lak helyéről. Egyelőre ne tartóztassátok le, de azonosítsátok, hogy kivel van dolgunk és kapjuk el, ha eljött az ideje.

*

Visszamegyek a könyvtárhoz. Természetesen pisztolyomat a kocsimban kell hagynom. Ott felmegyek a lépcsőn és belépek az Avery szobába, ahol Larry alkotói értekezlete éppen véget ér. A népek kedvelnek ott engem; élő legenda vagyok, Larry egyik karakterének reinkarnációja. Barátai azt hiszik, hogy képzelet szülte regényt ír, de én valóságos vagyok, az egyetlen igazi dolog életében.

– Hová megyünk? – kérdezi, amikor végre kettesben maradunk.

– Haza, – felelem, – hulla fáradt vagyok és aludnom kell.

– Ugyan már, – feleli és karját derekam köré fonja. – Még fiatal az éjszaka és hangulatban vagyok. Csináljunk valami szokatlant.

– Larry, – fricskázom fel az orrát, – csillapítsd a lelkesedéset. Megmaradt erőmmel komoly businessst kell elintéznem, ami sokkal fontosabb, mint a te bujaságod.

– Nem tudnád az én házamból elintézni? – lebegteti a szempilláit, mint egy ártatlan kecskebéka a pocsolyában. – A laptopod ott van a kocsidban, nem?

Külön kocsimban elhajtunk a házához. Elsőnek húz be a garázsba és én beparkolok melléje. A garázsajtó nagy nehéz csattanással bezáródik mögöttünk és a szomszédok nem láttak semmit.

Bent egy Grand Marnier narancssal édesített francia konyakot tölt mind a kettőnknek és elvárja, hogy megigyam és utána tölthessen.

Rázom a fejemet és a laptopommal a hónom alatt bemegyek irodájába és bezárom magam mögött az ajtót. Hadd nézzem valamiféle késő éjszakai sületlenséget a Netflix csatornán. Nekem most Winslow Kingston FBI főnökkel kell beszélnem és ehhez neki semmi köze.

Egyedül a szobában és zavartalanul, a mobil telefonomról feltárcsázom Winslow közvetlen vonalát és Winslow a második kicsöngés után felveszi.

– Hogy sikerült? – kérdezi.

Elmondom neki a parkban történeteket és egy kérdéssel fejezem be.

– Tudták követni az emberei?

– Igen, és pontosan tudjuk, hogy ki az illető.

– Igen, – kérdezem megdöbbenően és fellelkesezve egyidejűleg.

– Ed Martin, a főnököm, – feleli Winslow, – tíz méterre tőlem a sarokszobában van az irodája.

– Tehát mégis az FBI-nál van? Mióta? Ő is olyan régi bútordarab, mint maga?

– Nem, Ed Martin igazi neve Sebastian Schoenberg és Amerika elnöke, Pronk elnök nevezte ki miután kirúgta James Crucible FBI direktort. Nem egy hivatásos kormányhivatalnok. Semmit nem tudunk róla, sem a hátteréről sem a múltjáról.

– Hmm, – köszörülöm a torkom meglepetten. – Ez hogyan alakítja a történetünket? Még mindig ki kell nyomnom a szuszt a volt barátnőből?

– Nem, – feleli Winslow, – de halálra ijesztheted, és talán kiönti a lelkét és bevall mindent.

– Nem lesz elég, – mondom, – valamit nagyobb behatással kellene csinálnunk.

– Például, – feleli Winslow és útja vesztettnek hangzik. – Romboljuk össze a szobáját és tegyük kómába és zombi voodoo élő halottat csináljunk belőle?

– Nem, tudnék beszélni a lelkével és rá tudnám venni, hogy vegyen részt a megtalálhatatlan tanú védelmi programunkban. Ezzel mondhatnám Ed Martinnak, hogy megöltem és eltüntettem a holttestet. Nincs hulla, nincs gyilkosság, ennek eléggé meggyőzőnek kellene hangzania.

– Becky, – kiált fel Winslow, – te egy igazi génusz vagy. Megpróbálok szólni az érdekedben, hogy az átmenetiből vegyenek fel állandó állományba.

– Köszönöm, – felelem, – ez felettébb a kedvemre lenne.

Ezzel lezárjuk diskurzusunkat és visszamegyek a nappaliba. Larry hátrahajtható fotelben alszik a televízió előtt és horkol, mint egy ártánydisznó a sűrűben, miután jóllakott bükkmakkal.

Megrázom a vállát és felugrik és dörzsöli a szemeit. – Mi történt, valamit elmulasztottam?

– Larry, – mondom, és karjaimat összefonva nézek rá, ahogy egykoron Kleopátra nézett Antoniusra. – Néhány napig és éjszakáig veled kell maradnom.

– Semmi probléma, – tápáskodik fel fekvő helyzetéből a fotelban és felém fordul. – Már nálam is vagy és addig maradsz, ameddig akarsz.

– Kivéve, – felelem és még mindig állva felülről lefele nézek rá. – Jó huszonnégy óra hosszat nem leszek itt. Ezen kívül a szomszédok kell, hogy lássanak, ahogy tevékenykedek a ház körül és otthonosan érzem magam és nyugodtan.

– Én mégsem látok semmi nehézséget benne, – simogatja az állát Larry és kételkedően bámul rám. – Miről van itt szó, tulajdonképpen? Be fogsz avatni a titkodba?

– Nem, semmi szükség, hogy mindent tudj és ez a legjobb része az egésznek. Ha valaki kérdezné, veled voltam holnap estétől reggelig.

– Afféle megcáfolhatatlan alibi, – feleli a híres mesemondó és kigyulladnak a szemei, mint egy kivilágított hirdetéstábla a sötét országúton, mennyire tipikus tőle.

– Igen, valami olyasféle.

– Akkor jobb, ha egyeztetünk, – vigyorog, – ugyanabban a szobában, külön szobában, bizalmasan összebújva, vagy háttal egymásnak?

– Ugyanaz a szoba, de semmi bizalmaskodás, – felelem, – ez már egy állomással túl messze vinné a vágy villamosát.

– Értem, – feleli és feláll és hosszú léptekkel fel és alá kezd masírozni a szobában. – Éber alvó vagyok, és két óránként felkelek, hogy a vécére menjek. Mi más? Televíziót néztünk éjjel kettő és hajnali négy között. Mit néztünk? Megvan a tegnapi esti Stephen Colbert show a rögzítő gépemen. Ki is volt a vendége? Nancy Pálfalvi, kiválóan érdekes epizód volt. Még megnézzük, mielőtt elindulsz.

– Tökéletes, – mondom jó adag iróniával, – és egy pohár bor éjfélkor és reggel kávé lekváros palacsintával.

Lebegteti a szempilláit és beleegyező mosollyal az arcán feleli. – Ha ez nem teljesen cáfolhatatlan sztori, akkor nem tudom, hogy mi lenne az.

Tizedik Fejezet

Andrea Hirschfeld

Röviddel éjfél után indulok, és nem gyújtom fel autóm fényszóróját, amíg el nem hagyom szomszédságunkat és rátérek a Trouble Creek Road útra. A környéken nyomasztó a homály és szinte áthatolhatatlan. Senki nem marad fent ilyen későig, kivéve néhány haldokló tornáclámpa pislog a csillagtalan mennyei búra beborította teljes sötétségében.

Minden hajtási szabályt be kell tartanom. Ha a közlekedési rendőr leállít, abortálni kell a missiómat. Hosszú út, de hozzá vagyok szokva a negyvennyolc órás műszakokhoz és semmi problémám nincs, hogy a szememet az úton tartsam. Véget nem érő szürke szalag előttem, az utak összejönnek és szétválnak és a hajnal első derengő fényénél már a Tamiami országúton vagyok az Everglades óriásmocsarat kerestülszelve.

Nem szabad megállnom semmi gyors falatra vagy szükségleteim elvégzésére. Mindenütt biztonsági kamerák vannak, és nem kockáztathatom, hogy lefényképezzenek, vagy video filmet csináljanak rólam. Kocsimban van egy doboz avas fánk és egy gallon nagyságú műanyag dunsztosüveget használok folyadékjaim lecsapolására. A taktikát már régen begyakoroltam, fiatal koromban a véget nem érő lesbe állásokon.

Tíz óra van reggel és hajtok át a hídon a zsúfolt Miami és Miami Beach között és balra befordulok a Collins Avenue útra. Röviden ott vagyok úti célomnál, a Singapore hotelnél az óceáni oldalon. Tragacsomat leparkolom egy olcsó delikáteszen üzlet szeméthombárja mögött. A füstös bőrű üzlettulajdonos nyújtogatja a nyakát, hogy meglásson, de elrejttem arcomat és rendszámtáblám is takarva van.

Lelocsolom magam jó adag Coco Chanel Number Five kölnivel, és belibegek a hotel lobbijába és a regisztrációs portáshoz lépek.

– Miben lehetek a szolgálatára? – kérdezi.

– Andrea Hirschfeld kisasszonyt keresem, – pöccentek felé egy jeges mosolyt. – Ide-haza van?

– Megnézem, – bámul rám meredten a férfi. – Kit jelenhetek be, hogy keresi?

– Gilda Radner, – hazudom szemrebbenés nélkül, – Juliustól hoztam neki fontos üzenetet.

A spanyolos kinézetű fiatalember tárcsázik és beszél valakivel, amit nem hallok. Egy perc múlva felém fordul és fejével a lobby másik végébe int.

– Ms. Hirschfeld tíz perc múlva várja magát a kávéházban.

Leülök az ablak mellé, ahol általában a jobb kinézetű vendégek ülnek. Andrea valóban tíz perc múlva bejön a kávéház ajtaján. Vonzó, ovális arc, érzéki száj, erőteljes orr és dús fekete haj, Andrea bizonyára zsidó, gondolom.

– Kérem, üljön le, Andrea, – mondom. – Julius üdvözetét küldi.

– Valóban? – néz rám kételkedően.

– Hát, olyasféleképpen, – mosolygok és ravaszul kacsintok, – azt hiszi, hogy sok pénzzel tartozik neki.

– A gazember, – csikorgatja fogát Andrea, – éppen ellenkezőleg. Julius tartozik nekem mindennel, amije van.

– Idefigyelj, – mondom neki tegezve, és egy pillanatra megsimogatom a kezét. – Megértelek, szerelmi perpatvar, volt szerelmesek általában így éreznek egymás iránt.

– Fogalmad sincs, hogy mennyire, – tegez vissza, bólint és szeme egy árnyalattal megenyhül.

– Ha egy perccig tudnál bennem bízni, – mondom, – nagyot tudnánk egymáson segíteni.

– Hogyan érted ezt? – húzza össze a szemét.

– Julius bérnyilkost fogadott, hogy megöljenek.
– Te jó ég, – retten meg Andrea és elfojt egy sikolyt.
– És a bérnyilkos én vagyok, – hajlok közel hozzá, ha esetleg le kell fognom, – de ne félj. FBI ügynök vagyok, és mi megvédünk, ha együttműködsz velünk.

Megmutatom neki FBI jelvényemet és hosszasan nézegeti. – Mennyit ajánlott neked? – kérdi végül.

– Húszezer dollárt.

– Adok neked százezret, ha Juliust ölod meg, – feleli és a gyűlölet lángja lobban a szemében.

– Ez nem így megy az FBI-nál. Ahogy mondtam, állj a mi oldalunkra és megvédünk.

– Hogyan? – kapkod Andrea a levegőért, előveszi cigarettatárcáját és kihúz egy cigarettát.

– Ez nem dohányzó épület, – mosolygok és elveszem tőle a cigarettát. – Nyugodj meg, le fogjuk tartóztatni Juliust és összes bűntársait, ha eljön az ideje. Egyelőre adj meg nekünk néhány nevet és más információt és beveszünk a lehető legbiztonságosabb tanúvédelmi programunkba.

– Rendben, – feleli Andrea sírva és finom kis ökleivel dörzsöli a szeméit. – Mondd, hogy mit tegyek és mindent kitárok az FBI elé, amit tudok.

– Vigyelek ki a repülőtérre, – mondom, – és két kedves FBI ügynök elkísér egy titkos helyre, valahol a messzi vadnyugaton.

Andrea bólint és sír tovább. Viszem a kocsimon és közben telefonálok Winslownak.

– Célpont védelmi őrizetben, két álrúhas ügynök szükségeltetik a Tampa Nemzetközi légikikötőnél. Vegyék fel a Delta légitársaság Executive társalgójában. Nekem más kötelezettségeim is vannak. Zárom. Becky.

A Delta társalgónál rendelek egy pohár martini italt Andreának és a fülébe súgom:

– Cicabogaram, add ide a hotelszobád kulcsát és összeszedem személyes ingóságaid.

Andrea kezembe nyomja a kulcsot és szövegüzenetet küldök a két álrúhas FBI emberemnek.

– Vigyázzanak a tanúra. Aranyban megéri a súlyát.

Ezzel rohanok vissza Miami Beachre. A kubai farmerpiacon veszek két élő csirkét és egy jókora sporttáskát. A szárnyasokat belegyömöszölöm a táskába és behúdom a cipzárt. Majd sietek a hotelba és felmegyek Andrea szobájába.

A szobában minden mozdíthatót összetörök, néhány nagyobb bútordarabot is felfordítok és átvágom a vadul kotkodácsoló két tyúk torkát és széjjellocsolom a vérüket. Miután ez mind megvan, a két vértelen madarat visszateszem a csomagba és egy párnacihába berakom Andrea összes személyes és pipere tárgyait.

– A soha vissza nem látásra, – intek végső búcsút a rakás katasztrófának, amit csináltam és rohanok vissza a kocsimhoz. A Collins Avenue úton hajtva a két meggyilkolt madarat és a sporttáskát kidobom a Kubai piac közelében és szélsebesen hajtok ki a reptérre.

Feltehetően harmadik margarita italát dédelgetve, Andrea még mindig az Executive társalgóban üldögél és két rettenetesen jóképű pilóta Air France egyenruhában csapja neki a szelet.

– Még nincsenek itt? – vetek egy kérdő pillantást Andreára.

Andrea megrázza a fejét és a tömött párnaciházsákat ledobom a lába mellé.

– De itt lesznek, hamar, – mondom és rettenetesen szigorú hangon hozzáteszem. – Tegyél túl a kapitányokon. Lehet, hogy Juliusnak dolgoznak.

Ezt közölve rohanok az Air Aztec jegykiadó pulthoz és egy menettérti jegyet veszek Panamába. Mielőtt beszálllok, feltárcsázom Larryt és szövegüzenetet hagyok a mobilján.

– Bocci tutti, amice, ti amo morto, – üdvözlöm, – még egy nap alibire lenne szükségem. Holnap találkozunk, essen az bármelyik napra is. Légy óvatos és grazié tante, amore mio.

Ha beszédembe belekeverem szerény olasz tudásom, Larry megőrül a vágytól. Megérdemli, a vén kujon, mindenféle szennyes rémhíreket terjeszt rólam.

*

Ahogy megígértem Winslownak, bele fogok kukkantani az Iowa házaspár, Mike és Mary Monroe eltűnésébe. A Panama City repülőtérrel az ingáját buszon utazom a Pronk Hotelhez. Körülbelül ugyanaz a nap órája és a hét napja, amikor két héttel ezelőtt kimentem az épületből a sikertelen ingatlan akció után és azóta senki nem látta őket. Ez a legjobb és egyetlen esélyem, hogy megtaláljam őket mialatt nyomuk aránylag friss.

Feltehetően az ajtónálló rendezte el nekik transzportjukat. Ugyanaz az ajtónálló most is ott áll és elsőnek vele kell beszélnem. Függőcímkéje elárulja a nevét, Mario. Mario fiatalember, de a XIX századbeli Vilmos császár generálisának kisallangozott uniformisát viseli.

– Halló, Mario, – köszöntöm kedvesen. – Beszélhetnék magával?

– Aha, – bólint. A társalgás nyilvánvalóan nem lehet erős oldala.

– Két héttel ezelőtt, ugyanebben az időben, maga volt itt szolgálatban?

– Si, – bólint másodszor is és másfele néz, valamiféle trópusi ürességbe.

– Emlékszik rám? – kérdezem.

Megrázza a fejét. Az interjú nem lesz könnyű, gondolom, legfeljebb egy egyoldalú monológ, a legjobb esetben.

– Emlékszik az amerikai házaspárra, akik taxit kerestettek magával?

– Talán, – feleli és egy pillanatra az érdeklődés szikrája villan fel szemében.

– Adok magának száz amerikai dollárt, ha megmondja a taxis nevét, és hogy hol találhatom meg.

– Ez könnyű, – vigyorog és kinyújtja felém nyitott tenyerét és gyűrűk a pénzzel, módon billegtetni az ujjait. – Ott áll elsőnek a taxi standon. A neve Carlos. Egyike az állandó sofőröknek, akik elég megbízhatóak gazdag turistákat fuvarozni.

– Köszönöm, kedves barátom, – mondom és belenyomom a százast nyitott tenyerébe. Carlos taxija felé óvakodok és megkopogtatom az ablakát. Lehúzza és rám néz.

– Mi van, hova akar menni?

– Ugyanoda, ahova az idős amerikai házaspárt vitte két héttel ezelőtt.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél, – feleli a taxis és ingerlékenynek hangzik, de tudom, hogy pontosan tudja, hogy hol vannak a szerencsétlenek. – Mindenféle embereket viszek mindenhova, – teszi hozzá. – Nem emlékezhetek mindenkire.

– Nézze, – mondom és megvillantom FBI jelvényemet. – Látták, hogy beültek a maga taxijába és senki nem látta őket azóta. Maga vagy kooperál a vizsgálattal vagy letartóztatom az igazságszolgáltatás akadályozásáért és kiadatam Amerikába, ahol a törvények gyilkossági bűnrészességében nem olyan elnézőek, mint itt.

– Idehallgasson, maga női rendőr aljas külföldről. Latin amerikai nőknek nincs akkora hatalma itt, mint maguknak az államokban. Nálunk, hogy könnyítsen az emlékezetemen, rengeteg lövést kell kiguberálnia.

– Mennyit?

– Háromszáz dollárt és elviszem a reptérre, ahova vittem őket.

– A házaspár mondta, hogy oda vigye őket?

– Nem egészen, a diszpécser mondta és az nem olyanfajta ember, akit maga fel akarna ingerelni bármi alaptalan vádaskodással.

– Nem baj, erről majd később beszélünk. Egyelőre vigyen ki a reptérre és meglátjuk, hogy ott hogyan alakul a vizsgálat.

Tizenegyedik Fejezet

A poros reptér a dzsungelban

Közel a kis reptérhez utasítom Carlost, hogy parkoljon eldugva és várjon rám. Lezseren a düledező irodához bandukolok a rozoga hangárok között és kopogás nélkül bemegyek.

– Buenos diás, – pöccentek egy széles mosolyt a két latin amerikai kinézetű fiatalember felé, akik mind a ketten hatalmas Sancho Panza márkájú bőrszivart füstölnek.

– Hogy megy az utas szállítási business? – kérdem.

– Nem szállítunk utasokat, – néznek rám mérgesen, – műtrágyát szórunk és rovarirtót a farmereknek.

– Nem sok farmer lehet errefele, – mosolygok és kacsintok. – Ez nem éppen Iowa véget nem érő kukoricatáblákkal. Mit trágyáznak errefele?

– Banánültetvényeket, kókuszdió ligeteket. Bármit, ami éppen szezonban van.

– Szuper, – mutatok neki egy vastag tekercs amerikai dollárt. – Hagyjuk a könnyű diskurzust, egy idős házaspárt keresek Iowából. A Pronk hotel főigazgatója szeretné őket ismét látni. Megvehetik az öröklakást, amire előre befizettek, vagy bármi mást, ami akarnak.

– Haha, – röhögnek egyszerre, – ezzel egy kicsit elkéstünk.

– Miért?

– A maga főnöke utasítása alapján sétaútra vittük a nyílt óceáni vizek felett és jelenleg versenyt úsznak a halakkal a Galápagos szigetek felé.

Döbbenetes beismerése a bűnözésnek, csodálkozom, misszióm bevégeztetett, és próbálom kihátrálni. A köteg bankót csúsztatom vissza a zsebembe, kár, hogy nem hozhattam fegyvert a repülőre. Ha most lenne nálam egy pisztoly, azonnal elvégezném az igazságszolgáltatást. Mélységesen igaz állásfoglalás, de latino trógerék másképpen fogják fel a dolgot.

– Ne olyan sietve, – mondja az egyik és pisztoly ránt, rám fogja és felordít. – Ki küldte magát ide? Kinek dolgozik? Mi a főnökének a neve?

– Pronk, Jared, Luba, a diszpécser, a Kontrák főparancsnoka, – morgom, – nem vagyok teljesen beavatva ebbe az információba.

– Hazudik, – üvölt az egyik és a másik próbálja megragadni a jobb karomat és kitépni belőle a pénztekerceset. – Jorge, öld meg, ez valamiféle aljas besúgó. Nem engedhetjük, hogy élve távozzon.

– Kapjátok el, – dobom feléjük a bankó köteget és mind a ketten ugranak utána. Fejüket a levegőben összeütik és én megragadom a pisztolyt. Nincs idő lelkiismereti megfontolásokra és könnyes megbánásokra, és nincs testre szerelt kamera. Kétszer meghúzom a ravaszt, minden célzás nélkül és mind a ketten felbuknak és epilepsziásan rángatózó görcsben rugdossák a levegőt és szökőkútban spriccel a vér a mellkasukból.

Az egyik hasára fordul, mászik felém és próbálja elkapni a bokámat. Homlokon lövöm és a golyó a tarkóján jön ki. Ha még nincs meghalva, az agya már minden bizonnyal nem működik. Ezek aztán erős kaliberű pisztolyokat tartanak önvédelemre, gondolom, mialatt nézek körbe, hogy nincs-e valaki más is a közelben. Nincs, de a hatás kedvéért még egyszer jól fejbe rúgom őket. Semmi életjel és több információ nem lehetséges tőlük. Lehet, hogy a harc hevében, túl hamar öltem meg őket.

Lehajolok és keresem a bankjegyeköteget. Megvan. A második hombre szorítja a markában. Kifeszítem az ujjait és az egyik szemét kinyitja.

– Te Isten átka szemét szuka, – morog iszonytató méreggel. – Ez itt Kartell tulajdon. Nem úszod meg, hogy lelőttél minket. A szervezet lenyomoz, mint egy rühes kutyát, akár-milyen büdös lukból is vonaglottál elő.

– Életben hagylak, – mondom neki és a pisztoly csövét a homlokához szorítom. – Ha megmondod a nevét a diszpécsernek.

– Soha, – rázza a fejét.

– Gondold meg a dolgot, – mondom, – ha életben maradsz. lenyomozhatsz és bosszút állhatsz. Ha nem beszélsz, meghalsz és a halottak nem csinálnak semmi mást, csak lebomlanak. Tehát mi lesz a határozat?

– Guillermo Castillo, az ingatlanosok ügyvédje a Pronk hotelnél, – de meg ne mondd bárkinek, hogy tőlem tudtam meg a nevet.

Egyezmény az egyezmény, gondolom, bár nem ráztunk rajta kezét és elveszem a pisztolyt a fejétől. Felveszek egy piszkos rongyot a földről és letörlöm ujjlenyomataimat a pisztolyról és ledobom a spanyol mellé. Minden mást is, amit megfogtam szintén letörlök, és lassan kihátrálok a kalibából.

– Jó mulatság és rendőrmunka volt, Becky, – veregetem meg a vállam, de nincs idő fellengzős öndicséretekre. Előbb vagy utóbb szerencsémeket kimerítem ezekkel a dzsungel vitézekkel. Jobb lenne, minél hamarabb hazamennem, hogy átadjam az információt Winslow FBI főnökömnek. A törvényhatóság majd elintézi a többit.

*

A taxisofőr nem kérdez semmit. Feltehetően nem hallotta lövéseket vagy átmeneti süketséget színelte. A szakmájához tartozik, mint a közmondásbeli majomnak, aki nem lát, nem hall, és nem szól semmit.

– A nemzetközi repülőtérre, – mondom, és a taxis bólint. Okos ember, gondolom, egyelőre lekerült a horogról.

A reptéren ülést foglalok a következő gépre, első osztályra. Szükségem van a kényelemre és a nyugalomra, ami a pénzzel jár. Keveset várnok kell a beszállásig és elhelyezkedem az Executive társalgóba és nézem a televíziót. A tőzsde rémesen zuhan lefele. Hét százalék csökkenés a nyitás utáni első percben és a koronavírus globális járvány. Emberek hullnak, mint a legyek és Pronk elnök demokrata beugratásnak nevezi, hogy ezzel rontsák újraválasztási esélyeit. Rendben, lecsökkentette a gazdagok adóját, de a deficit az eget éri.

Az okos telefonomon megnézem komputeremet. A Facebook oldalon üzenet jött Andytől, Larry egyik író barátjától. Kommentáltam Robespierre idézetére és összehasonlítottam a XVIII. századbeli francia a forradalom neves vezetőjét, Bernie Sanders demokrata szenátorral, amit semmi esetre sem gondoltam hízelgő dicséretnek. Robespierre kiváló filozófus volt és remek szónok, de legjobb információim szerint ezerhétszáz kivégzésért volt felelős és XVI Lajos és Maria Antoinette lefejezéséért.

Andy szenvedélyesen tiltakozik. *Egyáltalában nem, írja. Bernie egy bosszantóan ellen-szenves középszerű szónok, mialatt Robespierre annyira jó volt, hogy halálos ítéletekből is kibeszélte magát, legalább négyszer. Nem? Az utolsó alkalommal, amikor elfogták, elsőnek a nyelvét vágták ki, vagy kilőtték egy pisztollyal. Ebben nem egyeznek a különféle források. Mialatt Bernie még elnökjelöltségbe sem volt képes magát beszónokolni, Hillary Clinton ellen, aki abszolúte tehetségtelen beszélő volt a nyilvánosság előtt.*

Tehát, tűnődöm, mi nyilvánvalóan a politikai spektrum ellentétes oldalán lakozunk. Nem szándékoztam, hogy a Bernie és Robespierre összehasonlítás Bernie javát szolgálja. Éppen ellenkezőleg, Berni megvetésre méltó demagóg és nagyban felelős, hogy támogatói nem szavaztak Hillaryra a szövetségi elnökválasztáson. Berniet inkább Trockij elvtárshoz lehetne hasonlítani, aki megszervezte a Bolsevik forradalmat és fellázította a katonaságot és a munkásságot és fizikailag megsemmisítette az orosz arisztokráciát és értelmiségi osztályt. Vagy Goebbelshez, aki ki akarta irtani Isten választott népét, és mindannyian tudjuk az eredményt.

Ha Berniet nem tudjuk megállítani, ki fogja irtani az amerikai milliárdos osztályt. He Bernie megint bekavar az elnökválasztásba és Pronk lesz ismét az elnök, az még minden eddiginél is rosszabb lesz. Pronk el fogja némítani a szabad sajtót, és hitelteleníteni fogja a tudósokat, és a művelteket. Családtagjaiból dinasztíát csinál és féltve őrzött demokráciánkat századokra felfüggeszti. Ezek a gazember politikusok mind kiváló szónokok, ami lényegesebben veszélyesebbé csinálja őket.

Beszállok a gépembe és két óra hosszat kellemesen szundikálok. Miami-ban már sötét van és ez a legjobb idő, hogy feltűnés nélkül hazahajtsak. Többször szövegüzenetet küldök Larrynek és ahogy befordulok utcájába már nyitja ki a garázsajtót.

Bőséges és finom reggelit eszünk, de nem vagyok hajlandó milliónyi kérdésére válaszolni. Túlságosan fáradt vagyok, mondom és megérti. Reggeli után alszom, mialatt Larry regényén dolgozik, amíg besötétedik és hazahajthatok Voorhees Road utcai kéglimbe.

Némi távolságból minden rendben lévőnek látszik. Olcsó hely a pancsereknek, drog kényszerszenvedélyeseknek és embereknek, akik bujkálnak a hatóságok elől.

Bemegyek a lakásomba és egy rettenetesen rémisztő döbbenet szinte kiugraszt a harisnyanadrágomból. Valaki összerondította otthonomat. Bútorok felfordítva, darabokra törve és fiókok és polcok kiborítva a padlóra és valaki teljesen levizelte összes edényeimet, tányérajaimat és evőeszközeimet. A falakon és a szőnyegeken vér és néhány csirke szaladgál ide-oda fejük nélkül.

Nemrégiben csinálhatta valaki, gondolom. Előveszem a pisztolyom, felhúrom a ravaszt és átvizsgálom az apartmant többi részét.

Fürdőszoba tükrömön vértől csöpögő felirat fogad.

– Még a markunkba kerülsz, rohadt szuka.

– A szuka egy enyhe kifejezés, – mosolygom, – én inkább egy bosszúálló arkangyal vagyok, vagy Belzebub lánya és tisztára fogom söpörni még a pokol fenekét is, a seprővel, amin éjszaka repkedek, ha ezt kell, hogy tegyem. Kerülj a rossz oldalamra és súlyos árat fizetsz érte.

Kinézek az ablakon és a józanság istenére esküszöm, Igor és Lev kanyarodnak kifelé a parkolóból és csirketollak szállnak szanaszéjjel a nyomukban.

Tisztességtelen utak soha nem vezetnek jó eredményekhez, mondja a régi közmondás. Még a legaljasabb bűntevők is betartanak néhány alapvető szabályt. Ne lopd meg a saját fajtádat, különben Il Padrino keresztapa vérdíjat tűz a fejedre. Julius megszegte ezt az alapvető parancsolatot, amikor lenyúlt és elemelt tízezer dollárt saját nagybátyjának hitelkártyájáról és azt hitte, hogy következmények nélkül megteheti. Az alkalom és a lehetőség ott volt, Lisbén keresztül a kapcsolat egy kibernetikai kommunikációk szakértőhöz és akár szüksége volt a pénzre akár nem; ez egy rettenetesen aljas dolog volt megtenni. Felébresztette a nagybácsi dühét és megkért, hogy járjak a dolog végére és ássam ki az igazságot. Ez nem az első eset volt, hogy Gus és Julius pénzt loptak Larrytől. Aláhamisították aláírását, hogy Larry eladta a MOL részvényeket, amit kárpótlási jegyként kapott édesapjuk kommunizmus alatt államosított építkezési vállalatáért, hatvan évvel ezelőtt. A részvények titokzatos módon Gus tulajdonában jelentek meg, amit sietve eladott, ahogy véletlenül elszólta magát testvérének, hogy milyen jól jövedelmező és minőségi részvények tulajdonosa lett. A lopásról Larrynek nem volt bizonyítéka és a nővér, akire Larry rábízta a részvényeket meghalt és a titkot a sírba vitte magával.

Most ezekhez hozzá adtunk két gyilkosságot és egy bérgyilkosságra való szerződést és egy nemzetközi pénzmosó és megvesztegető bűnügyi szervezetet. Ha Julius ellent tudott volna állni a kísértésnek, hogy könnyű tízezer dollárhoz jusson hitelkártyacsaláson keresztül, zavar-talanul folytathatta volna kétes finansiális üzleteit. A macska kibújt a zsákból és én kezembe került a nyomozás, a virgonc cicát nagyon nehéz lesz visszatenni az ismeretlenségbe.

Kinyitom a laptopomat és reggeliző asztalom sarkát letisztítva el kezdem gépelni Winslow Kingston megbízgató FBI emberemnek fogalmazott jelentésemet. Majd Winslow megmondja, hogy következőnek melyik bűnözőt kell megtalálnom és elfognom.

Tizenkettedik Fejezet

Kicsi ház a nagy prérin

Bismarck North Dakota állambeli város a legkellemesebb lakhatási helyiségnek lett megszállva az egész országban. Gazdaságilag virágzó, csendes, kevés bűnözés, családbarát és minden évben rodeó show és szürkemedve birkózás. Nem éppen a legszórakoztatóbb hely egy Budapestről jött társasági nőnek.

A bárszéken kuporogva a Miami Nemzetközi repülőtér Air France Executive szalonjában, Andrea Hirschfeld aprót kortyantott martini italából és az Air France kapitány felé fordult, aki kérdően méregette a szemével.

– Ki volt ez a nő? – biccentett a kapitány Becky Bannister távolodó kontúrja után.

– Fogalmam sincs, – vont vállat Andrea, – egy órával ezelőtt találkoztam vele.

– Valakit vár? – kérdezte a kapitány, és karórájára pillantott. Három óra üres ideje volt és törzsvendég számlája a reptéri Hilton hotelnél. A nő remek célpontnak nézett ki, egy kis nappali játszadozásra.

– Olyasféleképpen, – emelte fel Andrea észbontóan ébenfekete szemeit a kérdezőre. – Miért? Lenne valami javaslata?

– Igen, – kezdte mondani a kapitány, ahogy két tagbaszakadt férfi háromrészes fekete businessöltönyben léptek közelebb és két oldalról közrefogták Andreát.

– Andrea Hirschfeld? – kérdezték.

– Kérem, – emelte fel a kezét a kapitány tiltakozóan. – A hölgy és én beszélgetünk.

– Kopjon le, Monsieur De Gaulle, – villantotta meg FBI jelvényét az egyik öltönyös. –

A mademoiselle őrizetünk alatt van.

A kapitány, akit gúnyosan De Gaullenek hívtak hitetlenkedve meredt Andreára.

– Ez igaz lenne?

Andrea elpirult és lebegtette a szempilláit, – feltételezem, – suttogta, – hogy talán velük kell mennem. Sajnálom, drágám, majd egy másik alkalommal.

– A csomag a magáé? – mutatott a második öltönyös a tömött párnahuzatra Andrea lába mellett.

Andrea fel és alá mozgatta a fejét. – Igen.

Az öltönyös felvette a megrakott fehér párnát és beledobta a hátára vethető nagy bőrzsákba. Behúzta a cipzárt rajta és fémpecsétet nyomott rá. Andreát karjainál fogva felemelték és a kijárat felé támogatták, mialatt a pilóta rosszállóan rázta a fejét és megvetően morgott.

– Ces't ne possible, sale l'étrangers, merde les Américains.

A Gaulle hasonmás alig fejezte be cifra szitkozódását, amikor valaki közelebb lépett hozzá és hátulról megérintette a vállát.

– Maga ki, – fordult gyorsan hátra a Gaulle, mintha kígyó marta volna meg.

– Bruce, – felelte az illető és fejével a távozók után intett, – kik voltak ezek?

– Nem tudom, két FBI ügynök letartóztatott egy nőt. Mi közöm lenne hozzá?

– Köszönöm, kapitányom, – felelte Bruce és egy húszast dobott a pultra, – igyon még egyet az egészségemre.

Egy perccel később Bruce egy fiatalemberhez csatlakozott, hozzáigazította a lépteit és rázta a fejét, ahogy haladtak kifelé.

– Cliff, – mondta, – azt hiszem alaposan átverték minket. Andrea nagyon is életben van és éppen most kísért ki két álruhás rendőr az épületből.

– Akkor kinek a vére volt a szobájában?

– Idióta, disznóvér vagy csirkevér, akármelyik kubai piacon vehetsz belőle gallonszám.

– Hogyan tudjuk lenyomozni, hova viszik?
– Ed Martin dolga. Beszélj Júliussal és majd ő megmagyarázza a szituációt Ed Martin-nak.

*

A két FBI öltöny egy az utas érkezési járda mellett várakozó fekete Buick kocsihoz vezette Andreát. A Buick vezetője bólintott és kinyitotta az ajtó zárját. Az egyik öltöny besegítette a fiatal nőt a hátsó ülésre és két oldalról közrefogva partnerével mellé ültek.

– Hová megyünk? – próbálta Andrea a szűk helyen könyökével távol tartani magától a két férfit.

– Miami Executive repülőtérre, – felelte a sofőr, – ezek gondosan fognak vigyázni magára.

Executive, gondolta Andrea, ez nem is lehet olyan nagyon rossz.

A kis, de elegáns repülőtéren a két FBI öltöny átsegítette Andreát egy várakozó Lear Jet lökhajtásosba. A pilótán és a másodpilótán kívül két másik FBI férfi felváltotta az első kettőt és a repülő sietve taxizott a hosszú kifutópálya végéhez.

Andrea figyelmen kívül hagyta a két jeges arcú FBI ügynököt és a fiatal pilótára mosolygott. – Rövid út, hosszú út, északra vagy délre, adjon valami nyomjelet, kérem – mondta csábos hangon, megigazította a haját és összecsiszította a száját.

– Bismarck, North Dakota, – felelte a fiatal pilóta és szája elé tette az ujját. – De nem én mondtam magának. Szigorúan titkosnak kellene kezelnem, és jókora pénzt kapok érte. Egy napig várakoznunk kell Bismarcknál és tudok egy jó helyet, ahol megvacsorázhatnánk és ihatnánk valami finomat.

– Ha le tudnám rázni ez a két kormányzati tróger, – felelte a kis nő. – Nem vagyok semmi jónak elrontója, rám számíthat.

Hat órával később a gép lelandolt egy poros repülőtéren egy lapos város közelében, egyetlen magas épülettel a központjában. Az időzóna különbsége miatt még mindig világos volt.

– Éhes vagyok és afféle szomjas fajta, – jelentette be Andrea és karját belefonta a fiatal pilóta karjába. – Mr. Pilóta finom vacsorát ígért, mielőtt elkezdem száműzetésemet.

– Szó sem lehet róla, – mondta a két FBI ügynök egyszerre. – Mialatt még világos van, el kell, hogy vigyük a rendeltetési célpontra. – Induljon, – tette hozzá az egyik és egy kisteherautóra mutatott rövid távolságra várakozva tőlük.

– Meddig kell, hogy ott maradjak? – nézegette Andrea gyanakodva a sárral borított rozoga járművet.

– Nem lehet tudni. Egyszer el kell fognunk a bűntevőket és utána egy bíró kijelöli az előzetes kihallgatás idejét. Ha minden jól megy, lesz egy tárgyalás, ahol magának tanúskodnia kell. Lehet, hogy néhány hónap, de lehet, hogy néhány év. Szokjon hozzá az itteni élethez. Hiszen ez a legjobb hely egész Amerikában.

– Néhány év, – sikkant Andrea, – könyörüljenek rajtam, uraim.

– Segítsen elfogni a bűnözőket és levágunk belőle néhány hónapot.

– Mindent megteszek, – sóhajtott Andrea és lassan és vonakodva megindult a koszos kisteherautó felé.

A két FBI ügynök hátra maradt és teherautó vezetőülésében ülő markáns kinézetű férfi, farmernadrágban és kék és piros kockás ingben, kinyitotta az ajtót a nagyvárosi úrinőnek.

Andrea felkapaszkodott az ülésre és a férfi teli szájjal rámosolygott.

– Helló, – mondta, – nevem Teddy Tyson és itt én vagyok a serif. Mostantól kezdve én vigyázok magára.

– Nincs szükségem, hogy vigyázzanak rám.

– Ezt majd én döntöm el, – hahotázott a serif és beindította a motort.

Egy óra múlva megérkeztek egy düledező településre, néhány farönkökből összerakott házzal és széles karámokkal.

– Hol vagyunk? – nézett körül Andrea.

– Az egész világegyetem legbiztonságosabb helyén. Nincs is rajta a térképen és le van blokkolva a Google Earth weboldalról.

– Te jó Isten, – sóhajtott Andrea. – Ez rosszabb, mint maga a halál.

A serif egy kis kaliba előtt megállította a teherautóját és kiszállt. Andrea követte és kopogtak az ajtón. Andrea hulla fáradt volt és éhes. Nem számított, hogy hol, de pihennie kellett.

Egy meghatározhatatlan korú nő nyitott ajtót. Rendetlen és smink nélkül, sötét haját két hosszú copfban viselte. Állt az ajtóban és nem mosolygott.

– Imala, – nézte a serif a nőt megvetően, – ahogy megbeszéltük kap háromszáz dollárt egy hónapra és szobát ad ennek és napi kétszeri étkezést. Igyekezzenek kijönni egymással, különben kilakoltatom ebből a házból a telekadó tartozása fejében.

– Semmi telekadó, – húzta össze a szemét Imala. – Ez Indián terület és mi nem fizetünk adót a sápadt arcúaknak.

– Mindegy, – vont vállat a serif, – mostantól kezdve ez a nő a maga problémája.

A két nő bement a házba és Imala vendége felé fordult. – Ezek minket magukkal büntetnek és magukat meg velünk. A férjem bányaszerencsétlenségben pusztult el. Itt maradtam egyedül, ahol régebben az én népem több ezredmagával élt és virágzott.

– Melyik nép?

– A Chippewa törzs, nagyok voltak, de maga honnan való?

– Magyarországról.

– Az hol van? Soha nem hallottam ezt a nevet. Mi az?

– Egy ország, nagyon messze innen, soha bánd, hogy hol van és merre.

– OK, nézd a pozitív oldalról, – Imala viszonzta a tegezést. – Itt legalább nem kapod meg a koronavírust.

– Igaz, – felelte Andrea és mind a ketten nevettek. – Mi jól ki fogunk jönni egymással.

– Igen, – Imala székkal kínálta Andreát és néhány sült krumplit és egy tányér paradicsomos babot tett elé az asztalra.

– Van televíziód, vagy komputered, vagy legalább telefonod?

– Nincs, – rázta a fejét Imala, – még villanyáram sincs.

– Nyugodt élet, – mondta Andrea és egy nagykanál babot emelt a szájához.

– Igen, nyugodt, – felelte Imala, – kivéve ezt a serifet. Jobb lesz, ha kerülöd.

– Miért?

– Beléd van bolondulva.

– Tényleg?

– Bizony mondom, hidd el. Mindent meg akar hágni, ami mozog, még a szürke szamarat is.

– Kösz, – mosolygott Andrea, – ezt jó tudni, bár nem éppen tölt el mennyei boldogsággal.

Ezzel neki álltak enni és abbahagyták a beszélgetést és barátságos csendben pihenőre tértek.

Tizenharmadik Fejezet

Kelet találkozik nyugattal

Winslow Kingston küldött nekem egy szövegüzenetet, amin ezt olvashattam: *Sajnálatos a lakásod összetörése. A bűnözők mindenhova követnek minket és figyelik bármi kommunikációnkat. Ez az internet rossz oldala, amit nemrégiben még az információs szuperországútnak tartottunk a magas égből. Kérem, jöjjön fel Washingtonba és személyesen beszéljen velem. Viseljen álruhát, amit senki sem sejt, még én sem. Ed Martin mindenütt jelen van és jelenleg semmit sem tudok tenni ellene. Kiküldök egy büntetési színhely takarítóbrigádot a lakására. Ne tartózkodjon odahaza. Aludjon motelekkben, de egyetlen helyen sem többet, mint egy éjszaka. Ahogy elolvasta, törölje ki ezt az üzenetet.*

Nem mehetek át Larryhez, tűnődöm, eltapossák, mint egy svábbbogarat. Írja csak regényeit és elbeszéléseit önkéntes elkülönítésben és hibáztassa érte a koronavírust.

Álruha és paróka készletemből kiválasztok egy ruhát és kifestési kellékeket, ami Lili asszonyságnak csinál a Münster Szörnycsalád televízió show sorozatból. Sötétedés után kimegyek a Rowan Road útra és autóbusszal elmegyek New Port Richey belvárosába. Onnan elsétálok egy kocsikölcsönzőbe a Route 19 úton. Kocsit veszek ki egyik ritkán használt hitelkártyámra és hozzá személyazonosításnak bemutatok régen lejárt Connecticut állambeli hajtási engedélyem. Soha nem gondoltam, hogy ilyen könnyű lesz csalni. A pénz fontosabbnak látszik, mint a becsület.

Szinte huszonnégy órát hajtok egyfolytában és első éjszakámat egy út menti hotelben töltöm valahol Virginia államban, közel Richmondhoz, a régi Konföderációs fővároshoz. A motel többé-kevésbé tiszta és nem annyira rossz, mint gondoltam. Lezuhanyozom és kefével ledörzsölöm az egész testem, amíg fájni nem kezd a bőröm. Fürdő után valamiféle mocsári törpeharcsát eszek darált kukorica péppel és édesburgonyával, hagyomány az amerikai délen. Kora reggel kávét iszom lekváros fánkkal és még egyszer nekivágok az országútnak.

Lili Münster álruhámot viselve bekopogok Winslow Kingston ajtaján és titkárnője leplezetlen megvetéssel beszél neki.

– Mr. Kingston, a vadnyugat rémes boszorkánya keresi magát.

Hozzá lehet szokva, gondolom, hogy különleges álruhások látogatják a főnökét.

– Engedje be, – kiabál ki Winslow, – de ne hogy elmondja valakinek, hogy kit látott.

Bemegyek és Winslow hangosan felnevet. – Tudtam, hogy maga ügyes és ért hozzá, – mondja és helyet mutat, – de soha nem gondoltam volna, hogy ennyire jó.

Dicséretnek veszem megjegyzését és miután kényelmesen elhelyezkedem, kérdezek.

– Mi a következő feladat?

– Andrea Hirschfelddel kell beszélnie, – feleli Winslow, – és szedjen ki belőle annyi információt és evidenciát, amennyit tud. Mostani körülmények között nem tudom sokáig a tanúvédelmi státuszban tartani. A szövetségi főügyésznek nincs szolid esete a bűnszervezet ellen, akik életét veszélyeztetik. Gyilkosság nem szövetségi bűntett. Pénzmosás és politikai befolyás árulása és bankcsalás, az igen. Dolgozza meg Andreát ezen a vonalon.

– Személyesen?

– Igen, nagyon fontos, hogy jó kapcsolatot építsen ki vele.

– Most hol van Andrea?

– Ezt nem mondhatom meg. Errefele még a falaknak is füle van. Állami repülőgéppel Fargo városba visszük, North Dakota államban. Ott egy gépkocsi fogja várni a reptéri parkolóban. Használja a GPS irányszerkezetet és menjen el a koordinátára, amit most megadok megának. Körülbelül kétszáz kilométer út odafele. Írjon egy jelentést és FedEx futár-

szolgálatlalt küldje ide vissza nekem. Ne használja az internetet és ne telefonáljon, és ne küldjön szövegüzenetet sem.

– Igenis, Sir, – szalutálok neki. – Éppen ez a fajta dolog, amit már régen szerettem volna csinálni, Lili Münster FBI ügynök személyesen.

– Helyes, – biccenti meg a fejét Winslow. – Menjen a földalattival ki a Dulles repülőtérre. Egy megbízható ügynökünk majd onnan elkalauzolja a repülőjéhez.

*

Időközben a kis házban a nagy prérin, Andrea és Imala nagyot aludtak nyugodtan és pihentetően. Az éjszakai puszta mélységes csendje, a milliárd csillaggal felettük sziporkázó fekete bársony éjszakai égboltozat megnyugtatta idegeiket és áldásos álmot bocsátott rájuk és újra egyesülhettek az örökkévaló világegyetem fenségesen végtelen békéjével. A házban csak egyetlen szoba volt két ággal és rajtuk frissen kaszált szénával töltött illatos matracokkal. A hátsó fal mentében Imala fekete bográcsa háromlábú kovácsoltvas állványon függött, hogy főzéshez és teához vizet lehessen forralni benne.

Tegnap este sötétedés előtt Imala vizet hordott be egy mély kútból, a kert végéből és egy tölgyfahordóban tárolta a tűzhely közelében. Messze a kúttól árnyékszék is volt nappali használatra, de éjszakára Imala egy éjjeli edényt tartott készenlétben. Most egy másodikat is kitett, amit volt férje használt régebben. Most a másik nőnek kellett, akivel együtt lakott a házban.

Imala felismerte, hogy szofisztikált városi nő a vendége és kitett egy bádoglevőrt egy alacsony háromlábú székre. Lefekvés előtt megtöltötte vízzel és egy darab szappant is tett melléje.

A hajnal első fényére Andrea megmozdult. Bőre viszketett, a hosszú út pora és zsíros szennye lerakodott rá és miután használta az éjjelit elhatározta, hogy lefürdik. Ledobta ruháját, beszappanozta magát és vizet locsolt az arcára.

Egy rövid másodpercre kinézett az ablakon és valamit látott messze távolban. Talán egy tűztorony vagy magasles vadászoknak és valami mozdult rajta. Tegnap látott egy messze-látót a polcon és felkapta. Ráírányította a torony tetejére és fókuszba hozta és meglátta. Teddy Tyson nézett egyenesen feléje nagykapacitású rendőrségi távcsővével.

– A bűdös életbe, – káromkodott Andrea és gyorsan eltakart a melleit. A serif tovább bámulta és undorító vigyor ült ki ocsmány arcára. Andrea berántotta a függönyt, de nem elég gyorsan. A serif alaposan szemügyre vehette teljesen mezítelen alakját.

A zaj felébresztette Imalát. – Mi a baj? – kérdezte.

– Ez a maga serifje egy kukucskáló Tamás, – felelte Andrea, ahogy megszáritotta magát és gyorsan magára kapott egy farmernadrágot és egy vászonblúzt. – Távcsővel vizsgál-gat engem.

– Bocsáss meg, – mosolygott Imala, – kellett volna, hogy figyelmeztesselek, hogy húzd be a függönyt. Semmi az egész. Tyson Teddy serif megrögzött nőcsábász. Szereti a nőket és főleg téged. Hadd készítek teát és együnk egy szelet puliszka kenyeret, és mindent elmondok róla, amit tudok.

Imala meggyújtotta a tüzet és a víz hamarosan zubogni kezdett az üstben. Mind a kettőjüknek öntött és leültek az asztalhoz. Jókorá szelet puliszka kenyeret vágott Andreának és egy nagykanál lekvárt tett hozzá, amit a háza körüli préri mezőn érett bogycból főzött még tavaly nyáron.

– Teddy érdekes egy ember, – kezdte Imala, – fiatalabb éveiben megpróbálta Hollywoodot. Jó hangja van, ügyesen viszi a dallamot és énekes cowboy akart lenni a vad-nyugati filmekben. Öt évig próbálta, de nem sikerült. Egyetlen jelentősebb szerepet sem kapott,

sem a filmekben, sem a színpadon vagy a televízión. Sikertelensége után idejött és itt megkedveltette magát az indiánokkal és megválasztották serifnek. Isten éltesse, de Teddy csalódott ember maradt és az egész világot hibáztatja megkeseredésében. Soha ne kérd meg, hogy énekeljen. Dührohamot kap és örökké gyűlölni fog.

– Okos tanács, – bólintott Andrea és kezét rátette a másik nő kezére, – de ne beszéljünk róla. Rettenetesen unatkozom. Kérlek. ne sértődj meg. Adj valami munkát, szívesen kisegítelek bármiben.

– Nincs szükség rá, – mosolygott Imala, – de van egy ötletem. Tudsz lovagolni?

– Igen, imádom a lovakat. Egyik barátomnak Magyarországon lovardája van és gyakran kilovagoltam a paripáin.

– Remek, nekem van két lovam. Felnyergelem az egyiket és kimehetsz, hogy felfedezd a környéket.

– Miért nem jössz te is velem?

– Sok más teendőm van. De ne félj, itt biztonságos. Senki nem lakik erre fele húsz kilométeres körzetben. Próbáld meg. Remekül fogsz szórakozni és a lovaglás megnyugtat. Ami, ahogy látom, nagyon rád fér.

*

Tehát így történt, hogy Andrea kilovagolt egy gyönyörű szép fekete csődörön. Ahogy Imala előre jelezte, felségesen érezte magát és a síkság mennyei szépsége csillapította lelkét és a hatalmas állat hátának melegsége meggyorsították ereiben a vér folyását. Jól érezte magát és megújnodva, most először amióta Becky Bannister tudtára adta, hogy felfogadták bérnyilkosnak, hogy megölje.

Éppen egy lankás dombtetőre kapaszkodott fel a lovon, amikor észrevett egy másik lovast feléje közeledni. Közelebb került és felismerte, Teddy Tysont ült a nyeregben. Széles karimájú puhakalap, ezüstgombokkal kiszegescselt széles öv és egy Magnum 45 pisztoly verdesve csípőjének oldalát, valamint hosszan lelógó bajusz, melynek vége felkunkorodott, mint a hajdúsági öregbika szarva, semmi kétség nem fért hozzá, Teddy volt a lovas.

– Howdy, Madame, – poccentette meg kalapját Teddy. – Mit csinál idekint ebben a korahajnali órában?

– Meg lesz lepődve, – dobott felé Andrea egy kacér pillantást, – lovagolok.

– Nem tudtam, hogy tud lovagolni.

– Magának fogalma sincs, hogy én mennyi mindent tudok.

– Például?

– Hivatásos hang- és ének-tréner vagyok.

– Hang- és ének-tréner?

– Igen, számtalan híres énekest képeztem ki jelentős musical szerepekre és az operába.

Egész Magyarországon híres voltam.

– Tényleg?

– Miért? Érdekli a dolog?

– Nem, – motyogta a serif és rákveresre pirult.

– Ugyan már, Teddy, – felelte Andrea és ígéretes mosolyt vetett a férfire. – Miért ne próbálná meg? Lenne valami terme tisztességes akusztikával?

– Igen, valahogy, lenne. Nem messze innen. A régebbi Collins Huntington vasútbáró kastélyban lakom. Teljesen kiépített és felszerelt színház van az alagsorban.

– Szuper, – mondta Andrea és megveregette a fekete paripa széles nyakát. – Menjünk oda és hallgassam meg, hogy mennyire kiváló tehetség maga.

Tizennegyedik Fejezet

Az interjú

Fargo a világ végén lévő helynek látszik. Egykoron Frances McDormand színésznő játszott egy terhes rendőrnő szerepét és a térképre varázsolta a várost. Úgy érzem, hogy az ő nyomait követem. Végtelen hómezők és kapzsi férfiak bérgyilkosokat vesznek fel, hogy megöljék a feleségüket. Ms. McDormandnak nehéz dolga volt, de mégis győzedelmes jött vissza a csatából.

Én legalább nem vagyok terhes. Ha meggondolom közelmúltbeli társadalmi kapcsolataimat, nagyon meg lennék lepődve, ha áldott állapotban lennék. A két ügynök, akik vezették az FBI lökhajtást, egy Subaru Impreza négy kerék meghajtásos kocsihoz kísérnek és szigorú vigyorral az arcukon kegyetlenül taszigálnak, hogy üljek be a kocsiba és menjek saját magamtól tovább a kockázatos útra.

Hosszú magányos vezetés az Interstate 94-es úton és keresztül egy hídon a Missouri folyó felett. Onnan délre fordulok és hamarosan a Standing Rock Indián rezervátum területén találok magam. Nem látok semerre semmit, még egyetlen magányos fát sem.

Üzenet jelenik meg a GPS képernyőmön. – *Célpont kimozdult a megadott koordinátáról. Kövesse és avatkozzon közbe tevékenységébe, legyen az bármi.*

– A jóságos fent való szerelmére, – szitkozódok, – honnan tudnák ezek, hogy merre megy a célpont. – Aztán eszembe jut, hogy én magam kattintottam a követő bilincset Andrea formás bokájára. A mi szövetségi vizsgálóerőnk útjai és módszerei soha nem szűnnek meg engem csodálkozásba ejteni.

A GPS képernyőm jelzi a célpont hollétét, Andrea Hirschfeld kevesebb, mint öt kilométerre van tőlem. – Remek, – mormolom az orrom alatt. – Most már tényleg kíváncsi vagyok, hogy miben sántikál ez a nő.

Hamarosan egy kastély körvonalai bukkannak szemem elé egy dombtetőn. Magas kőfalak, piroscserepes háztető, bástyák minden sarokban és egy magas torony. Mintha most lépett volna ki a középkori Anglia várpalotái közül.

Három méter magas fal vesz körül egy csoport épületet, beleérte egy fedett parkolót, valamit, ami istállóknak látszik versenylovaknak és egy nehéz kovácsoltvas kapu, ami szélesre tárva áll előttem. Behajtok rajta és sehol senki. Nincsenek kutyák, se emberek, még egy ör sem, mintha mindet leépítették volna költségvetés hiányában.

Leparkolom a kocsit, felmegyek a lépcsőn és bekopogok a nehéz tölgyfaajtón, mivel sehol nem látok csengőt. Kézi GPS szerkentyűm mutatja, hogy Andrea itt van, de semmi válasz és benyomom az ajtót, ami lassú nehézkességgel enged.

Bent pisztolyomat kezemben tartva lábujjhegyen szobáról szobára óvakodok. Elegáns bútorok, bár kissé porosak és pókhálók lógnak minden sarokból, ahova nézek. Hangokat hallok. Valaki énekl a Texas Sárga Rózsái régi dalt.

Belépek és egy pucér férfit látok, hatalmas doronggal a lába között, és elképesztő lendülettel énekel és vadul mozgatja a karjait. Egy hatalmas ágyban Andrea fekszik hanyatt és álláig húzza fel a selyempaplanos takarót, bár mezítelen vállai oldalt mégis kivillannak. Egy hosszú csövű pisztolyt fog a férfire és kiabál.

– Énekeljen, serif, vegyen mély lélegzetet és töltse meg a tüdejét oxigénnel. A dallamot diafragmájából vetítse elő. A levegő a legfontosabb rész a hang erejének és tisztára mossa minőségét.

– Megállj, – kiáltok és a fegyvert a pucér férfi felé fordítom, és éles hangon ráparancsolok. – Forduljon a fal felé és lábakat széjjel.

Amekkora természetes és teli izommal van, a férfi meglepő módon engedelmeskedik és Andrea felvisít.

– Ki a fészkes csuda vagy, és hogy kerültél ide?

– FBI, fegyvert eldobni és lássam mind a két kezét, – kiáltom.

– Becky, – kuncog Andrea, – te vagy az?

Balkezemmel leveszem parókám és jobbomban tartva a pisztolyt rámeredek Andreára.

– Mit jelentsen ez, – kiáltom, – miért nem maradtál a kijelölt helyen és ki ez az illető?

– Unatkoztam, – feleli Andrea durcásan, és kiszáll az ágyból és a lepedőt dereka köré tekeri, és méltatlankodó hangon folytatja. – Ez itt Serif Teddy Tyson és énekleckéket vesz tőlem. Nem tudtam, hogy ez törvényellenes.

– Öltözzön fel, – intek a serifnek a pisztoly csövével, – és mutasson valami igazolványt.

Megmutatja serif jelvényét és látom, hogy valóban Morton megyében, a szíu indián rezerváció szomszédságában, ahol jelenleg vagyunk, ő a serif.

– Magának itt nincs joghatósági hatalma, – figyelmeztetem.

– Nincs, – dörmögi és bújik bele nadrágjába és darócinget vesz fel, – de itt lakom.

– Itt? – nézek rá csodálkozva.

– Igen, ez egy múzeum és én vagyok a kurátor vagy a gondnok, ahogy szíveskedik nevezni.

– De mit jelentsen ez az egész, – mondom szigorú hangon és lépek közelebb a serifhez, – szexezik egy Federal tanúval és énekel. Miféle serif lenne maga?

– Ez nem az, aminek látszik, – felel a serif helyett Andrea, mialatt ő is felöltözik és felveszi lovagló farmerjét. – Szexről szó sem volt. Tettettem, hogy érdekel a dolog és befeküdtem az ágyba. Serif Tyson mellém akart feküdni, de mondtam, hogy előbb vetközzön le és zuhanyozzon, mielőtt bármit is csinálunk. Mialatt a fürdőszobában volt, magamhoz vettem a pisztolyát és énekelni kényszerítettem. Jó hangja van, nem?

– De miért? – nézek haragosan.

– Reggel távcsővel kukucskálta, ahogy meztelenen mosakodtam egy lavór hidegvízben. Most meg akartam neki mutatni, hogyan esik, ha valaki akaratom ellen néz, amikor pucér vagy.

– Na, ez mindent értelmesen megmagyaráz, – ereszttem le fegyveremet és főpapi nagyképűséggel folytatom. – Vegyük a dolgot híd alatt lefolyt víznek és igyunk egy kávé és bagel zsemlett hozzá valamivel megkenve. Feltételezem, hogy ebben a szépséges házban van egy jól felszerelt konyha és mindennel megrakott éléskamra.

Kitolongunk a konyhába és leülünk, teljesen felöltözve, ha tudni akarják, egy jókora tölgyfaasztal körül, amit üveglap véd. Teddy, a serif, feláll és mennyei illatú kávé csinál Columbiából importált frissen őrölt kávébabokból. Bagel helyett van egy tucatnyi frissen sült briós, és kettévágva őket, valódi farmervaját kenünk rájuk.

Kávé után közlöm a seriffel: – Kérem, ne sértődjön meg, de FBI business ügyeket kell, hogy tárgyaljak szövetségi tanú Andreával és magának távoznia kell.

Teddy forgatja a szemeit, meredten bámul rám és idézőjelet mutat ujjával. – Talán inkább maga kellene, hogy FBI businessét valahova máshova vigye. Ez az én házam és én maradok.

– Akadályozza a vizsgálatot? – kezdem éles hangon a felső oktávokban, de Andrea közbeszól.

– Hadd maradjon itt Teddy. Valahogy engem inspirál a jelenléte és megkönnyíti a memóriám. Teddy jó fiú, durva fickó kinézete ellenére.

– Rendben, – dobolok ujjaimmal az asztalon. – Legyen új, ahogy lesz. Csak azt magyarázd meg végre, hogy miért akart téged Július kicsináltatni.

– Sokféle okból, főleg azért mert nem voltam hajlandó befogni a számat.

– Például, világosítsd meg az elmémet a részletekkel.

– Sok minden más között, nyolc évig voltam a barátnője és konfidense. Eleinte egy fapados jelzálogkölcsonzó businessst működtettünk és adóság behajtási módszereink nem voltak éppen feddhetetlenek. Julius egy sorozat legálisnak látszó könyvelési céget nyitott meg. Legtöbbje mestere volt a dupla elszámolási könyvek fenntartásának és ide-oda mozgattuk a vagytonokat, hogy a végén senki nem tudta lenyomozni honnan ered a pénz és hová lett. Julius valóságos lángész ezen a téren, és bizony mondom neked, imádtam érte, de nem, töröld ki ezt, bálványoztam érte. A legjövedelmezőbb ötlete volt, hogy ötcsillagos luxushoteleket épített és beruházókat keresett hozzá. Természetesen soha semmit nem fejezett be, és eladta az érdekeltségét, mielőtt a hotelek megkapták a lakhatási és működtetési engedélyeket. Ha ezzel a piramis módszerrel elegendő tőkét összeszedett, eladta 51 százalékos tulajdonjogát. Soha semmi tőke nem maradt, hogy befejezzék a projectet és a neve soha nem jelent meg semmiféle biztosítási vagy tulajdonosi dokumentumon.

– Soha senki nem akarta megölni ezért a csalásokért?

– Persze, hogy akarták, számtalan alkalommal, de Juliusnál mindig töltött pisztoly van és két tagbaszakadt orosz testőr követi, mint a saját árnyéka, amerre megy.

– Tudsz valaki mást is rajtad kívül, akit meggyilkoltatott vagy esetleg ő saját maga ölt meg valakit?

– Tudomásom szerint személyesen nem ölt meg senkit; legalábbis nem mostanában. De gyakran elrendelte bárki eliminálását, aki túl sokat panaszkodott, túl sok zajt csinált vagy gyanúsán viselkedett. Leginkább ukrán vagy orosz banditák hajtják végre parancsait. Julius vagy bárki más közeli üzlettársa soha nem lett gyanúsítva semmi bűnözési tevékenységgel.

– Még valaki más, mit tudsz a kettős gyilkosságról lent Panama államban?

– Ez új ismeretlen terület volt számára. Helybeli Kartell vagy Kontra tagokat használt, néha harmadik generációs német fasisztákat, dél Amerikából, mint Paraguay, Argentína vagy Chile országokból. Vezető embere Guillermo Castillo volt. Ezt a nevet már ismered, nem? Castillo rendelte el az idős házaspár megölését Iowa államból.

– Miért?

– Nem volt idő legális manőverekre vagy meggyőzésekre, hogy adják fel követelésüket a Pronk toronyi öröklakásra, Panama Cityben. A versenytársak azonnal rácsaptak volna Konstantin Komarov kétmillió dollárjára, mint a tyúk a takonyra, amit kiköpsz a baromfiudvaron.

– Ez valami speciális magyar kifejezés, – nézek rá Andreára, meglepődve vulgáris nyelvhasználatán.

– Ez aztán, tényleg az, – bólint, – egyike a legízesebbeknek.

– Láttad-e valaha közvetlenül, hogy utasítást ad ki valaki meggyilkolására?

– Nem közvetlenül, inkább fél füllel kihallgattam beszélgetéseket kódnyelven, hogy tegyenek valakit a jégre. Sajnos csak a beszélgetés felét, bár néha az orgyilkosok olyan hangosan üvöltöttek a vonal másik végén, hogy az egész szennyes diskurzust is tudtam követni.

– Tudnál idézni, hogy miket mondtak? Volt valamiféle közvetlen fenyegetés is.

– Nem, soha. Ahogy mondtam kód nyelvet használtak.

– Például.

– Radírozd ki, adj neki forró ólom beöntést, végez rajta egy komplett Trockij manővert, porlaszd szét az agyát, mutasd meg neki a fát, ahol a gutaütés terem, jelöld ki neki az utolsó ítélet napját. Találékonyan átalakítva, ilyen fajta közhelyeket használtak.

– Tudnál nekem egy listát csinálni a nevekből és lehetőleg a címekből is hozzá, akik ebben benne voltak?

– Legtöbbjük külföldi országokban laknak. A te FBI ügynökségednek nincs ott jogi hatóköre.

– Igaz, de megvannak a módszereink, hogy nyomon kövessük és elkapjuk őket, ha a mi földünkre lépnek, vagy repülőt cserélnek valamelyik repülőterünkön. A legfontosabb dolog, hogy kiderítsük nemzetközi tevékenységének határait, ami a mi életformánkat veszélyezteti és rontja globális érdekeltségeinket.

– Ezt megtehetem, – bólint Andrea.

– Maradhatsz itt Serif Tysonnal, – néz Becky egyikről a másikra. – Feltéve, ha nem mondod senkinek, hogy itt vagy. The FBI továbbra is fizetni fogja Imala részét. Szegény asszony nagyon rá van szorulva erre a kis jövedelemre és megbízható szövetséges lehet.

– Ez jól hangzik, – vigyorog Serif Tyson, végtelenül boldogan, hogy folytathatja éneklési oktatását. – Indián játékkaszinóvá próbáljuk átalakítani ezt az épületet és a haszon mellett remekül fogunk szórakozni.

– Rendben, – vonja meg a vállát Becky, – de még egy dolgot szeretnék kérni. Ha két kockafejű patkány, Igor és Lev orosz akcentussal erre jár, lődd le őket minden kérdés nélkül.

– Ez se probléma, – kacsint a serif, – a legnagyobb örömmel.

Tizenötödik Fejezet

A kubai kapcsolat

A listát elvittem Winslow Kingstonnak, Washingtonban és személyesen adtam át neki.

– Ügyes lista, – tanulmányozta gondosan egy percre. – De semmi haszna. Ezek legtöbbjét nem tudjuk elérni. Még ha Amerikában is követték el bíróság elé való büntetteiket, nem tartóztathatjuk le őket, hacsak nincsenek amerikai földön. Rendben, értem, hogy mit akar mondani. Igaza van, de ezek pontosan tudják, hogy melyik országnak van kiadatási egyezménye Amerikával és melyiknek nincs. Kuba a főfészke ezeknek a nemzetközi csempészeknek és pénzmosóknak. A kubaiak úsznak a temérdek kábítószer pénzben. Dél-floridai droghandlók finanszírozzák a teljes kubai kommunista gazdaságot és félelmetes hadseregüket. Azt kellene megtudnunk, hogyan kerülnek a drogok Kubából Miami-ba és hogyan kerül vissza a pénz Kubába. Rettenetesen okos és ravasz szervezettel van dolgunk. Csuszamlósak, mint valami siklókiányók egy vödör takonyban. Tudod, hogy ott rejtőzködnek, de nem tudod megfogni őket. Megvesztegetik a helybeli rendőrséget és a mi hatalmunk végtelenül korlátolt. Mélyen elrejtetten és álházban kell dolgoznunk, és ha észreveszi, hogy kettős ügynök vagy, helyben kinyírnak.

– Mr. Kingston, – emelem fel nyitott tenyeremet és várom a pillanat tört részét, hogy lélegzetet vegyen és közbeszólhassak. – Én elvállalom. Emlékszik az Extrémé Marina helyre a Collins Avenue úton, Miami Beachen.

Kingston bólint, és sietve hadarni kezdek, mint valami izgatott televízió riporter.

– Egy Lisbé nevű nő látszik a központi szereplőnek, afféle kulcsdarabja a mozaikrejtvénynek. Három barátjával és barátnőikkel, Julius Kubába ment valamiféle Salsa fesztiválra és onnan idejöttek Lisbét meglátogatni. Sajátságosan ez éppen akkor történt, amikor valaki az Extrémé Marina helyen megpróbált leemelni tízezer dollárt Larry barátom hitelkártyájáról. Végzetes tévedés, mondom én, elcsúsztak a közmondásbeli banánhéjon. Feltehetően Julius és barátai kifogytak a pénzből Kubában és a Kubaiak felvették őket, hogy csempésszenek át egy szállítmány drogot Floridába. Julius értesítette Lisbét és az gyorsnaszádot bérelt kapitánnyal és felvette őket Havannában a drogokkal.

– Indokolatlan találgatás, – rázza a fejét Winslow. – Semmi bizonyítéka és maga már kompromittálta magát Andrea megmentésével. A mai politikai atmoszférában nem tudok költségvetést szerezni egy ilyen ismeretlen variánsokat tartalmazó üres spekulációra.

– Kérem, Mr. Kingston, – teszem össze könyörgésre a kezeimet. – Hadd próbáljam meg. Tudom, hogy sikerülni fog.

– Rendben, – bólint Winslow, – hozzon valami evidenciát és meglátom, hogy mit tudok tenni.

*

Két nappal később úton vagyok az Extrémé Marina hely felé a Collins Avenue úton. A bűncselekmény helyszín feltakarítási vállalat rendes munkát csinált a Voorhees Road utcai lakásomban. Felmosták az összes vért, összeszedték a fejüket vesztett csirkéket és vagy meg-reparálták vagy kicserélték összetörött bútorjaimat. Jó hangulatban vagyok, tele mosollyal és kedvességgel és ruhatervezői elegáns cuccot viselve betáncolok az Extrémé Marina ajtaján.

– Hugo, – lebegtetem fekete festékkel borított szempilláimat a fiatalemberre, aki a pult mögött áll. – Olyannyira örvendek, hogy itt találhatom.

– Hugo nincs itt, – néz rám csodálkozva, – úton van az egyik klienssel és nem esedékes több napig visszatérni.

– Akkor maga a Xavier, – felelem és játékosan megfogom pólóingén a gallért. – Nem emlékszik rám?

– Kellene? – bámul rám egyre tovább, bár most már kevésbé ellenségesen.

Én határozottan emlékszem rá. Ő volt a borotvált fejjel és a konttyal a kopasz feje búbján, a kettős közlékenyebb fele. Ezt könnyebb lesz manipulálni.

– Becky vagyok, – mondom és imádságra kulcsolva a kezem hajlongok, mint valami buddhista szerzetes, – ahogy már említettem Hugónak, az export-import businessben vagyok. Apró portékák, de szeretnék terjeszkedni, ami szinte lehetetlen a koronavírus járvány miatt. Ezekkel a kormány megszorításokkal, a kis vállalkozókat kiszorítják a businessből. A járvány valamiféle liberális baloldal kitalálta rettenetesen eltúlzott beugratás. El tudja képzelni, minden repülőt felfüggesztettek ki és be az országból. Legalább ezer kiló romlandó portékám van karantén alatt Kubában. Lehetne egyik gyorsnaszádját kibérelni pilótával, hogy felvegyem az árucikkeimet? Mennyi lenne a tarifa egy ilyenfajta szolgálatért?

– Attól függ, – feleli Xavier óvatos tétovázással a hangjában, – megengedi-e a Parti Őrség átvizsgálását vagy inkább szeretné elkerülni őket.

– Kikerülni őket, minden lehető körülmények között, – felelem.

– Körülbelül tízezer dollár egy harminchat órás útért. Minél gyorsabban ki és be meg kell, hogy járjuk Kubát. A maga romlandó portékája, – itt idézőjelet mutat ujjával és folytatja, – menetkészen kell, hogy álljon. Nem áll módunkban vagy szándékunkban, hogy a kubai néphadsereggel alkudozzunk. Meg kell kétszerezniük az árat, ha őket is bele kell vonnunk.

– A tízezer elfogadhatónak hangzik, – bólintok, megbillentem a szempillámat és kacsintok egyidejűleg. – Legjobb barátom fia, a neve Julius említette, hogy ugyanennyit fizetett hasonló szolgálatért egy hónappal ezelőtt.

– Július, – a fagyos redők Xavier homlokán kisimulnak. Érzem, hogy lassan bízni kezd bennem. Július nevének említése a varázslatos kulcs, ami kinyitja az alvilág kapuját és hallgatom, ahogy Xavier ostobasága sietve kinyilatkoztatja magát.

– Igen, ismerjük, – mondja, – régi kliensünk. Bármilyen rokona vagy barátja a mi barátunk is.

– Perfekt, – villantom meg neki hófehér fogaimat, – kérdezhetnék még valami mást is?

Xavier vállat von, és száraz, elkötelezetlen mosollyal néz rám.

– Miután bevégeztük utazásunkat Kubába, és ezt mondanom sem kell, piacot kell keresnem portékámnak, – folytatom, – kivéve én vagyok az új srác az utcában. Semmi tapasztalatom nincs és nulla kontaktusom, Miamiban és környékén. Valójába egy divattervező társasági nő vagyok Long Island, New Yorkból.

– Nem értünk a kereskedelemhez, mi sem, – feleli Xavier és köszöborrá változik és valamiért lenyúl a pult alá.

– Adjon egy nevet, – hízelgek neki a legédesebb hangomon. Kissé előrehajolok és megmutatom neki kebleim domborulatát, mialatt hozzáteszem a lehető legelcsépeltebb és legcsalogatóbb közhelyet. – Hálám örökké üldözni fogja.

– Beszéljen Roberto Rodriguez úrral, – feleli Xavier és felmér, mint egy lókupec a potom áron eladásra kínált gebét. – Coral Gables városban lakik. Nem tudom a címet, de a legnagyobb palota az óceáni oldalon az övé. Sok szerencsét, hogy bejusson. Testőrei először lőnek és utána kérdeznek.

– Talán inkább telefonáljak neki?

– Nem tudom a számot, és valószínűleg, hogy a telefonkönyvben sincs bent, vagy bármiféle internetes listán.

– OK, – vetek egy pillantást a karórámra. – Reggel tíz óra van. Keressem fel Roberto urat és késő délután visszajövök. Tegye készenlétbe leggyorsabb naszádját és egészen Havannáig fogunk a hullámok hátán lovagolni.

Xavier rázza a fejét, és ahogy megyek el, hallom, hogy morog a fogai között.

– Buta liba, fogalma sincs, hogy mibe keveredik bele.

*

Semmibe véve a biztonsági protokollt, ahogy kint vagyok a Marina ajtaján, hívom Winslow Kingston privát számát és az első kicsöngés után felveszi.

– Mr. Kingston, – kezdem, – megtudtam egy nevet. Roberto Rodriquez, feltehetően a legnagyobb droglord Florida déli részén.

– Ismerjük, – feleli, – évek óta próbáljuk elkapni és rábizonyítani valamit. Ha be tud jutni a házába, telepítsen be néhány lehallgató bogarat. Ez megszerzi magának a pénzt a Kubai útra és csapdát állít, Robertónak.

– Megpróbálom, – mondom, a minimálist beszélve, mielőtt valaki betör a vonalunkba és kihallgatja beszélgetésünket.

– Legyen óvatos. Ha tévedést csinál, és felfedi magát, lehet, hogy megölik.

Próbálom megnyugtatót, hogy tisztában vagyok a kockázatokkal és a veszedelem a munkakörrel jár, de Winslow nem vár. Rámakaszt és magamra utalva maradok.

Mialatt várok az Uber taxi szolgálatra, hogy vigyen el egy MacDonaldhoz Coral Gables városban, eltűnődöm a bűnözés mélységen, amibe belesüllyedek. Tucatszám láttam már a filmekben, a drogok mennek észak fele és a pénz megy délre, Kubába, Mexikóba vagy Kolumbiába. Ez egy jó megszervezett módszer, hogy kielégítse a drogok iránt örökké növekedő étvágyat az én szeretett Amerikámban. A szórakoztatóiparban a rendezők kihasználják ezt és korlátlan tűzerőt és gyorstüzelő fegyvereket adnak hozzá és tucatszám, a vészes sebességű üldözéseken keresztül a zsúfolt utcákon összetörött kocsikat. Nyilvánvalóan Signor Rodriquez drog raktárt futtat és egy egész nemzetre kiterjedő szétosztási hálózatot vezényel, kegyetlen utcai drogkereskedők hadával és gazdag ebadta kölykökkel, akik mérhetetlen családi vagyonokat szórnak el drogra.

Rodriquez hozzájárulása ehhez, legyen bármennyire is gazdag és fényűző az életstílusa, csak aprópénz a szennyes és illegális pénz mennyiségéhez hasonlítva, ami százmilliárd amerikai dollár nagyságrendben, ha nem trilliókban kering ebben a felállásban. A bankoknak be kell jelenteniük a gyanús pénzek mozgását és hivatalos kormánykinevezett ellenőrök vannak. Ügyészek és politikusok éppen erre a célra lesznek kinevezve vagy megválasztva, hogy felkutassák és megszüntessék a visszaéléseket. A négyéves választási ciklusban, anyagilag jól megalapozott speciális érdekeltségek, amiket kétes eredetű milliárd dollár nagyságú vagyonok támogatnak, mindent elkövetnek, hogy manipulálják a választásokat.

Az így megválasztottak elfordítják a fejüket és másfele néznek, ha csalásokat és lopásokat látnak véletlenül valahol.

Elnökünk nem hajlandó nyilvánosságra hozni adóbevallásait. Az egész világon befektet egyik veszteséges és csődbe menő project után a másikba, mint golfozó pályák, luxushotelek kevés vendéggel. A keleti partvidék legnagyobb játékkaszinója megbukik és csődbe megy és Pronk elnök hosszú éveken át leírja adókötelezettségeiből az állítólagos veszteséget. Többet nincs hitele a bankoknál, mert soha nem fizeti vissza a felvett kölcsönöket és mégis, soha semmi problémája, hogy finanszírozza, és újra finanszírozza szédületes nagyságú vállalkozásait, amik soha nem hoznak semmi profitot.

Ki vagyok én, hogy belekeveredjek ebbe a korrupciós mega businessbe és masszív megvesztegetésekbe? Egy porszem vagyok, aki egy hegyet akar elhordani, mégis meg fogom próbálni, mert lelkemből hiszem, hogy a földön több a jó ember, mint a gonosz. Akkor is, ha nem fogok elérni észrevehető különbséget, előre fogok törni, mert az igazságszolgáltatás folyamata izgat engem a legjobban és tölt el a legtöbb gyönyörrel mindenekfelett.

Tizenhatodik Fejezet

Lopj, hazudj, csalj és csináld a pénzt

Kora délután az Uber kocsit letesz Roberto Rodriquez kastélyának kapujánál. Sűrű hibiszkusz és oleander bokrok sövényét nyurga királynői pálmafák tarkítják és kétemeletnyi magasságban sárguló épületet látok magas dór oszlopokkal és Római és Görög istenségek szobraival, hatlábnyi távolságra állni egymástól a balusztrádok körül.

Rövid ruhát viselek váll nélkül és lemeztelenített karokkal felül. Jázminillat úszik a levegőben és keveredik szupermarket olcsó parfümömmel. Sanda érzésem van, hogy kikerültem a ligából és nincs semmi okom, hogy egy feltehetően kolerás természetű drog lorddal üzleteljek, akinek ördögi és bünt soha meg nem bánó, kegyetlen természete van és a végtelenségig vérszomjas indulatok vezérlik.

A zene és zaj alapján ítélve, amit a fürdőmedence irányából hallok, soha véget nem érő lendülettel és laza erkölcsű és nálamnál jóval fiatalabb, nőkké vagyok körülvéve.

Két szakállas testőr közelit, fehér trópusi öltönyökben és géppisztolyok lógnak le derekukról és ördögi vigyorral himlőhelyes arcukon kérdeznak.

– Mit akar itt? – kérdezik goromba hangon és rám fogják gépfegyvereiket.

– Signor Rodriquezzel lenne beszédem, – felelem.

– Miért, – röhögnek, – mi a neve? Maga Mr. Rodriquez mamája.

– Nevem Korbácsos Wendy, – mondom bátran, – és a Csipkés Angyalok kísérő szolgálatnak dolgozom. Hallom, hogy a Signor felvesz fiatal lányokat és nem tesz fel semmi kérdést. Nekem pontosan megvan a portéka, amire szüksége van.

– Van elég lány, aki dolgozik nála. Semmi szüksége nincs újakra.

– Ezek mások, – hajlok közelebb és suttogásra fogom a hangom. – Legtöbbjük alig üti meg a legális korhatárt.

A két őr összenéz, – motoz meg, hogy van-e nála fegyver, – mondja az egyik, mialatt a másik egy fém detektorral körbevizsgál, mialatt az első undorító vigyorral duzzadt szája sarkában mindenütt letapogat.

A tapogató beszél rádióján, egy fél percig, majd bólint társa felé.

– A főnök azt üzeni, ha a vén banya tiszta, eresszük be. Majd ő elintézi, ha próbálkozik valamivel.

Okos dolog volt, hogy nem hoztam magammal megbízható Glock pisztolyomat. Ha a helyzet hirtelen rosszra fordul bent, mindig el tudok ragadni egy fegyvert valakitől, aki nem figyel elég jól a situációt.

Körbemegyek a központi ház körül és hátulról közelítem meg a medence környékét. Hatalmas medence, mesterséges vízesés a távoli oldalon és középen egy sziget dús trópusi növényzettel. Egy perc alatt azonosítom Signor Roberto Rodriquez főnököt. Óriási fej lelógó táskákkal szeméi alatt, kövér pofazacskók és alacsony homlok és vastag sörény a koponyáján, ahogy szétvetett lábakkal ül királyi trónhoz hasonló székén. Vastag kubai szivart füstöl és hiányosan felöltözött fiatal lányok ülnek mind a két térdén. Szája sarka megvetően görbül lefele, mintha felfújt utálattal beképzelten szemlélné az egész világot.

Emberek tolongnak a medence körül, nyilvánvalóan valami rettenetesen szórakoztatja őket, ami történik a vízben. Egy teljesen felöltözött férfi küszködik a víz fenekén. Kezei és lábai meg vannak kötözve, erős ragasztószalaggal és levegője teljesen elfogyott.

Roberto billegtetni az ujjait felém és rút mosolya fülétől füléig ér.

– Hej, – mondja, – akárki fattya vagy. Ne félj itt nálunk. Ez csak azokkal történik meg, akik lopnak tőlem és letagadják. Na, most megmondhatod, hogy mit akarsz.

– Uram, – kezdem, – mélységes alázattal kérem bocsánatát, hogy zavarni merészeltem gyönyörét személyes problémáimmal. Rendőrnő voltam a magas északon korrupt politikusok és félrevezetett kormányburokraták kitettek állásomból. Rettenetes bosszú forrong lelkem mélységében és ön a legalkalmasabb személy, hogy megtoroljam sérelmemet.

Roberto integet a kezével és megrázza a fejét.

– Hagyja abba ezt a virágos szóáradatot, – mondja, – maga nyilvánvalóan tudja, hogy én ki vagyok. Ha mi befogadjuk magát, innen többé nincs kiút. Egyedül csak egy deszkán a hullaházba vagy aludni a halak között a tenger fenekén. Én könnyörületes és megértő ember vagyok, de az én türelmemnek is van határa.

Miután kimerítette szókinsét, Roberto Rodriguez szünetet tart, egyszer kikerekíti a szemeit, majd összehúzza és felfújja lelógó arcát. Itt van az alkalom, gondolom, hogy előadjam tervemet.

– Uram, – ismételem a legjobb címet, amire gondolni tudok, és mély lélegzetet veszek, mint a tengeri bűvár, mielőtt lemerül a mélytengeri barlangba, tele cápákkal és kígyókkal, – hosszú szolgálatom alatt a törvény oldalán, tisztességes vagyont gyűjtöttem össze. Megvan a pénzem és a lehetőségem, hogy Kubába utazzak, hogy beszerezsek körülbelül kétszáz kiló legjobb minőségű Kolumbiai kokaint és visszahozzam ide Miami-ba. Amire szükségem lenne, de nincs, az a szétosztási hálózat, itt Amerikában. Teljes bizonnyal nem óhajtok, az ön területére betolakodni, vagy bárki máséra és ezennel felajánlom önnek kokainomat és pusztán csak szerény százalék profitot szeretnék megtartani belőle, a kockázatért, amit magamra vállallok.

– Mennyire szerény? – vigyorog Rodriguez.

– Duplázza meg millió dollár befektetésemet és elégedett leszek és megismételhetjük a vállalkozást, feltéve, ha elégedett lesz, és örömet talál abban, ahogy én működöm.

Szeretném folytatni párbeszédünket bent, ahol le tudnám plántálni lehallgató bogarainkat, de erre nem látok egyelőre semmi esélyt. Úgy látszik, hogy könnyebb egy drogkereskedő császár bizalmát megnyerni, minden komoly referencia nélkül, mint meggyőzni az FBI szervezetet, hogy előlegezzenek egy millió dollárt, hogy csapdába ejtsük a legnehezebben megfogható és legcsuszamlósabb drog terjesztőt az egész keleti partvidéken, akit még Pablo Escobar magánál is nehezebb elfogni. Tudom, hogy minden kiló kokain értéke az utcán, amit én csempészek Floridába, körülbelül nyolcszázezer dollár, ami rettenetes nagyságú profit és a legkegyetlenebb brutalitással van védelmezve. Megvásárolni a drogot Kubában vagy Kolumbiában, vagy felvenni valamelyik raktárházból a Karib tenger egyik lakatlan szigetén, mindössze apró zsebpénz a drog Kartellnak. Komolyabb probléma, hogy mit csináljanak a tonnaszámra begyűjtött százdollárosokkal, amit a drog kényszerszenvedélyes gazdag amerikaiaktól összeszednek. Létezik egy gazdag és korrupt bankárok hálózata, akik tisztára mossák a pénzt a drogkereskedőknek és a terroristáknak, és a bűnözők hadának és az orosz oligarcháknak és a többi újjgazdagnak. Ezek a lelkiismeretlen emberek engedik, hogy ez a szennyes pénzáradat keresztüljusson az amerikai pénzügyi rendszer szigorúan ellenőrzött útjain. Talán jobban működne, ha DEA, *Drug Enforcement Agency* ügynök lennének, de ez inkább fegyveres katonai feladat és inkább szeretnék gyanús megahitelek kibocsátását vizsgálni, aminek kezessége és biztosítéka illegális készpénzekre alapul. A bankok saját maguk kellene, hogy kontrollálják és ellenőrizzék működésüket és jelentsék a kétséges készpénz akciókat, de nem mindegyik teszi meg ezt ilyen becsületesen. Becsempészni kétszáz kiló kokaint Kubából Floridába, csak résnyire nyitja meg az ajtót. A főnyeremény, hogy elkapjuk a főigazgatókat és a nagybani banktisztviselőket és a megválasztott politikusokat, akik szemet hunynak a dolog felett. Ez az, amit én szeretnék csinálni és meg kell, hogy magyarázzam Winslow Kingstonnak, hogy Roberto Rodriguez bizalmának megnyerése jóval hatásosabb és eredményesebb, mint néhány lehallgató bigyó elrejtése, amit amúgy is hamar megtalál és deaktivál és engem meg ruhástul bedob megfulladni az úszómedencéjébe.

– Idehallgasson, – ébreszt fel elmélkedésemből Roberto hangja, – maga tetszik nekem. Emlékeztet régen elhunyt édesanyámra. Ha ismer egy rövid utat, hogy drogot hozzon Kubából vagy Kolumbiából, áldásom rá és engedélyezem. Idehozhatja ebbe a házba és duplát fizetek érte, amibe került magának. Nálam több pénz van, mint a Fort Knox Szövetségi kincstárban. Még a pénznyomtatás is többbe kerül, mint a drog árulása az utcán. Ellentétben a népszerű hiedelemmel, nincsen sok korrupt bankár és csaló könyvelő. Nagyon szeretném megtalálni őket. Raktárain színültig tele vannak papírpénzzel. Nexust akarok bankárokhoz és ügynökhöz, akik luxus ingatlant tudnak nekem venni, anélkül hogy riasztót fújának az ellenőrök, hogy honnan jön a pénz.

– Mr. Rodriguez, – vágok közbe örömteli és konfidenciával teli hangon. – Jelentős tapasztalatom van ebben a specialitásban is. Nexusom van luxushotelekhez és öröklakás tornyokhoz az egész világon. Kisebb mértékben, mint az ön működési szférája látszik, de mi minden bizonnyal tudunk növekedni és terjeszkedni. Ismerek embereket, akik milliárdokat tudnak mozgatni orosz oligarcháknak.

– Nagyszerű, – ragadja meg Roberto mind a két kezemet és szőrös melléhez szorítja. – Maga az én fajta végtelenül megkeseredett volt törvényemberem. Lenne kedve nálam maradni vacsorára?

– Borzasztóan sajnálom, erre egy jövőbeli alkalomra való halasztást kérek. Sötétedés utánra már lefoglaltam egy naszádot Kubába. Az ön engedélyével két nap múlva itt vagyok a kokainnal. Majd akkor elkezdhetjük megdolgozni a bankos oldalt. Olyan végtelenül örvendek, hogy megismerkedtünk.

– Én is örvendek, emelkedik fel Roberto és cuppanós pusztit nyom mind a két orcámra. – Ez az, ami hiányzott nekem egész életemben, egy érett nő stabil koponyával a vállain, és nem afféle eszetlen bimbó, akik itt lézengenek körülöttem.

Ezzel meglepően barátságos hangulatban válunk el. Vissza az Extrémé Marina felé megállok egy MacDonald gyorsétkezdénél és telefonálok Winslow Kingstonnak a direkt és biztos telefonvonalán.

– Szia, Winslow, – üdvözlöm, mintha máris én lennék felül és megengedhetnék magamnak egy bizalmaskodó tónust. – Találd ki mit, Roberto Rodriguez teljes bizalmába fogadott. Ma este el kell mennem a kubai drogokért és holnaputánra legkésőbb kézbesítenem kell hozzá a portékát. Megígérte, hogy duplát fizeti költségeimnek és ketten keresni fogunk egy bankot, akik szó szerinti értelemben tonnaszám kell, hogy mozgassák papírdollárjait az amerikai finansziális berkeken keresztül.

– Jól hangzik, gratulálok, – feleli Winslow meglepő vonakodással hangjában.

– Ugyan már, Winslow, – suttogok a telefonba. – Egymillió dollárra van szükségem a kubai útra. Hiszen megígérted. Három napon belül visszaadom az FBI irodának. Bízz bennem.

– Félmillió nem lesz elég? – morogja.

– Nem, egy millió kell. Roberto kétszáz kiló kokaint vár Kubából és ez az ára, hogy megvegyem. Roberto rémségesen indulatos lesz, ha megtudja, hogy valaki nem tartja be a szavát. Segíts, Winslow és meglásd, hozom az eredményeket.

– Rendben van, rendben, – feleli Winslow lehető leggorombább hangján. – Menj el a Bank of Amerika fiókhoz a Collins Avenue úton. Készen fognak várni a pénzzel. Kevert címletekben, körülbelül ötven kiló súly egy fém kisbőröndben. El tudsz vinni ennyi terhet, mivel női személy vagy meg miegymás?

– Természetesen, Mr. Nőgyűlölő férfi sovíniszta. Persze, hogy elbírom a súlyt, – felelem egyre indulatosabb tónusban. Úgy érzem, hogy rengeteg féle ember van, törvény betartató rendőr vagy kriminális gazember, mind rengeteg készpénzt akarnak velem keresztülvitetni nemzetközi határokon és akarják, hogy egyedül vállalam a kockázatot, ami egy ilyen vállalkozással velejár, amíg ők otthon ülnek foteljeikben.

– Siessen, a bank öt órákor bezár, – mondja Winslow és hirtelen rámakaszt és ismételtelen életemben, teljesen magamra leszek szorulva.

Tizenhetedik Fejezet

Utazás Kubába

Reggel négy óra fele a jobboldalunkon magunk mögött hagyjuk a Key West fényeit. Xavier leoltotta az összes lámpát gyorsjáratú hajónkon és kikapcsolta a globális helykereső GPS műszerünket és nem vihettünk magunkkal semmi mobile telefont.

– A Parti Őrség követőrendszere pontosan beméri helyzeted a GPS koordináták alapján és Mobile telefonok mozgásán, – magyarázza Xavier mialatt szédítő sebességgel lovagolunk a hullámok tetején, bele a fekete éjszakába, a csillagokkal kirakott bársonyos égboltozat alatt. – Műholdak felméri az egész Karib tenger és a Mexikói öböl minden négyzetméterét. Komputereknél is ugyanaz, bárhol és bármikor megtalálnak laptop vagy Ipad géped azonosítási IP száma alapján.

– Hogyan találjuk meg Kubát, navigációs műszerek nélkül? – kérdezem.

– A csillagok állása alapján, – válaszolja Xavier teljes önbizalommal. – Ugyanúgy, mint Kolumbusz idejében, kivéve ez nem az első utunk az Új Világba.

– Mi lenne a motordübörgéssel, – ragaszkodom kérdéseimhez, – két oldalmotorunk elég zajosnak hangzik.

– Ahogy meglátok egy Parti Őrség monitort, – mutat Xavier szuper horderejű távcsövére, – azonnal lekapcsolom motorjainkat. – Bár ebben az istentelen éjjeli órában általában szundikálnak a kormány mellett és a veszély minimális.

– Ez a Xavier minden dollárt megér, amit ráköltöttem, – gondolom, – tiszta kár lenne, ha az én számlámon kerülne börtönbe.

Key West után egyenesen délre fordulunk és a hajnal első derengő fényeire beérünk a lagúnákba a parti szigetsorozat és a Kubai főterület között. Xavier lassan vezeti hajónkat, még hullámokat sem csapunk magunk után és besiklunk egy fából összetákolt épületbe. Egy spanyolos férfi rongyos kaki sortban és ing nélkül hozzáköt minket egy zömök kikötőcölöphöz.

– Halló, Federico, – üdvözli Xavier a spanyolt. – Megérkezett már a transzportunk?

– Si, – bólint Federico, – a jeep a fészkerben van, és a kísérők kávéznak a teraszon, az utca túloldalán.

– Jó, – feleli Xavier és segít ki a naszádból, miközben fogdossa a könyökömet és tapogatja a fenekemet.

– Ez ki? – bámul rám Federico.

– Becky, egy új befektető. Garantálok érte. Nagyon ígéretes, légy kedves hozzá.

Mialatt Federico kötelekkel kiköti hajónkat, mi átsétálunk a kávéházhoz, ahol körülbelül egy tucat egyenruhás kubai katona üldögél egy kinti teraszon és kockáznak, és duplaerős feketekávé szürcsölnek. Ahogy meglátom őket, majdnem becsinállok a bugyimba. Csapdába csaltak, és Fidel Castro foglya vagyok életem végéig.

– Helló, legények, – integet nekik Federico, – *viva liberta e socilasmo*.

Két markáns kinézetű szakállas Che Guevara hasonlóság felemelkedik ülésükből. Felveszik a sarokba lerakott gúlából géppisztolyaikat és egyszerre mondják. – Gyerünk, déltájra várnak, hogy megérkezzünk.

Odamegyünk egy katonai járműhez, ami egy ötvenes években gyártott orosz jeepnek látszik. A két fegyveres kubai foglalja el az első üléseket és én Xavier fülébe súgom.

– Mi szükség van a kubai hadseregre?

– Így biztosabb, megkapják a részüket és mindenki elégedett és hallgat.

A katonák kihajtanak a városból, egyenesen valami távolban derengő hegyek felé a kékesen gomolygó messzeségben.

– Hova megyünk, – mormolom és bökdösöm Xaviert a bordái között.
– A forráshoz, direkte a gyártási és csomagolási telephez, fent a hegyekben, nem veszünk be semmiféle közvetítőt a folyamatba.

Néhány órával később, miután fel és alá tekergünk a szerpentin út éles kanyarjain, leereszkedünk egy erdővel borított völgybe, ahol egy nagy csoport lapos tetejű épület látványa tárul elénk.

– Hatalmas létesítmény, – kerekítem szemeimet csodálkozó elismeréssel. – Azt hittem, hogy csak egy raktárépület lesz. Mire való ez a sok épület?

A kubai, aki a vezető mellett ül a dumdum puskával, hátrafordul és erősen akcentusos angolsággal magyarázni kezd.

– Hogy elkerüljük a figyelmet a nyílt tengereken és a levegőben, mi csak Coco leveleket, mint mezőgazdasági terményt, importálunk különböző dél amerikai országokból. Itt helyben csináljuk a teljes kokain lefejtési folyamatot. Ahol nem látnak ott nem törődnek velünk. Minden épületben másfajta vegyszert tárolunk, mint a kénsav, kalcium karbonát, és kerozin és mi csináljuk a magunk saját bázis kenőcsét.

– Nem bázis kenőcsöt veszek, – vágok közbe és Xavier felé fordulok, – vagy igen?

– Természetesen, hogy nem, – válaszol a kubai helyette, – nálunk megvan bármi, ami szükséges, hogy a legjobb minőségű és száz százalékosan tiszta fehér por kokain végterméket gyártsunk. Legigényesebb elégedettség garantálva van.

– Milyen végterméket? Nem költök egy millió dollárt, amíg nem tudom, hogy mit veszek.

– Ha ragaszkodik, hogy tudja, káliumhipermangánt használunk, és ammónia hidroxidot és sósavat hozzá. A végső kifinomítási fázis után, ez a világ legjobb fehér púdere az amerikai gonosz sátán gyermekei szippantási gyönyöreinek kielégítésére. Ez a mi bosszúnk a hatvan éves blokádért, amivel meg akarták fojtani a mi szocialista gazdaságunkat.

– Remek, – nyögöm, – hol szerzik be ezeket a vegyszereket kereskedelmi mennyiségben?

– Haha, – hahotázik a kubai, – az Egyesült Államokból, a nagy háromszögellés útján, mit gondolt, hogyan másképpen?

Hamarosan megérkezünk a gyártelep főbejáratához. A fegyveres őr megismeri a kocsit és a katonák sietve kinyitják a kaput. Egy épülethez hajtunk, ami hatalmas raktárnak látszik egy kis irodával az egyik sarokban.

– Na, most kell fizetni, – vigyorog Xavier és a csuklómhoz láncolt fémtáskára mutat.

– Rendben, – mondom, – egy millió zöldhátú kétszáz kiló tiszta kokainért.

– Adjon nekik csak nyolcszázezret, – feleli Xavier. – Mivel mi személyesen jöttünk ide a gyárhoz és nincs közvetítő középember, megérdemlünk ennyi diszkontot. Adjon százezret a katonáknak és százezret nekem. Még ki kell fizetnem a Federico legényt, hogy vigyáz a naszádunkra.

– Micsoda remekül organizált szervezet, – mondom, – lássam a portékát és businessben vagyunk.

Két spanyol egy taligán kitol egy gondosan felrakott oszlop kiló nagyságú műanyag csomagot. Senki sem szándékozik senkit sem becsapni és mindannyian életben maradunk. Végtelen boldogsággal tölt el, hogy ez a szabály.

Xavier beleszúr egy bicskát az egyik random kiválasztott csomagba és komoly pofával bólint.

– Jó, legmagasabb minőség, mint mindig.

Elosztom a pénzt, ahogy Xavier javasolta és két dolgozó berakja a csomagokat két hatalmas átalvető zsákba és bedobják a jeepbe, mind a kétszáz kilót, két kövér férfi súlyát.

Visszahajtottunk a tengerpartra. A kubai katonák örvidenek, és vadul gesztikulálva énekelnek. Egyszer spanyol dalokat, mint a Besame Mucho, Donde Estás Yolanda, Tempo Perdido, majd olasz mozgalmi dalokat, mint Ciao Bella, Ciao Bella. Egészen élvezetesen adják elő. Mind a kettőnek jó hangja és kitűnő ritmusérzéke van, és vérpezsdítő tempóban énekelnek.

Sötétedés beálltával megérkezünk a tengerpartra. Federico és Xavier ügyesen dolgoznak, hogy eldugják a kokainos zsákokat a naszád dupla fenekébe. Biztonságban vagyunk, hacsak a Parti Őrség nem száll át hajónkra és nem hoznak magukkal drogot kiszagoló kutyaikat. Ha el tudnak kapni, mert még mindig láthatatlanul megyünk műszerek nélkül.

Nem sok hasznos információ az FBI részére, tűnődöm magamban megbánóan. A műholdas megfigyelőről már bizonyára tudnak erről a kokain lefejtési telepről, mélyen bent a kubai felvidéken és elérhetetlenül.

Ismételten siker, és talán reggel négy fele megérkezünk a Collins Avenue Marinához Miami Beachen. Kitűnően megszervezve és biztonságosan, nem csoda, hogy Lisbé és Julius szeretik őket használni.

Néhány óra macskaalvás a váróteremben és felhívom Don Roberto direkt vonalát és megígéri, hogy csukott furgont küld értem és a kábítószerért.

Roberto házánál egyik asszisztense leméri és leellenőrzi a szállítmányt, mialatt mi erős kubai feketét iszunk pazarul berendezett plüss nappalijában. Minden rendben van és Roberto széles mosollyal az arcán kérdez.

– Milyen címletekben akarja a pénzét?

– Százasokban, – felelem, – úgy könnyebb cipelni.

Öt percen belül ugyanaz az asszisztens visszatér egy fémbőrönddel és ideadja. Gondolom, hogy esetleg megszámolom, de ez felettébb udvariatlan lenne és én is az úszómedence aljára kerülnék, lábaimmal és kezeimmel összekötözve. Az asszisztens kinyitja a bőröndöt és belenyúl. Valódi, ötven kiló százasom van Benjamin Franklin arcképével és azt csinállok vele, amit akarok.

– Ügyes munka, Becky, – bólint Roberto és helyeslő mosollyal néz rám, – átment a vizsgán. Amekkora nagy is volt a siker, azt hiszem, hogy tehetségének értéke valami másban rejlik. Most már a nehezebb problémámnak kell nekiveselkednünk. Profitunkat legalizálni kell és maga a legalkalmasabb személy, hogy megtalálja a hátsó kiskaput, ami a szigorúan ellenőrzött amerikai bank rendszer belsejébe vezet. Javaslom, hogy két hét szüneteltetés után találkozzunk ismét. Szüksége van egy kis jól megérdemelt pihenésre és remélhetőleg a járvány is csillapodni fog, mire visszajön.

– Köszönöm, – felelem és távozásra készen bal karomat a fém kisbőröndre teszem, és jobbomat feléje nyújtom.

– Nem, – utasít vissza udvariasan, – a kor szellemében csak a könyökünket érintjük egymáshoz.

– Madame, – szól hozzám az asszisztens a lehető legudvariasabb hangon. – Bérkocsija megérkezett és a külső kapu előtt várakozik a járdánál.

Tudom, hogy a taxis kapcsolatban van Robertóval és utasítom, hogy vigyen ki a repülőtérre.

– Megyek vissza Tampába és a saját otthonomban fogom letölteni a kéthetes karantént.

– Magyarázom neki a reptéren, ahogy segít a csomagommal. A taxis bólint és közömbös vigyorral füstös arcán beül kocsijába és elhajt. Kellott volna adnom neki jókora borralalót, nézek utána, de nincs nálam semmi más csak százasok. Roberto kell, hogy majd megjutalmazza, gondolom, igazán.

A taxis eltűnik, és azonnal leintek egy másikat. Azzal a Bank of Amerika fiókhoz hajtunk a Collins Avenue úton. A menedzser emlékszik rám és utasít, hogy jöjjenek be a hátsó ajtón és irodája az első ajtó a jobboldalon.

– Visszahoztam a millió dollárt, amit az FBI kölcsönzött nekem, – mondom és bőröndömet az ölembe helyezve leülök és várakozóan nézek rá.

– Remek, – vigyorg, mintha egymillió dollárok ki és be a fiókjából mindennapi esemény lenne, mint egy MacDonald gyorsétteremben az aprópénz. – Számoljuk meg.

Betáplálja tízezer dolláros kötegekben összerakott százasaimat egy számláló masinába. A masina pereg és zörög és újrakötegezi őket Bank of Amerika címkével. Egy millió dollárnál megállunk és a bank menedzser rám néz.

– Mi lesz a többivel? – kérdi.

– Ki tudna nyitni nekem is egy kontót? – pöccentem neki legédesebb mosolyom.

– OK, – biccentgeti fejét fel és alá, mint egy papagáj, aki amerikai mogyorót szemelget és közlékenyen hozzáteszi. – Nexusunk van a Svájci Nemzeti Bankkal, Zürichben. Mi itt tartjuk a papírpénzt zálogban, és ha számlája megvan és igazolt, táviratilag átküldjük Svájcba a kívánt összeget. Addig adok magának egy elismervényt, és ha a következő alkalommal, amikor erre jár, megadom magának a Svájci bankszámla elérhetőségi számát.

Pénzmosás, könnyű, mint az a bizonyos ágyba csinálás, gondolom és egy gúnyos mosolyt palástolva bólintok

– Tökéletes, – mondom, – Istenben és a Banktitokban bízunk és két hét múlva ismét itt vagyok, hacsak a vírus el nem visz.

– Aha, – mosolyog a menedzser savanyú bankár módra és kézfogás nélkül elválunk. Sietek vissza a reptérre, ahol kocsimat parkoltam mialatt drogokat csempészttem Kubából és pénzt mostam a nemzetközi mosodában.

Tizennyolcadik Fejezet

A koronavírus

Miután sikeresen átadtam a kétszáz kiló kokaint Robertónak, megegyezünk a kéthetes szüneteltetésben, mielőtt megkezdünk keresni egy barátságos bankárt. Elvégre a rengeteg éjszakai műszak után vészes szükségem lett egy kis pihenésre. Utolsó erőmmel hazahajtok New Port Richeybe.

Kora reggeli érkezésem után első dolgom, hogy megnézzem Voorhees Road kéglimet, hogyan halad ott a helyreállítás. A büntett színhely feltisztító brigád még nem fejezte be munkáját és mindegyik arcán kendő van, amiben akkor, a sok por miatt, semmi különöset nem találok. Váltak egy pár dicsérő szót a művezetővel és elhatározom, hogy átmegyek Larry házához, hogy egyik hálósobájában aludjam ki agysejteket romboló álmosságomat.

Larry nem jön az ajtóhoz és a tartalék kulccsal, amit szükségesség esetére nekem adott beengedem magam. A ház üresnek látszik és valami kísérteties csend üti meg az arcom. Nézek körbe evidencia után, egy detektívnek mindig ez az első dolga, és falra szerelt tíz éves üzenetrögzítő masináján pislog felém a veres jelzőgomb.

Megnyomom és Larry hangja ugrik be a vonalba.

– Becky, – mondja a rögzített üzenet, – letartóztattak és itt ülök a megyei börtönben a Little Road úton, közel a Government Drive bejárathoz. Ahogy megkapod ezt az üzenetet, kérlek, gyere értem és válts ki.

Nincs semmi választásom vagy kifogásom, még egy órai alvásra sem. Elhajtok a börtönhöz és megállok az őrfülkéjénél, aki nyugodtan ül golyóálló üveg ablaka mögött és olvassa a nemzeti löversenyek országsszerte lefutott eredményeit.

– Mi az? – néz fel bosszankodva. – Mit akar?

– Jöttem, hogy kiváltsam a barátomat.

– Mi a neve és mivel van vádolva?

– Larry Beercook és nem tudom a vádat.

– Mutasson egy személyi igazolványt.

Megmutatom neki FBI igazolvány jelvényemet és vizenyős kék szemei tágra merednek hitetlenkedő döbbenetében.

– Maga az FBI-nál van? – kérdezi.

– Aha, – bólintok.

– Szép kis barátai vannak, – vett rám egy rosszalló pillantást, – menjen a C Blokk börtönépületbe és a foglár majd kihozza magának a bűntevőt a látogatási terembe.

Átmegyek C Blokk épületbe és egy díjbirkózó nagyságú rabőr sötétkék egyenruhában még egyszer ellenőrzi igazolványaimat.

– Larry Beercook, – mered rám. – Itt van nálunk és várja előzetes kihallgatását. Üljön le ott abban afülkében és rövidesen kihozom.

Leülök egy üvegablak mögé, ami valamikor átlátszó lehetett, de ma homályos, vastag zsírral bemázolva és ragadós nyállal, ami a rengeteg sírásnak az eredménye és koszos kezek tapogatásának az üvegen keresztül. Öt perc múlva két foglár behozza Larryt. Lábai és kezei megbilincselve kemény kovácsoltvassal. Segítenek neki leülni és a falról lekasztva odaadják neki a telefonkagylót.

Én is nyúlok az enyéért és sárgálló vastag fülzsír borítja a hallgatófelét. Próbálom távol tartani a fülemtől és beszélgetni kezdünk.

– Larry, – mondom, – az Isten szerelmére, hogyan kerültél ide?

– Tudod, van ez a koronavírus járvány, – néz ám ártatlan kiskutya szemeivel. – Ki kellett, hogy menjek a Publix supermarketba, hogy hozzak be néhány elengedhetetlen dolgot. A fertőzés megakadályozására álarcot akartam viselni, de sehol nem lehetett azokat kapni. Három héttel ezelőtt eltűntek az üzletekből. Kihajtogattam egyet egy veres fejkendőből és vastag gumikesztyűt húztam. Semmi rosszra nem gondoltam, nem, abban az üzletben már tizenöt éve ismernek. Tudják, hogy veszélytelen kitalált sztori firkász vagyok. Megyek a sorok között, nézegetem a polcokat, legtöbbjük teljesen üres és teszem be a kezüköcsimbe, amit még lehet kapni. Egyedül a magam dolgával törődöm, amikor valaki teljesen váratlanul, mint derült égből a villámcsapás, hátracsavarja a kezemet, de olyan erősen, hogy a karom és könyök-ízületeim majdnem kifordulnak foglalatukból.

– Vagyát, – kiálltok és egy félbevágott törpe nagyságú rendőrnő ugrik eléem és vékonyka hangján rám visít.

– Le van tartóztatva, joga van semmit sem szólni, de ha bármit is mond, a bíróságon maga ellen fel lehet hozva, mint evidencia.

Maradjak csöndben, a bűdös életbe, gondolom, a szótlanság és az engedelmesség nem éppen részei alaptermészetemnek, tehát hangosat ordítok. – Mit csináltam, mi a vád?

– Bűnügyi szándék, hogy kirabolja az üzletet, – sikítozik a kicsi rendőrnő, mint Tweety Bird a rajzfilmekben Luciferre, a macskára és a hátam mögött egy mély hang hozzáteszi, – és a letartóztatási folyamat akadályozása.

– Nem rabolok ki semmit, – tiltakozom, – csak álarc van rajtam, hogy ne kapjam meg a fertőzést.

– Ezt mindenki mondhatja, – közli velem a teuton óriás, aki előbukkan a hátam mögül. – Itt a szándék számít. Mutasson valami igazolást, hogy azonosítsuk személyazonosságát.

A farzsebemre mutatok. – Florida hajtási engedélyem ott van a pénztárcámban.

– Vegye ki, – üvölt a teuton, – nem kockáztathatjuk, hogy hozzányúlunk.

– Nem tehetem, – mondom udvariasan. – Megbilincselte a kezeimet. Nem látja. Maga vak vagy valami más?

A hatalmas rendőrember kihúzza a kis disznóbőr bukszámat és kihalássza a jogosítványomat. Egy darabig tanulmányozza, majd rám néz.

– Vegye le az álarcot.

– Nem, – kiálltok bele az arcába, – nem veszem le. Nem akarom, hogy megfertőzzön valamiféle halálos vírussal. Alkotmányos jogaim vannak, hogy védelmezem életemet, bármi módon, ahogy szükségesnek látom.

– Akkor velem jön a főkapitányságra és ott megmagyarázza exkuzálásait a bírónak, hogy miért akart kirabolni egy kereskedelmi létesítményt, amikor sor kerül a maga kihallgatására.

– Larry, – mondom ennél a pontnál, – túl sokat beszél és vesztegetjük itt a drága időt. Fizessem ki a büntetést és tűnjünk el innen. Kérdezd meg a foglárt, hol lehet kifizetni a kiváltást.

Larry egy percig beszél a foglárral, majd visszafordul felém és beszél hozzám a telefonon.

– Menj fel az emeletre a börtönigazgató irodájába. Egy adminisztrációs asszisztens majd megmondja, hogy mennyi és, hogyan lehet kifizetni.

– OK, – bólintok, – rövidesen találkozunk a kijárat kapunál.

Az emeleten egy női tisztviselőhöz vezetnek. A hölgy olvassa Larry dossziéját, néhány oldal egy sárga manila borítékban, és rettenetesen szigorúan néz rám.

– A fogoly kiváltási pénze még nem lett meghatározva. Várnia kell a vád alá helyezésig, ami negyvennyolc órán belül esedékes, a bíróságon a szomszédos épületben.

– Ki tudnám fizetni most a büntetést és haza tudnám vinni? FBI ügynök vagyok és a Börtönigazgató úr igazán kiengedheti az én felügyeletem alá.

– Rendben, beszélek vele, – mondja a nő és elmegy. Tíz idegtépő perc után visszajön és mellébeszélést nem tűrő szigorú arccal közli velem.

– A Börtönigazgató úr döntése szerint, mivel Mr. Beercook személyén nem találtunk fegyvert, kivételt fog tenni és megengedi, hogy kifizessék a kötelező minimum ezerdollárnyi büntetést, hogy közbotrányt okozott. Mutasson egy hitelkártyát, és ha az összeg engedélyezve lesz, hazaviheti. Javaslom azonban, hogy a várost el ne hagyja, mert a bíró lehet, hogy kötelezni fogja egy formális tárgyaláson való megjelenésre

Odaadom neki a Bank of Amerika hitelkártyámat és a leolvasó lapkával elől, benyomja a leolvasó szerkezetbe. A jelzet összeget engedélyezik és az adminisztrációs asszisztens végre rám mosolyog.

– Legyen óvatos a közelében, – mondja, ahogy távozom, – ez az ember egy izgága bolond és paranoiás. Egyre hangoztatja, hogy megfertőztük a COVID19 vírussal és teljes elkülönítésben kell, hogy legyen két hétig. Tartsa a távolságot tőle és ne nyúljon az arcához, különben magának is karanténba kell mennie.

– Esetleg megcsókolhatom? – fordulok vissza, hogy legyen az enyém az utolsó szó.

Az asszisztens hölgy nem válaszol, csak a fejét rázza és az orra alatt dűnnyög valamit, ami valami ilyesmi lehet.

– Kislány, ha a szerelem elvette az eszét, akkor az elvette. Remélem, hogy a fiú megéri.

*

Odahaza javaslom Larrynek, hogy vetközzön le a garázsba és rengeteg szappant használva zuhanyozzon le. Mialatt zuhanyozik, híg klóroldattal fertőtlenítem a kilincseket, a műszerfalat és a kormánykereket a kocsimban és kimosom az összes ruhát, amit a börtönben viselt és a hátsó teraszon kiakasztom a napra száradni.

– Larry, – mondom neki, ahogy kijön a zuhanyozóból és leül mellém a reggeliző asztalhoz. – Lehet, hogy mind a ketten felszedtük a vírust a börtönben. Nincs semmiféle teszt, ami gyors eredményt ad. Egyetlen dolog, amit tenni tudunk, hogy elszigeteltségben maradunk legalább két hétig.

– Tudom, – mondja búskomor lelógó arccal. – Nekem ezzel nincs problémám, de neked. Fontos munkaköröd van, ami rengeteg közeli kontaktust igényel emberekkel. Borzasztóan sajnálom, hogy ilyen helyzetbe hoztalak.

– Sose izgasd magad, – felelem, – éppen most fejeztem be vizsgálatom fontos részét és megengedhetek magamnak két hét szüneteltetést. Valóban, rettenetesen szükségem van tartalmassá pihenésre, hogy helyrehozzam idegeimet és feltöltsem tartalék erőim. Az ételt kihozzák valami étteremből ide az ajtóhoz és valahogy keresztüllábalunk ezen a szörnyű járványon.

– Remélem, – bólint és hangja megcsuklik és sírni kezd. – Mi a világtörténelem leggazdagabb és legerősebb országa vagyunk és jön egy vírus és minden védőálarc eltűnik az üzletekből, az összes kézfertőtlenítő folyadékkal együtt és nincs többet papírtörülköző és gumikesztyű a polcokon. A kórházakban nincs elég védőruha az orvosoknak és az ápolóknak és nincs elég lélegeztető műtűdő, hogy a betegeket életben tartsák az intenzív ápolási ágyakban. Képtelen vagyok megérteni a helyzetet. Elnökünk döbbenetes módon elfuserálta a vírus elleni védekezést. Támogatói politizálnak az ellátmányokkal és ennél fogva életünkkel. Értékes heteket vesztegettünk, hogy megelőzzük a vírus széles körökben való elterjedését és a szakértők kétszázezer halottat várnak, még ha mostantól mindent a tudomány szerint helyesen csinálunk. Talán milliókat, ha nem. A republikánusok még mindig le akarják rombolni az Obama féle megengedhető orvosi biztosítást. Legalább százmillió ember lesz minden orvosi

biztosítás nélkül vagy nagyon gyenge biztosítással. A dolgozók elvesztik állásaikat és ezzel megszűnik a cég szponzorálta orvosi biztosításuk, a járvány kellős közepén. Itt a bizonyíték, hogy országunknak nemzeti, egy forrásból fizetett biztosításra van szüksége.

– Larry, – mondom neki és próbálok nem hozzáérni az arcához. – Látom, hogy rettenetesen küszködsz ezzel a problémával, de légy erős lelkileg és bízz a jó fizikumodban. Mind a kettőnknek nem dohányos, egészséges tüdőnk van és akkor sem halunk meg, ha felszedjük a vírust. Most a legfontosabb dolog, és az kötelességünk honfitársainkkal szemben, hogy ne szórjuk rájuk a vírust és ne betegítsük meg őket. Átok a szemét jobboldali gazemberekre, mi idehaza maradunk és mindent megteszünk, amit lehet a betegség megelőzésére.

Ezt így megtárgyalva, befejezzük a reggelit és kissé megnyugodva visszavonulunk külön hálósobáinkba. Legalább huszonnégy órát alszom egyfolytában és kipihenten ébredek, hogy harcoljak az igazságért és szarvánál fogva terítsem le a gonoszt.

Tizenkilencedik Fejezet

A megbiztosítási krízis

Ahogy felébredek Larry nézi a híreket az MSNBC vagy CNN televízió állomásokon. A szélsőjobboldali propaganda csatornák, mint a Fox és Barátai nem érdeklik.

– Elhinnéd te ezt, – int nekem, – Pronk visszautasítja a felelősséget ezért a Covid19 fiaskóért. Lekicsinyelte a járványveszélyt kevesebbel, mint nyolc héttel ezelőtt. Állította, hogy a melegekkel idővel magától meg fog szűnni, mint az influenza. Mindössze nyolcan kapták meg az egész országban, állította, azok is főleg Kínából jöttek vissza, és a szám nullára fog lemenni rövid idő alatt. Most már másfélmillió beteg van és százezer halott. Kórházaknak és egészségügyi dolgozóknak nincs védőruhájuk és nincs elegendő intenzív ápolási ág és lélegeztető műtű. Pronk dicsekszik, hogy ő egy stabil génusz és a lehető legjobb munkát végezte, hogy csökkentse a járvány terjedését. Pronk fia kijelentette, hogy a szövetségi egészségügyi kellékek tartaléka nem az államok tulajdona, hanem az övék. Minden kormányzó saját maga kell, hogy gondoskodjon ellátmányainak biztosításáról. Nem tudom, hogy mit jelent és ki az övék, talán a Pronk család és bűnügyi cinkostársaik.

– Egész egészségügyi biztosítás rendszerünk van itt próbára téve, – mondom, nem egészen elkötelezett véleményemmel, csak hogy mondjak valami semlegest. Tévedek, szavaim újra szítják gyűlöletének lángjait, és mint forró olaj a tűzre lelkesedéssel újra kezdi prédikációját.

– Miféle egészségügyi biztosítás? Mindössze egy zagyva keveréke létezik az értéktelen és túlságosan költséges biztosításoknak. A dolgozók elvesztik állásaikat és vele együtt a cég adminisztrálta megbiztosításukat is. Rengetegen szavaztak rá, hogy munkaadón alapuló csodálatos megbiztosításukat megtarthassák és Pronk védelmezni fogja ezt a módszert. A Republikánus párt nyomása alatt Pronk megpróbálta teljesen megszüntetni az Obama-féle Megengedhető Orvosi Biztosítást. Egyenként lehámozták róla a jó oldalait. Most, a végső stádiumba jutott a megszüntetés és a Pronk irányította legfelsőbb bíróság előtt van. Ha Pronk elnököt újraválasztják, a republikánusok minden bizonnyal teljesen megszüntetik Obama Orvosi Biztosítási törvényét.

– Mit törödsz te a megbiztosítással, – vágok közbe, – neked megvan a Medicaren alapuló Health Menedzsment Organizációd vagy röviden HMO biztosításod. Nem kell, hogy fizess járulékos részt és legtöbb gyógyszered is teljesen fizetve van.

– Igen, úgy, – fészkelődik Larry kényelmes karosszékében. – Jelenleg stabil vagyok az anginámmal, de várd meg, amíg tényleg beteg leszek. Akkor majd kiderül, hogy mennyire segít az HMO. Profit vezérelte egészségügy nemcsak helytelen, de erkölcstelen is. Az orvosoknak gyógyítaniuk kell a betegeket és nem meggazdagodni rajtuk. Hogy megkapják működési engedélyüket, esküt kell, hogy tegyenek, hogy gyógyítani fogják a betegeket. Juttass az orvosoknak és az ápolóknak kiemelt fizetést és vezesd be a nemzeti és kötelező orvosi biztosítást.

– Ez a járvány reánk van legkárosabban ezen a világon. A republikánusokat csak a tőzsde állása érdekli és a gazdaság és nem hajlandók bevezetni a teljes elkülönítést és a távolságtartást. Eddig még nincs gyógymód vagy védőoltás erre a félelmetes vírusra. Ha nem tesznek semmit milliók fognak meghalni a közeljövőben és néhány éven belül a vírus ki fogja irtani az emberiséget. El tudod képzelni, tízezer év intelligencia evolúció, civilizáció, kultúra és művészet, és az ipari forradalom és űrutazás elvész néhány ember kapzsisága miatt.

– Túl sokat nézed a híreket, – mondom, – ami nem jó az idegeidnek. – Aggodalom stresszt okoz, és stresszes immunrendszered feladja a harcot. Beszéljünk valami másról.

– OK, – feleli, – hogyan sikerült a titkos megbízatásod? Meséld el azt nekem.

– Melyiket?

– Amelyikre megkértél, hogy falazzak neked, hogy itt voltál nálam három napig és még időhosszabbítást is kértél. Elhiszem, de valójában majdnem három hétig nyomtalanul eltűntél.

– Aha, az. Most már az FBI-nak dolgozom. Több megbízatásom is volt, amikről neked nem szükséges tudnod.

– Bámulatos, igazából? Egyszerűen csodálatos, de éppen azért, elmondhatnál minden részletet.

– Sajnálom, de nem tehetem.

– Ugyan már, Becky, hogyan írom meg nagyszabású regényem, ha nem adod meg nekem, – itt idéző jelt csinál ujjából, – az információ nüanszait a legapróbb részletekben?

– Ez a te problémád. Te vagy az író, a nagy hazudozó vagy micsoda. Gondolj ki valamit és töltsd ki a lapokat.

– OK, – motyogja és rázza a fejét. – Nélkülem csak egy lennél a sok tízezer Szövetségi kopóból, egy igazi átlag senkiházi. Én adtam neked nevet, életet az ünnepezt csillagok között.

– Igen, tényleg, – mosolygok és megcsókolom a feje búbját és úgy beszélek hozzá, mint egy szerető anya rakoncátlan gyermekéhez, – de most telefonálnom kell. Egy szigorúan magánbeszélgetés, ha megengeded. Nem szeretném, ha hallgatóznál. Megértetted. Sakkozz egy játszmat a komputeren és hagyj nekem békét.

Ezt így kijelentve kiviszem az okos telefonomat a fedett teraszra és felhívom Winslow főnökömet a Skype információs szolgálaton.

– Helló, Winslow, – kezdem, amikor óriási homloka és drótkeretes szemüvege megjelenik a képernyőn. – Visszaérkeztem Kubából és Don Roberto betartotta alkunknak reá eső felét. Úgy látom, hogy elnyertem a teljes bizalmát.

– Nagyon szép tőle, – feleli Winslow kissé gúnyolódó hangon. – Mennyit adott és mit csináltál a pénzzel?

– Egy millió dollárt és visszatettem a speciális Bank of Amerika FBI kontóra.

– Mi lett a második millióval?

– Milyen második millióval?

– Nem ígérte Don Roberto, hogy megduplázza a befektetésedet?

– De igen, – nyújtom el a szótagokat, hosszasan, amennyire lélegzetemből telik. – Mi kellett volna, hogy történjen a másodikkal?

– Hová tetted a második milliót? – ismételi Winslow éles hangon és tele gyanakodással és ellenségeskedéssel.

– A bank letétbe helyezte.

– Kinek a részére?

– Az enyémre, ez természetes. Nem? Én dolgoztam meg érte. Az életemet tettem kockára érte.

– Nem, a második millió is FBI tulajdon. Fix fizetést kapsz tőlünk és örvendj, hogy állományba vettünk. Ne akarj a cég zsírosbödönébe kotorászni, amíg nálam van a kamrakulcs.

– Lehet, hogy hirtelen szükségem lesz működési tőkepénzre. Winslow, kérem, kihelyezett független ügynök vagyok. Vagy nem?

– Ha nem téríted vissza a pénzt, te is a drog Kartell tagja vagy másképpen mondva belépsz a legjobban körözött bűntevők soraiba. Fényképed minden postán ki lesz téve az egyik óceántól a másikig.

– Az én millióm egy számozott svájci bankszámlába lesz betéve. Jelenleg nem tudom elérni. Két héten belül vissza kell mennem Miami Beachre és akkor a bank ideadja nekem a titkos számlaszámot.

– Rendben, ha megvan a szám, adja ide nekem. Majd én vigyázok rá. Ha ezt megteszi, elfelejtem ezt a mi kis diskurzusunkat és nem indítok vizsgálatot maga ellen.

– Értem, – sóhajtok csalódottan, – mi a következő feladatom?

– Majd tudatjuk, – feleli Winslow, – ezzel a koronavírus járvánnyal minden késleltetve van.

– Kivéve a drogkereskedés, Winslow, nem látja? Mit gondol, hogy társadalmilag elzárt emberek mit csinálnak? Még több kokaint szipkázna, még több LSD savat nyalna és még több folyékony heroint fecskendeznek a vénájukba.

– OK, világos az álláspontja. Vegyen ki egy pár nap szabadságot. Utána menjen vissza Roberto Rodriguezhez és partizzon addig vele, amíg ki nem jön a torkán és moslék nem lesz az agyából. Amikor elege volt telefonáljon nekem és elvárom, hogy néhány fontos szereplőt a nemzetközi bank csalások területéről letartóztatunk. Ez érdekelt engem. Majd a DEA elintézi a nagybani drog kereskedőket.

Winslow ezzel rámakaszt és visszamegyek a házba. Larry vakarja a fejét és szitkozódik.

– Az a gazember sakkautomata, már megint be akar mattolni.

– Nem nyerhetsz meg mindent, – simogatom az arcát, – a legfontosabb most, hogy ne kapjuk meg a vírust és maradjunk életben. Mostantól kezdve az interneten keresztül rendelem az élelmet és te itthon maradsz. Dolgozz a legújabb regényeden és nézz ősrégi muzikát. Nagyon ki vagy stresszezve és az nem tesz jót neked. Nyugi, nem lesz semmi bajunk.

– Mikor lesz az?

– Nem tudom, néhány hét, jövőhónap, talán nyárára, jövő évre, ki tudja.

Larry belebújik az ágyába, de én nem tudok aludni. Lehetetlen nézni a televíziót, haldoklók a kórházi ágyakon, lélegeztető gépek hiánya és semmi gyógymód vagy védőoltás, ami használna. Rettenetes rémhírek keringenek az egész interneten csodagyógyszerekről szörnyű mellékhatásokkal. Az elnök sajtóértekezletet tart, ami olyan, mint a régi Tanonc Show vetélkedő műsor a televízión. Alaptalan zagyvaságokat öklendez és leinti az ország legjobb vírusos fertőző betegségek szakértőjét, hogy ne válaszoljon a joggal feltett kérdésekre tudományos szempontból. Újra akarja indítani a nemzetgazdaságot. Aggódom a szállodaipari ingatlanjai miatt, amik most temérdek pénzt veszítenek. Amikor elnök lett, fel kellett volna számolnia business érdekeltségeit. Soha nem tette és a Kormányzetikai Bizottság vizsgálata nullát eredményezett.

Bevétel nélkül Pronk elnök el kell, hogy halassza jelzálogkölcsoei részleteinek fizetését a bankoknak, akik maguk is vizsgálat alatt vannak, hogy betartották-e a pénzmosás elleni törvényeket. A vizsgálat legfőbb célja a Deutsche bank, ahogy hozzákötötték őket hatalmas húsz milliárd dolláros pénzmosási hálózathoz, aminek központja Oroszországban van. A bankok működését az Egyesült Államokban Federal törvények szabályozzák és a vizsgálatokat az FBI vezeti. Pronk elnök Ed Martint nevezte ki a vizsgálat főigazgatójává. Bármilyen jelentést, vagy befejező döntést és leíratot a kriminális tevékenységről Ed Martin kell, hogy felülvizsgálja és engedélyezze. Pronknak, mint minden elnöknek félelmetes hatalom van a kezében és alaposan visszaél vele. Pronk gyalázatosan visszaél a hatalmával és szemét módon kihasználja az amerikai pénzügyi és adózási rendszer ellenőrzésének hiányosságait.

Úgy rémlik, hogy hosszas szüneteltetést mértek rám odahaza, velem és a komputeremmel kettesben. Jobb lenne, ha ügyesen hasznosítanám ezt az üres időt. Nagyon óvatos kell, hogy legyek amilyen híreket nézek vagy olvasok az interneten vagy a Facebook weboldalon, amit letöltenek neked, ha bármit is meg akarsz tudni. Olvassák az elektronikus mailjeidet, ahogy gépeled őket. Raktárba teszik milyen zenét vagy énekeket hallgatsz. Megismerik a politikai hozzáállásodat és kategorizálják őket. Kik ezek a titokzatos ők? Hatalmas komputerek gigantikus robot gépek és adataidat és személyes információd eladják kereskedelmi és pénzcsinálási szándékokra.

A legmagasabbra kell, hogy feljussak és a saját elnökünket kell kivizsgálnom. Analizálnom kell saját hazám pszichológiai összetételét. Miért támogatják egyesek a jobboldalt és mások a baloldallal szövetkeznek? Valahogy könyv alakban ki kellene adnom a véleményemet.

Varjak gyülekeznek a villanydrótokon a kis tavacska túloldalán. Kárognak virágos nyelvükön és érzik, hogy valami nem stimmel az emberekkel. Sokkal kevesebbet lehet látni belőlük és nincs többet sem arcuk sem szájuk. Kevesebb automobil vagy egyetlen egy sem és valami baljóslatú remeg a levegőben. Az állatok mindig előre jelzik a bajt furcsa viselkedésükkel. Talán ez az, az egykoron legyőzhetetlen emberi császárság összeomlása és nem lesznek többet lőfegyverek, csapdák és mérgezett csalétkék, amiért az állatoknak aggódnia kell.

Huszdik Fejezet

Deutsche Bank

Köztudomású azok számára, akik nézik vagy olvassák a független sajtót vagy híreket. Pronk elnök milliárd dollárokat kölcsönzött vendéglátói vállalkozásai részére és most vagy nem tudja vagy nem hajlandó a kölcsönöket visszafizetni. Legtöbb amerikai vagy New York-i bank nem kölcsönöz többet neki, mégis nem látni, hogy anyagi problémái lennének, bár legtöbb vállalkozása veszteséges és totális csőd felé halad. Az utolsó nagybank, akik jelentős befektetések csináltak a Pronk vállalkozásokba, a Deutsche bank és Pronk tartozásaink havi részlete százmillió dolláros nagyságrendekben mozog.

Kényszerítve, hogy válasszanak a kettő között, ami financiálisan kedvező a banknak és aközött, hogy ápolják a business viszonyt valakivel, akinek kormánya rettenetes kárt tud csinálni pénzügyüknek, olyan lehet, mint egy keskeny hajódeszka pallón állni a kék tenger és a veres ördög között. A Germán bankóriás amerikai működése Pronk Igazságügy minisztériumának szigorú ellenőrzése alatt áll.

Az Igazságügy felelős minisztere egy Pronk kinevezett részrehajló haver, Bíró Vilmos, aki hajlandó bármit is megtenni, amire Pronk megkéri. Az FBI egyik fontos része az Igazságügynek és egyik legmagasabb igazgatója, Ed Martin, egy kérdéseket soha fel nem tévő és soha nem kételkedő hűséges Pronk támogató, akit Pronk nevezett ki.

A legtöbb Pronk vállalkozást a járvány erősen sújtotta, ahogy virtus elleni védelmükben gazdag golfpálya és ötcsillagos vakációhotel vendégei lemondták utazásaikat és golfozó nyaralásaikat és otthon maradnak a járvány idejére. Pronk szállodaiparbeli vállalatai napi hatszáz és ötvenezer dollárt veszítenek a csökkent bevételen. Számos belőlük, mint a Pronk Chicago torony, vagy a Pronk Nemzeti Golf Klub Washingtonban és a Doral Miami golfozó paradicsom, ma már ablakaikat bedeszkázva üresen állnak és éttermeik és ivászáti bárjaik is kitöltetlenek.

A bank hajlandó lenne tárgyalni egy kölcsön meghosszabbítási átrendezésről, de Pronk nem hajlandó változtatni és egy bizonytalan jövőbe áttenni jelenlegi bajait. Az alkalom itt van és most, mialatt még kezében van az elnöki hatalom és elnöki immunitás jár neki csalásai és gonoszsága ellen. Pronk feltétel nélküli kölcsönleírást akar. Egy ilyen kölcsönt elengedni olyan, mint egy ajándék és jövedelemadózás alá esik, mivel a bank leírja, mint veszteséget.

Sokat tűnődtem ezeken a dolgokon, amikor a lehetőség megvilágosodott előttem. Roberto Rodriguez úrnak milliárd dollárjai vannak készpénzben. A banknak milliárdokra van szüksége, hogy fedezze a Pronk féle veszteségeket és Pronknak és cinkostársainak a kezében van kormány felülvizsgálati és ellenőrzési ügynökségek kontrolálló ereje. Nem lesz semmiféle kivizsgálás, az IRS adóhivatal szemet fog hunyni és Roberto szennyes pénze ragyogó tisztán és jó szagúan fog kijönni a végén.

A végén, amikor ott lesz az alkalom, talán a novemberi választások után, majd én felfedem ezeket a bűnügyi tevékenységeket és az új demokrata kormány, ami felváltja Pronk uralmát, busásan meg fog jutalmazni. Elméletemben még rengeteg a feltétel, de mit veszíthetnék rajta, legfeljebb az életemet

Játszi könnyű megtalálni a nevet az interneten. Steiner Krisztián a név és nem hangzik teljesen németnek, bizonyára beszél angolul. Steiner úr a bank vezérigazgatója, egy félisten az üzleti világban, megközelíthetetlen.

Tárcsázom a telefonszámát és a komputer menük és opciók akadályversenyén kell keresztülvergődnöm, ami nagyon próbál elbátortalanítani, hogy zavarni merészeljem a főnököt.

Robot automatákkal beszélek és minden próbálkozásom megkeseredett csalódottsággal végződik.

Végül egy női hang szól bele a vonalba és a lehető legbarátságatlanabb hangon bejelenti.

– Deutsche Bank of Amerika, miben lehetünk a szolgálatára?

– Rengeteg készpénzem van beruházni.

– Mennyi?

– Több teherautóval.

– Honnan hív?

– Délkelet Floridából, Miami Beach környékéről.

– Kiskereskedelmi bankfiókunk a Stagecoach Bank számos fiókot tart fent abban a kerületben. Menjen be személyesen az egyikbe és majd azok elintézik a kérelmét.

– Nem keresztülvihető, a pénz nem egészen legális.

– Maga nem a rendőrségtől van? Már úgy értem, valamelyik pénzügyi vizsgálati kormányhatalomtól?

– Feltételes kiküldött ügynök vagyok az FBI kötelékében. Egyelőre átmeneti munkaadói állapotban, de itt Don Roberto Rodriguez urat képviselem, ha ez a név jelent magának valamit.

– Honnan tudjuk, hogy maga nem egy beépített ügynök? Ez nem valami csapdába ejtés akar lenni, amit a progresszív liberális média koholt ki aljas módon?

– A helybeli rendőrség kitett előző állásomból és bosszút szeretnék állni a fakabátokon. Higgye el; én ebben a komoly pénzért vagyok benne a saját érdekemben.

– Rendben, – sóhajt a recepció, látszólagosan feladva ellenem a küzdelmet. – Beszélék Steiner úrral, hogy akar-e amatőrökkel beszélni.

Röviddel később egy kellemes férfihang jön be a vonalba.

– Itt Steiner, – mondja, – miben segíthetek?

– Uram, – kezdem, – organizációnk jelentős készpénzforgalommal dolgozik. Egy privát beruházási bankra lenne szükségünk, hogy rendszeresen letétbe helyezzük készpénz bevételeinket.

– Ahogy a titkárnőm már elmagyarázta önnek, használják a helybeli bankfiókjainkat. Végtelenül örvendeni fognak, hogy businessbe léphetnek magukkal. Menjen be a helybeli Stagecoach bankba és mondja a menedzsernek, hogy én küldtem magát.

– Stagecoach bank, – felelem kissé irritált hangon. – Szervezetünknek több tagja is benne van a bank igazgatóságába. Már többször volt üzleti kapcsolatunk velük.

– Remek, akkor továbbra is használják őket.

– A probléma, amit én javaslok, lényegesen meghaladja a hatáskörüket és a biztonsági rangsorolásukat. Valakire magasabban lenne szükségünk, mint ön, uram.

– OK, akkor mondja, hallgatom, és ne kerülgesse a lényegét, mint macska a forró kását.

– Deutsche Bank, – mondom és átvágom a gordiuszi csomót, ahogy Steiner javasolta, – százmilliókat kölcsönzött a Pronk Szervezet cégeinek és ma már a visszafizetés reménye erősen kockázatos. Racionálisan megfontolva, a bank csődbe mehet, ha Pronk nem tud többet fizetni. A mi pénzünkkel újra tudja telíteni páncéltermeit és leírhatja veszteségeit, mint adómentességet. Az elnök örvendeni fog és a kormány többet nem fogja vizsgálni a maguk Oroszországgal való tevékenységét. Mindenki jól jár, és elnökünk szavai szerint, minden olyan gyönyörű lesz, mint amilyen még soha nem volt. Klasszikus kapitalizmus, kelet a nyugattal találkozik, vagy észak a déllel. Hogyan tetszik önnek az elgondolás?

Néma csend fogadja szavaimat a vonal túlsó oldalán és a levegő szinte megfagy körülöttem. – Hozzon mintát, – hallok hosszú idő után. – Itt vagyok a Deutsche bank toronyban a Broadway úton, Manhattan alsó részén. Ismeri az épületet, nem?

– Köszönöm, Sir, – felelem, – adjon három napot és ott leszek az első tömöttre pakolt furgon zöldhátúval.

Steiner főigazgató leteszi a telefont és én repedek szét a boldogságtól. Az első lépés megvan. Következőnek Don Roberto urat kell meggyőznöm, hogy bízza rám az első száz vagy kétszázmillió dollárt és keresztül kell, hogy hajtsak kétezer kilométert egy tucat államon többtucat tréfát nem ismerő országúti rendőr figyelő tekintete alatt. Utána jelenthetem Főellenőr Ügynök Winslow Kingstonnak, és FBI állásom véglegesítve lesz. Átütő siker, az egyetlen buktató, Ed Martin. Ha összeköti a tényezőket, már úgy értem, hogy Andreát és a csirkevért, és a két ravaszkodó gazembert, Lev és Igor elvtársakat, akkor el vagyok kárhozva és feltehetően apróra vágott horgászcsalétek leszek, amit vödörszám árulnak a mólón.

Telefonálok Don Robertónak és elmagyarázom neki a szituációt. Látszólagosan semmi problémája, hogy a kezembe ad kétszáz milliót. Ha valami rosszra fordul, rettenetes gyönyörrel fog halálra kínozni. Don Roberto hírnevével senki sem mer hozzányúlni a furgonjához tele drog dollárokkal, még akkor sem, ha magára hagyjuk az Interstate országút padkáján.

– Csalikacsát kell küldenünk két órával előtte az országúton, – mondja mindentudó mosollyal himlőhelyes arcán, – és egy második sofőrt, mert nem állhatsz meg pihenni vagy aludni egy országúti motelben.

– Lenne egy megbízható barátom, – válaszolom végtelenül komor hangon. – Egy öreg tőkös, de nagyon jó kocsivezető és a prosztatája is elég kicsi, hogy hat-nyolc órát tartsa a vizeletét alkalmanként.

– Neve?

– Larry Beercook.

– Soha nem hallottam róla, ami jó, – nevet Don Roberto, ami legjobban egy kitenyész-tett versenylő nyerítésére emlékeztet, – felelősséget vállalsz érte?

– Igen, természetesen, Larry inkább a szellemi vagyonokban van érdekelve, mint a pénzügyiekben. Kohol történetek írományosa és a saját maga teremtette képzeletbeli világban él.

– Borzongatóan különleges, – hahotázik Don Roberto és hallom, hogy tenyerével veri az asztalt maga előtt, ami hatalmas és végtelenül költséges mahagóni Brazíliából, de neki nem számít, ha megreped. Kisujja poccentésével másikat hozat helyette. – Rendelje ide holnap estére és holnapután reggel mehet vele egészen New Yorkig.

– Miért csak reggel?

– Akarom, hogy kipihenjétek magatokat és jó erőben legyetek egy ilyen hosszú út előtt. Semmi kamatyolás az éjszaka folyamán. Külön szobában fogtok aludni. Világos az elgondolás?

– Igen, Don Roberto, – kuncogok, – az ötlet meg sem fordult az agyamban. Mindent annak erkölcsi rendje és tisztességes módja szerint fogunk csinálni.

– Nagyon helyes, akkor holnap este várlak mind a kettőtöket.

– Még egy dolog, Sir, találkozni fogunk a csalikacsával?

– Nem, semmit nem tud a furgonról a háta mögött.

– Miért?

– Jobb így. Így nem fogsz személyes kapcsolatot kialakítani vele és nem fogsz sírni, ha az árokban látod meghalva. Az illető egy eldobható tárgy, aki a saját nevén kívül jóformán semmit nem tud a világról.

– Értem, Don Roberto, – bólintok tisztelettudó mosollyal. – Ön mindenre gondol, ami valóban csodálatos és egyedülálló.

Ezzel megnyomjuk a szétkapcsoló gombot és kiszállunk a felhők feletti információs országút forgalmából.

Bemegyek a házba és ledobom ülepemet a díványra Larry mellé.

– Larry, – vakargatom a nyakát a tőlem ellentétes oldalon. – Holnap reggel első dolgunk, hogy áthajtunk Miami Beachre.

– Minek? – fordul felém és kikerekíti ártatlan kinézetű hiszékeny szemeit.

– Hogy a következő reggel segíts nekem felvinni egy furgont New York Citybe.

– Miféle furgont.

– Larry, – csiklandozom álla alatt a petyhüdt bőrt, – nem teszel fel te túl sok kérdést?

– Hát, – bámul rám ártatlanul, – regényíró vagyok és tudnom kell dolgokról, meg egyebekről...

– Larry, – ismételem, és zipzár jelt húzok el a szája előtt. – Ez nem a legalkalmasabb idő, hogy akadékoskodj. Mindent meg fogsz tudni idejében és annyit teszel hozzá, amennyit akarsz egy sikeres kiadáshoz. Ez a rész meg engem nem érdekel. Te foglalkozol a te dolgoddal én meg az enyémmel.

– OK, te mindig nyersz és örökké nálad az igazság, – morogja, és kimegy a fürdőszobába, ahol kiveszi protézisét, kitisztítja és elteszi éjszakára.

Huszonegyedik Fejezet

Országúti utazás

Másnap reggel fagyasztott pancake palacsintát mikrohullámozok Larrynek és tejeskávémat szürcsölgetve ülünk a reggeliző sarokban. A hasadó hajnal első fényei alig világítják meg a keleti látóhatár szélét és tényekhez ragaszkodó hangon közlöm vele.

– Larry, – állok fel, csípőre teszem a kezem és ujjammal rámutatok, – Pakolj fel három napra való hideg élelmet és italokat. Sietnünk kell, és nem állhatunk meg a Covid19 járvány miatt. Remélem, hogy van elegendő tartalékod a kamrában.

– Mindig van, – feleli és édes szirupot önt a palacsintáira és kortyol egyet a kávéjából. A friss kávé illata mennyei és akkurátusan elnyomja a férfiszagot, amit öregedő teste kiizzad. – Van egy rúd téliszalámim, – folytatja, – és egy rúd paprikás szalámim és három pár fokhagymás kolbászm.

– Helyes, – bólintok, – csomagold össze az egészet és induljunk.

Hamarosan az Interstate úton vagyunk és hajtunk déli irányban. Kevés a forgalom és Larry rátapos a gázra és Subaru kocsija repül, mint a rakéta.

– Szereted a zenét? – kérdezi, és memória pálcát helyez a műszerfal komputerjébe.

– Milyen fajtát?

– Magyart.

– Azt nem annyira, – pöccentek felé egy savanyú grimaszt, – ebben a tekintetben érzelmileg visszamaradott vagyok.

– Rendben, – vonja meg a vállát, – vannak rajta spanyol polgárháborús klasszikusok, mint a Barikádokra vagy a Nem Törnek Át és hasonlók.

Bólintok, és teljes erővel ráteszi a hangot. Hamarosan a visszapillantó oldaltükörből látom, hogy egy rendőrautó éles szögben utánunk lendül a padkáról. Ráteszi a villogóját és egyre közelebb kerül.

– Larry, – veregetem meg a vállát. – Csillapodj, zsaru van mögöttünk.

– A búbánatba, csak száz mértföld óránként, – néz rá a sebességmutatóra és szitkozódni kezd, – honnan a csudából kerül ez elő. Nem arról volt szó, hogy otthon marad és tartja a Covid távolságot?

Larry megállítja a kocsit és a rendőr lassú léptekkel odajön és int, hogy Larry húzza le az ablakot. Larry engedelmeskedik és nézi a magas hekust. A zene még mindig teljes hangereővel bömböl.

Keze az oldaláról lecsüngő pisztolyán, Floridai egyenruhájába parádézó országúti fejevadász néz vissza rá.

– Jogosítvány és regisztráció, – követeli.

Mialatt Larry a dokumentumokért kutat a kesztyűtartóban a rendőr felém fordítja a tekintetét.

– Miféle zene ez? – mondja, – ki maga és miért lépik túl a sebességhatárt?

– Hivatalos szolgálat, – mosolygok rá és megvillantom FBI jelvényemet. – Misszió vagyunk a magas vezetőség utasítására.

A rendőrpátrul nézegeti FBI igazolványomat, többször ránéz arcomra és összeráncolja a homlokát.

– Rendben, – mondja, – értem, de semmi szükség szuperszonikus sebességekre, még ha senki sincs az úton, akkor is.

Elbűvölő mosolyt vetek felé és bólintok. – Igenis, tiszt úr, kicsit elragadtattunk magunkat, de ígérem, hogy a barátom lassabban hajt és betartja az összes közlekedési szabályt.

– Az jobb is lesz, – mondja és elhessenti Larry kezét a felajánlott igazolványokkal. – Most elengedem magukat szóbeli figyelmeztetéssel, feltéve, ha abbahagyják ezt a fülsértő kommunista zenét. Ez önmagában rendbontás és közfelháborítás.

– De ébren tartja, – tiltakozom.

– Akkor is, – morogja az országút öre és lassan visszaballag a kocsijához. – Ezek a kommunisták még az FBI kötelékeibe is beépülnek. Nem elég, hogy Kína halálos vírussal támad meg minket; ezek a szemét halottidézők még Fidel Castro és Che Guevara komisszárokat is újra akarják élesztetni. Szeretném, ha lenne valami okom, hogy berángassam őket a dutyiba.

Larry beindítja a kocsit és ismét az országúton vagyunk.

– Kapcsold le ezt a zenét, – nézek rá dühösen, – semmi szükség rá és túl hangos.

– Rendben, – bólint, – van MSNBC műsorom az okos telefonomon. Szeretnéd inkább valamelyik késő éjszakai műsort hallgatni?

Valamit matat a gombokkal és a műsor beugrik. Rachel Meadow arca jelenik meg és a napi politikai eseményeket kommentálja.

– Az élelmiszer ellátás láncolata le lett rombolva logisztikai problémák miatt. Az érett zöldségeket visszaszántják a földbe, mert nincsenek farm munkások. Húsfeldolgozó üzemek zárnak be, mert túl sok dolgozó kapja meg a vírust egymástól. Az élelmiszer elosztási módszert át kell szervezni. Nyers ételmet másképpen kell pakolni és a szupermarketnek kézbesíteni és nem a bezárt éttermeknek.

– Szomorú és megdöbbentő, – mondja Larry, – a világ leggazdagabb országa vagyunk határtalan ipari és mezőgazdasági kapacitással és megjelenik egy új vírus és összeomlunk. Pronk teljesen rosszul menedzselte a vírusjárványt és minden nap két órát a televízión hazudozik, és újra akarja írni a történelmet és másokat hibáztat a saját hibáiért. Bizony mondom neked, a gazdaság nem fog helyreállni, amíg nincs egy kipróbált védőoltás, és egész nemzetre kiterjedő tesztig és kontaktuskövetés. Emberek nem fognak visszamenni munkába, nem fognak éttermekben enni, és nem fognak templomba járni. Nem fognak felülni egy utasszállító repülőre, sem vonatokra vagy más tömegközlekedési járműre, amíg nem érzik magukat biztonságban. Pronk elnök egy közveszélyes idióta. Mikor fogják támogatói végre felismerni, hogy valójában ki ez ember? Pronk egy szégyentelen hazug és egy undorító pojáca.

– Larry, – fordulok felé, – országunk elnökét mocskolod.

– Hallgasd meg ezt, – mutat a rádióra Larry, – Rachelnek még van egy pár érdekes megfigyelése.

– Pronk utasítására, – beszél Rachel, – az FBI elkobozza a kritikus kórházi ellátmányokat és átviteti a Federal Kormány stratégiai raktáraiba. Onnan a republikánus államoknak juttatja, akik őt támogatják. Minden neki megy, hogy biztosítsa újra választását. Főerőssége volt az erős gazdaság és az alacsony munkanélküliség. Most ezt akarja visszaszerezni a hazugságaival. Eredetileg azt javasolta, hogy a járvány magától elmúlik és nagyobb baj nélkül átmosódik az ország felett. Egyik lelelkesebb támogatója, Bill O'Reilly, egy korábbi televízió műsorvezető személyiség, a szélsőjobboldali propaganda fórum Fox News televíziós állomás volt főembere, jelentette ki a közelmúltban, hogy a gazdaság és a Tőzsde tönkretévése helyett, ő inkább engedné, a vírus gyilkolja meg az öregeket és a gyengéket, akik szavai szerint már amúgy is fél lábbal a sírban vannak.

– Larry, – kiáltom és rázom a fejemet, – te tudod, hogy az FBI ügynökségnek dolgozom. Nem?

– Remélem, hogy nem az a küldetésünk, hogy elvegyük a kórházaktól szükséges védőruhákat és személyi védőeszközöket. – Mondja Larry és beharapja felső ajkát és két kézzel ragadja meg a kormányt. – Néha még utálok a saját fajtámat is. Nem vagyok se kapitalista, se szocialista, de ez a járvány bebizonyította, hogy az egész nemzetre kiterjedő

állami orvosi biztosításra van szükségünk. A munkaadók által szolgáltatott betegbiztosítás semmit nem ér, ha elvesztetted állásodat, a saját hibádon kívül, vagy bármi más okból.

– Nem, – nézem az út végtelenbe vesző hosszú szürke sávját. – Nem azért megyünk, hogy tovább rontsunk egy máris rossz helyzetet. Azon dolgozom, hogy felfedjem a nagy neveket a pénzmosó vesztegetések és terrorista szervezetek anyagi támogatásának területén és segítségemre van szükségem.

– Az oldaladon, mint egy udvari bohóc, – grimaszol Larry. – Remélem, hogy ez nem egy út az elkárhozáshoz rengeteg hullával az út mentén, beleértve a mienket is.

Ezt így megbeszélve nem szólunk többet, amíg be nem húzunk Don Roberto kampuszára és leparkolunk hátul, a szeméttároló konténer mögött.

*

Az őr azonnal jelenti, hogy megérkeztünk és pazarul berendezett szalonjában Roberto kedves mosollyal és szélesre tárt karokkal üdvözl. Felméri magának Larryt és felém fordul.

– Ez az a lator, akivel kamatyolsz? – kacsint rám és röhögve nyerít, mint egy ló.

– Egyáltalában nem, – rázom a fejem és elbiggyesztem a szám, – csak egy barát, egy utazó íródeák, ha akarja valaminek nevezni.

– Nekem mindegy, – bólint Roberto, – szükséged van egy másodpilótára. Gyakorlatilag megállás nélkül kell, hogy hajtsatok New Yorkig. A csalikacsa félórával előtettek megy. A neve José Sanchez és egy illegális bevándorló idegen. Egy nagy bébi, aki nem tudja még a hüvelykujja és a fütyköse közt sem a különbséget. Élete nem ér többet, mint egy lukas mogyoró. Toyota gyártmányú kocsit hajt előtettek három kiló kokainnal a hátsó ülés alatt. Követő elektronikát tettünk a kocsijába és mindig kell, hogy tudjátok, hol van. José bújik ki a bőréből örömeiben, hogy nagybani droghereskedő lesz, és már most tervezi idehozatni feleségét és hat gyermekét El Salvadorból. A Dél Karolinai országúti rendőrök holnap kora délutáni időre várják. José úszik a boldogságos mennyországban, és egyszerre csak lehúzzák az útról és az ördög rövid időn belül megtudja, hogy meghalt és lehurcolja a pokolba. Egyetek egy finom vacsorát az én kontómra, aludjatok jól és a hajnal első hasadó fényénél már gurultok is észak felé.

– A furgon meg van már pakolva? – kérdem.

– Meg lesz, – feleli Roberto és rám mereszti váratlanul jéghideg cápa szeméit, – én mindig betartom, amit ígérek és másoktól is elvárom az abszolút bizalmat.

*

Kora hajnal előtt felneszelek és látom, hogy két állig felfegyverzett spanyol megrakja furgonunkat hatalmas átalvető táskákkal, feltehetően degeszre tömve papírpénzekkel különféle nagyságú címletekben. Háromszáz millió dollár, soknak hangzik, de hiánya alig látszik meg a dollár bankók hegyeiben, amit Don Roberto földalatti pánccéltérképében raktározna.

Tartalmas reggelit fogyasztunk, rántotta, zsírba sült krumpli és egy fél liter kávé fejenként. Úgy érzem, hogy ez a halálraítéltek utolsó étkezése. Ahogy Roberto Rodriguez végzi businessét, mi könnyen lehetünk a csalikacsa, és az igazi pénz tandem kamionban utazik egy osztag állig felfegyverzett maffia kinézetű gengszter kíséretében.

Kerülgetem a helybeli utcák és jachtkikötők útvesztőjét, próbálok kijutni az Interstate főútra, mialatt Larry tanulmányozza a térképet. Don Roberto tanácsára nem tartunk GPS útkeresőt a kocsiban. Egy ilyen műszer könnyen elárulja indulóhelyünket és rendeltetési célpontunkat, ha az FBI kezébe kerül. Remélhetőleg Don Roberto nem tudja, hogy az FBI-nak dolgozom. Becsületes állás, bár némelyek véleménye szerint kétkulacos gazember áruló vagyok, de éppen ellenkezőleg, elveim vannak, és soha nem adnám el egy tál lencséért a születési jogomat.

Huszonkettedik Fejezet

Interstate 95

Eseménytelen út fel egészen Jacksonville városig ahol nagy ívben megkerüljük a hatalmas metropoliszt és az Interstate 10 csatlakozik hozzánk, nyugat felől. A furgon lassan megtelik a papírpénz erős szagával és nem merem lehúzni az ablakot. Sebesség automatámat beállítom a maximum megengedett sebességre és Larry szunyókál mellettem, az ülésen, ahol a postakocsik idejében a fegyveres vigyázó utazott. A lassan szitáló eső erősödik, és hamarosan vödörszám ömlik a fejünkre. Olyan mintha egy kocsi mosóban utaznánk. Beállok egy tandem kamion mögé és nem látok semmit csak pislákoló stoplámpáját a hátulján. Ha megcsúszok, és valaki oldalba üt, nedves dollár bankók fogják borítani az utat és a padkát hosszú kilométereken át.

Kocsik mennek el mellettünk ebben a bibliai vízözönben és tonnaszám szórják rám a vizet. Percekig nem látok semmit és a fehér útjelzések is eltűnnek. Talán Isten nem akarja, hogy kézbesítsem ezt az illegális pénzt a Deutsche banknak.

Larry felébred és bekapcsolja a rádiót. Egy női hang magyarázza, hogy a kongresszus megszavazta Kis Business Kölcsönzési program kifogyott a pénzből. Háromszázötven milliárd dollár egy hét alatt elfogyott. Magas kockázati pénzmenedzserek és más finansziális bűntevők, harmincnégy egyén mindössze, kimerítették a költségvetést a közmondásbeli éjszaka áthatolhatatlan sötétjében és nem hagytak semmit a kis üzletek tulajdonosainak, hogy fizessék alkalmazottaikat és számláikat, pedig az adófizetőktől begyűjtött pénz nekik lett megszavazva.

– Hallgasd meg ezt, – káromkodik Larry és feje céklaveresre lilásodik a tehetetlen dühtől. – Ez a te Don Robertód, csak egy kis gazember ezekhez a szuper gazdagokhoz képest. Roberto csak a kényszerszenvedélyeseket használja ki, akiknek megvan a választásuk a tisztességes életmód és a lassú drog okozta öngyilkosság között. Pronk cinkosai ezermilliárdokat csalnak el az adófizetőktől. A rombolás és a gazdasági katasztrófa egyre nagyobb lesz minden republikánus kormányzat végén. Ez a narancsszínű faragatlan bivaly hajszálnyi előnnyel nyerte a választást és most teljhatalmat jelent ki az összes államok felett. Generációk erőfeszítésébe fog kerülni, hogy helyrehozzák a kárt, feltéve, ha valaha is ki tudjuk szavazni a Fehér Házból.

– Ez a szabadvállalkozási rendszer természete, – próbálom szemeimet az úton tartani. Közeledünk a Georgia határhoz és kis alvásra lenne szükségem. Hamarosan elérünk egy georgiai üdvözlő állomást és behúzóok. – Vezethetnél egy pár órát, – mondom Larrynek. – Lefekszem hátul a zsákokra és kicsit kinyújtózom a tetejükön.

– Semmi probléma, – mondja és hatalmas parkoló távoli sarkában megállunk. Larry kikászálódik a furgonból és átjön a vezetői oldalra. Négykézlábra ereszkedve túrhető ágyat csinállok szállítmányunkból. Egy kamion megállói homokos figyel minket a fák árnyékából és egy lépéssel közelebb jön, hogy esetleg részt vehet az akcióba. Larry megigazítja biztonsági övét és bekattintja. Nem törődünk a kopaszodó középkorú kövérkés beteges alakkal és Larry felém fordul.

– Mi van a zsákokban?

– Találd ki, – fricskázok felé egy enervált mosolyt, – nem lehet túl nehéz, hogy ki-matekozd.

– Mit értesz ez alatt? – játssza ki nekem az ostoba kártyát.

– A keleti partvidék legnagyobb drogkereskedőjétől vezetek egy furgon egy New Yorki illetőségű nemzetközi bankhoz. Ez nem rakétatudomány, Mr. Cselekmény Mester. Mit gondolsz, hogy mi lehet benne?

– Pénz.

– Pontosan.
 – Mennyi?
 – Háromszáz millió, egy tucattal kevesebb vagy több.
 – Cíkis, – rázza a fejét, de a szemeiből látszik, hogy helybenhagyja és élvezi a lehetséges kalandot és egy napon regényt fog írni belőle. – Mennyi a mi részünk? – kérdezi. – Nem lenne jobb elvinni az egészséget és eltűnni a lemenő nap aranyfényében.
 – Larry, – mondom és csukódik le a szemem és agyam megszűnik működni. – Ez nem így megy. Remélem, hogy nem akarsz a hátralévő életedre számkivetett menekült lenni. Don Roberto lenyomoz, mint egy veszett kutyát és elevenen megnyúz. Hidd el nekem, én már láttam, hogyan csinálja.
 Larry motyog valami magyaros közmondást: – Madarat a tolláról embert a barátjáról lehet a legjobban megismerni.

*

Órákkal később, és egy másodpercre tűnik, a mobil telefonom vibrál a melltartómban. Kirángatom magam az ébren lévők világába és kinyitom a bosszantó elektronikát. Don Roberto van a vonalban és körülbelül este hat körül jár az idő.

– Becky, – kezdi, – ott vagy? Országúti patrul megállította a csalikacsát húsz perccel előtted. Hatalmas kalamajka, amint hallom, de ne nyújtogasd a nyakad. Hajts tovább egyenletes sebességgel és ne szemézz a rendőrökkel.

– OK, – felelem és megnyomom a szétkapcsoló gombot és fájdalmasan kitekerve végtagjaimat átcsúszok az utas ülésre, Larry mellé.

– Egyenletes pianóban, – mondom neki, – csalikacsa csapdánk sikerülni látszik.

Hamarosan látjuk a villogó kék és veres fényeket és jajgatnak a szirénák. Egy egész hadsereg Észak Karolina rendőr vesz körül egy barna bőrű, ijedt kinézetű sovány kis embert. Kezei bilincsekben hátrakötve és két hatalmas farkaskutya szaglássza a kocsiját, mintha bűgátnivaló szuka lenne. Úgy látom, ennek a kicsi spanyolnak már kezelték a menetjegyét az államilag szervezett kárhazatok börtönébe.

Kissé oldalra húzok két kerékkel a padkán és tisztelgek a rendőrőrmesternek, aki tovább int és csábos mosollyal csinos arcomon odasuttogom neki.

– Remek munka, rendőr testvér, csak tartóztassa el ezt a majomürülék illegális idegent és rúgja ki azt a füstös fenekét országunkból.

Gurulunk tovább és a visszapillantó tükörből látom a két helikoptert lebegni és fényszórókkal megvilágítani és kutatni a szomszédos mocsarakat az út mind a két oldalán.

– A Karolina törvényhatalom nem hagy semmit sem az esélyre, – mormolom, – talán hozzájuk kell majd beállnom, ha az FBI nem véglegesít.

Virginia állam kedves, mint egy ízletes őszibarack, bár ezt inkább Georgiára szokták mondani, ha jól emlékszem. Larry felém fordul, és éhes szemekkel méreget, mintha ha más ételt nem kap, engem akarna megenni.

– Nem kellene megállnunk, enni, – kérdezi, – van nálam két bepakolt tojásos szendvics és egy termosz kávé a piknik kosárban, amit még otthonról hoztam.

– Larry, nem, – vetek rá egy rendreutasító pillantást. – Se reggeli, se ebéd, de még vacsora sem, amíg meg nem érkeztünk New Jersey államba. Jusson eszedbe, minél kevesebbet eszel, annál kevesebbet kakálsz. Ez a hosszú lesben állások első szabálya, amit már sok évvel ezelőtt megtanultam.

– Miért Jersey?

– Gazolint kell vennünk és az árak az egész észak keleten ott a legkedvezőbbek, – mondom és fejemet rosszallóan rázva hozzáteszem, – ott addig ehetsz, amíg feltöltik a tankunkat.

*

Larry, ha ébren van, kiváló autóvezető. Biztos kézzel vezet a Washington körüli autópályán és valahol Maryland körül cserélünk. Larry nem megy vissza aludni. Éjszakai bagoly lehet azzal a rengeteg regényírással, gondolom, és éjjel virágozik, mint a tők.

Úgy alakul, hogy beszélgetni akar. Valakire ki akarja ömleszteni terápiai maszlagjait és én vagyok a kényszeredett hallgatósága.

– Ez a pénzszállítási business az Interstate úton nagyon kockázatos, – kezdi. – Előbb vagy utóbb megfognak minket és hátralévő életünket a rácsos karcserbe tölthetjük.

– Semmi tréfa, Einstein, ugye, – nézek rá, – ez már a munkakörrel jár.

– Melyik munkakörrel, Don Roberto vagy az FBI?

– Remélhetőleg az FBI, a végén, ha minden jól megy.

– Nem szükségszerűen, ezzel a rengeteg politikai vitatkozással és a vádaskodási színjátékkal, te leszel a bűnbak és az FBI letagadja, hogy valaha is ismertek.

– Ez könnyen lehetséges, – bólintok.

– Kell, hogy legyen valami könnyebb út is kevesebb kockázattal, – magyarázza Larry és ráncolja homlokát és mereven nézi az utat, ahol valami furcsa hajnali köd száll fel az esőtől nedves aszfaltról. – Don Roberto hivatásos csempészeket kellene, hogy használjon.

– Beszélni fogok vele erről, – felelem szarkasztikus hangon, – Don Roberto méltányos ember, ami nagy ritkáság a drogkereskedő császárok között.

– Aha, – morogja Larry és csukódnak le a szempillái. Elalszik és áthajtok a Holland országúti alagúton, be Manhattanre és a Broadway úton déli irányba fordulunk. Larry felébred és egy piros forgalmi lámpánál helyet cserélünk. Szabad a kezem és feltárcsázom Mr. Christian Steiner vezérigazgató urat a Deutsche banknál.

– Mr. Steiner, – mondom, ahogy belép a vonalba, – itt Becky Bannister. Megérkeztünk az ígért papírszállítmánnyal.

– Jó, – feleli Steiner, esze nyilvánvalóan éles, mint a borotva és azonnal megérti kódolt nyelvezetemet. – Menjenek a szolgálati bejáratához, – folytatja, – tudatom az örökkel és beengedik magukat. Hajtsanak le a második pincébe ahol a pánccélterem van. Fél órán belül ott találkozunk.

A második pince sötét és fenyegető. A bank legtöbb vezére és aligazgatója ott parkol és tele van luxuskocsikkal. Fogalmam sincs, hogy hol van a pánccélterem bejárata, de a felvonó lobbija fényesen ki van világítva és odamegyek. Mindenütt kísérteties csend uralkodik, ahogy három magas férfi bukkan elő a felvonóból és integetek nekik.

– Kövessenek, – mondja a legmagasabb. Mr. Steiner kell, hogy legyen, feltételezem és lassan követem őket a furgonnal. Semmi fegyver, nem látok egyetlen pisztolyt sem. Ha bárki ki akarja rabolni őket, odaadják a pénzt és majd az FBI megkeresi a merényletet. Ez azt jelenti, hogy nem rabolhatom ki saját magamat. Talán tudnám, de ez egy egészen másfajta tézistaféle lenne.

Mialatt szórakoztatom magamat ezekkel az örömdetes gondolatokkal, megérkezőnk egy két emelet magas falhoz a hatalmas parkoló garázs eldugott felében. Steiner beült néhány számot egy kicsiny panelba, amit csak a beavatott szem lát és a fal széjjelhúzódik és Steinre int, hogy hajtsuk be a furgonnal.

Bent kiszállunk és a COVID19 járvány elleni védelem céljából a könyökünket érintjük egymáshoz.

Larry kinyitja a furgon hátsó ajtaját és két férfi kinyit egy vasrudakkal megerősített acélajtót és a pánccélterem belseje elének tárul.

Rengeteg felhalmozott pénzt látok és aranyrudakat felrakva a mennyezetig, de még van bőven hely, hogy hová tegyék a mi szállítmányunkat. Steiner megmutatja két társának, hogy hová tegyék zsákjainkat és legalább két óra hosszat dolgoznak rajta.

Steiner hallgat és én kell, hogy megkérdezzem.

– Nem számolja meg?

– Később, – biccent szinte észrevehetetlenül. – Amennyit találunk, azt táviratilag elküldjük Signor Roberto Rodriguez előre kiválasztott számlájára és a pénz legális lesz.

– Mennyi a maguk tiszteletdíja a szolgáltatért?

– A szokásos tíz százalék, nagyon méltányos.

– Bizonyára az, – mosolygok, – és nem kell a Federal Reserve banknál kisegítési alapokért könyörögni, amit úgy sem kapnak meg.

– Na, akkor érti, – kockáztat meg egy fanyar mosolyt Steiner most először, jelenlétemben, – mindenki boldog és senki sem panaszkodik. Mi szüneteltetjük a függőben levő kölcsönöket Pronk elnöknek és az Igazságügyi Minisztérium befejezi az ellenünk való vizsgálatot.

– Ez nem illegális? – fakad ki belőlem.

– De igen, de az elnöknek abszolúte hatalma van és a törvény felett áll. Mi lovagolunk a hullám tetején, amíg a sziklás parton össze nem omlik és utána csinálunk valami mást. A gazdagok soha nem mennek börtönbe. A börtönök a szegényeknek való, akik csirkét lopnak a szupermarketben. Így működik a rendszer és senki sem fúrja meg a hajót. Feltéve, ha a pénz folyamatosan jön befelé.

Időközben a két banktisztviselő befejezi az átrakodást és bezárják a pánccéltermet. Másodszor is összeütjük a könyökünket és kitolatok a furgonnal. Semmi papírmunka vagy aláírások. Minden résztvevő így szereti a legjobban. Senki nem csal és senkinek sem lesz bántódása. Perfekt.

Huszonharmadik Fejezet

A visszafele út

Az éjszakát a New York Hilton Midtown hotelben töltjük. Felséges vacsorát eszünk kaviárral és pezsgővel. Elméletileg rengeteg pénzünk van, de nem tudom, hogy mennyi legális belőle és kinek a megfigyelése alatt állunk. Jobb lesz, ha kerüljük a feltűnést.

Az inasszolgálat leparkolja a furgont és fizetek, hogy mossák le és tisztítsák ki belülről is. Úgy tűnik, hogy tiszta oldalt kezdünk és feloldozást kaptunk a bűnözők gengszteristenétől.

Larry boldogtalannak látszik és morózusnak. Mindig a legrosszabbat várja és készületlenül vág bele a dolgokba.

– Szeretnék megfürödni, – mondom neki este tíz fele, – nézz valamit a televízió vagy menj le a bárba. Ott mindig találsz néhány kedves hölgyet, akik társalogni akarnak veled, még akkor is, ha nincs rajtad álarc.

A fürdőszobából felhívom Winslowt a Skype szolgálaton és drótkeretes szemüveggel ékesített feje egy percen belül elfoglalja a képernyőt.

– A szénát kikézbcsítettük az állatkertbe, – kezdem, – nem akadt semmi probléma és készen állok a következő feladatra.

– Egyelőre nem, – feleli, – minden vizsgálatot a Deutsche bank pénzmosási ügyeibe felfüggesztettek. A Washington Post újság szerkesztői cikket közölt az elnök anyagi ügyeiről és Pronk teljesen bedühödött. Fejek fognak hullani a porba, szószerinti értelemben, és remélem, hogy az enyém nem lesz közöttük.

– OK, – mondom, – egy darabig eltűnhetek. Amúgy is vakációra volt szükségem.

– Ne olyan sietve, – csattan fel Winslow. Hangulata olyan gyorsan fordul, mint egy jól olajozott kakukkos óra fogaskerekei. – Folyamatban lévő gyilkossági vizsgálatunk van Mike és Mary Monroe eltűnésének ügyében Iowából. És nézd meg, hogy mi van Andrea Hirschfeld dolgával South Dakotában. Foglald el magad ezekkel és maradj a látóhatár alatt.

– Igenis, uram, – szalutálok neki. – Ami tőlem telik megteszem.

A habfürdőm majdnem készen van és ledobom a ruháimat. A víz selymes és meleg és jól esik fáradt testemnek és meggyötört lelkemnek. Lebukok a habos víz alá és hallom, hogy Larry jön haza. Egy fiatal női hang csilingelve kacag és az ágy párnatartója ritmikusan ütni kezdi a falat.

– A vén gazember, tökök, – szitkozódok, – soha nem gondoltam volna, hogy még tudja csinálni.

*

Sokkal nyugodtabban hajtunk vissza, Miami felé. Az egyetlen zökkenő, ami rontja a hangulatomat, hogyan fogom meggyőzni Don Robertót, hogy fel kell függesztenünk pénzszállítási útjainkat az Interstaten? Bizonyos szempontból Don Roberto olyan, mint Pronk, vagy Hitler, soha nem hallgat a szakértőkre, ami ebben az esetben én vagyok a belső információkkal Winslow részéről. Pronk csak saját intuícóiára hallgat és valami matematikai mátrixra, ami szavai szerint mindent megold, és a fejében lakozik.

– Deutsche bank nem fogad több illegális pénzt megbízhatatlan forrásokból, – kezdem és nézem magam előtt az utat, mintha magamban beszélnék és Larry valami mellékes hallgatóság lenne. – Pronk és teljes kormányzata a COVID19 stimulus törvénycsomaggal vannak elfoglalva, háromezer milliárd dollár nagyságrendben. Pronknak nincs többet szüksége, hogy valaki leírja a tartozásait és kifizesse számláit és működési költségeit. Megszüntette

financiális kapcsolatát a Deutsche bankkal, legalább is belátható ideig. Söpri be az adófizetők fedezte milliárdokat, annyit, amennyit akar. Ez a lehető legnagyobb kriminális tevékenység, de cinkosai a republikánus pártban és a szenátusban legálissá teszik. Pronk szedi be a rengeteg pénzt és senki nem kérdi, hogy mit csinál vele. Pronk állandóan nyomja a félrevezető információt a Fehér Ház napi sajtótájékoztatóján. Miért naponta? Az meghaladja az értelmet; Pronk egy televíziós show személyiség, aki tudja, hogyan kell a tömeget szórakoztatni és megszerezni osztatlan figyelmüket.

– Vannak más utak is, – vág a szavamba Larry, – az utolsó három év alatt teljesen új utak nyíltak meg a drog csempészési és a pénzmosási üzlet területén, mint amilyent még soha nem látott senki azelőtt.

– Na, most pont úgy beszélsz, mint Pronk, – mondom.

– Ragályos, – nevet, – kivéve az én esetemben az információ tudományos kutatáson alapul, mialatt Pronk a végbeliből beszél és szemét jön ki a száján.

– Komolyan, – fordulok Larry felé és mérgesen nézek rá, – miről beszélsz? Ez nem valami képzeltevalóság kitalálásod. Itt életről és halálról van szó. Don Robertónak nagyon furcsa humora van és felettébb veszélyes.

Mialatt beszélgetünk nem figyelem, hogy milyen gyorsan megyünk. Valahol Maryland államban látom, hogy országúti járőr kocsi lehúzza az útpadkáról és villogó lámpákkal és vadul szirénázva jön utánunk. Leveszem a lábam a gázpedálról és fékezés nélkül lelassulunk száz mértföld per óra sebességről hatvanra, mire mellém ér. A rendőr jelez, hogy húzzak le az útról és megáll mögöttem. Odajön a kocsimhoz és lehajtom az ablakot.

– Bocsánat, biztos úr, – mutatom neki a legcsábosabb mosolyomat. – Nem néztem a sebességmutatót. Remélem, hogy nem szegtem meg a törvényt túlságosan.

– Jogosítvány és regisztráció, – mondja minden észrevehető humor nélkül az arcán és kezét az oldaláról lelógó hatalmas pisztolyon tartja.

Elveszi az igazolványaimat és lassú léptekkel visszamegy a kocsihoz. Hamarosan egy második járőr kocsi is megáll és benne a rendőr dühödten néz rám és készen látszik golyót eresztetni belém.

Az első rendőr tíz perc múlva visszajön és kezében tartja dokumentumaimat.

– Connecticut hajtási engedély és bérelt kocsi Miami, Floridából, – ráncolja a homlokát, – milyen sürgős businessük van ilyen messzire otthonról?

– Életöröm, – hajol Larry a nyitott ablakhoz az én oldalamon és rákacsint a rendőrré. – Én floridai lakos vagyok és ez itt barátnőm. A legjobb, amim valaha is volt.

– Larry, – vetek rá gyilkos pillantást. – Rendőrtiszt Hardy itt, – olvasom le nevét a zubbonyáról, – a munkáját csinálja, és nem értékeli a kétértelmű tréfáidat és a mi szex életünk részletei sem izgatják.

– Maga az FBI-nál dolgozik, – a járőr egy kicsivel közelebből vizsgálhatja igazolványomat.

– Aha, – bólintok, – jelenleg, de azelőtt magam is rendőr voltam. Még mindig tagja vagyok a Norwalk Rendőr Baráti Szövetség szervezetnek és tudom, hogy mennyire komoly és veszélyes a maguk munkája.

– Értem, – bólint törvényember társam és megkockáztatja első mosolyát, ahogy visszaadja igazolványaimat. – Most elengedem egy szóbeli figyelmeztetéssel, de tartsa be a sebességkorlátozást, mert következő alkalommal meg kell, hogy jelenjen a törvényszéken és a bíró fogja eldönteni, hogy mennyi lesz a büntetése és, hogy mennyit kell ülnie a börtönben.

– Köszönöm, biztos úr, – szalutálok neki, mint Patton tábornok az oroszoknak 1945-ben. – Biztosíthatom, hogy soha többet nem fogok véteni a törvény ellen.

Ezzel tovább hajthatunk, és mire beérünk Virginia államba és közeledünk Richmond főváros felé Larry tudata végre beugrik, és felém fordul.

– Bérelt kocsi, te bérelted ezt a furgont?

– Nem én, Don Roberto bérelte és az én nevemet írta be papírokba.

– Gratulálunk neki, Roberto egy nagyon okos gengszter, valóban. Ha téged le is fog-nak, ő soha nem lesz vádolva, hacsak te be nem árulod. Amit nem fogsz megtenni rettenetes kínok közötti halálbüntetés kockázata miatt.

– Igaz, – mormolom.

– Mikor mondod meg Robertónak, hogy többet nem transzportálunk készpénzt az Interstate úton a Deutsche banknak.

– Minél később, – felelem, – Don Roberto hangulatváltozásai előre teljesen nem láthatóak.

– Mondok neked valamit, – fordul felém Larry titokzatos mosollyal. – Vigyük vissza a furgont a reptérre és a többit bízd rám.

– Ezért Don Roberto elevenen megnyúz és feldarabol egy éles machete késsel.

– Nem hiszem, – feleli Larry és mosolya fülétől füléig erő vigyorba fordul. – Van egy történetem, amit el akarok mondani és tetszeni fog neki.

– Mi van akkor, ha nem fog tetszeni?

– Akkor jobb, ha eltűnünk a föld felszínéről.

– Hogyan?

– Tanúvédelem, mint Andrea. Hallottál róla, az FBI tagja vagy. Nem?

Ezt megbeszélve baljóslatú csend ereszkedik le ránk és vezetem tovább a kocsit. Megszállunk valahol Georgia államban egy út menti motelben és mielőtt éjfél körül bezuhanok az ágyba, Don Roberto telefonál.

– Hogy sikerült a dolog? – kérdezi.

– Nagyon jól, – mondom elhaló hangon és ásításom félúton elabortál és szívem jó adag adrenalint pumpál ereimbe. – Kézbesítettünk és utoljára, amint láttam a tészta bent volt a bank magánsütődjében.

– Lehet, hogy úgy, – mondja Roberto vészjósló hangon. – A pénzt táviratilag elküldték az én legális bankszámlámra, de Mr. Steiner szövegüzenettel jelezte, hogy nem óhajt velem többet üzletelni. Pénz ömlik be hozzám beláthatatlan mennyiségben és a pánccéltermem falai repednek széjjel a nyomástól. Csinálj valamit és megköszönöm.

– A barátom, Larry, – jön ki a számon akaratlanul, – állítja, hogy van egy fantasztikus ötlete. Mindig van neki. Szeretné megtudni, hogy miről beszél?

– Ki, micsoda? – Don Roberto hangja elmélyül és készen hangzik kitörni mérgében.

– Tudja, a regényíró másodpilótám, aki testőrként utazott velem.

– Oh, emlékszem, a szeretőd vagy a cukros bácsid. Nem tűnik a legélesebb jancsi-szögnek a szerszámosládában, de érdekel a javaslat. Miről lenne szó?

– Nem akarja megmondani és nem itt. El akar menni a Miami reptérre és ott akar nekem mutatni valamit.

– Nem baj, menjetek, ha azt akarja, és egyúttal visszavihetitek a furgont. Nem szeretek evidenciát tartogatni a házamban, ami kilóg a sorból, mint kézen a bekötött hüvelykujj.

– Igen, Sir, – sikítok a legboldogabb hangomon, – pontosan ezt fogjuk csinálni.

– Helyes, – feleli Roberto, – miután visszavittétek a furgont, fogadj Uber taxit és gyertek vissza ide hozzám. Mind a kettőtökhöz lesz majd egykét szavam.

– Éppen ettől félttem, – mormolom, persze miután Don Roberto kilépett a vonalból és rám akasztott egyetlen hang búcsúzó nélkül.

Egész idő alatt Larry alszik, mint a mormota, aki egy teljes fej brokkolit evett meg a farmer vetéséből és boldog mosoly játszadozik bújócskát szemtelen pofáján.

Huszonnegyedik Fejezet

Arany Eldorádóból

A délután közepén érkezünk meg a Miami nemzetközi reptérre. Egyszer visszavisszük a furgont és utána Larry meghív egy falat harapnivalóra a kifutópályákra kinéző teraszon. Odafele menet mutatja az érkezési járatok bulletinjét és professzionista, magabiztos hangnemben szól hozzám.

– Látod ott azt a három járatot Dél Amerikából. Az Avianca Peru a Jorge Chavez International repülőtérre jön, Limából, egy második, szintén Avianca, az Eldorádó légikikötőből, Columbiából és egy harmadik az Avianca Ecuador repülőgép a Mariscal Sucre reptérről, Quito közeléből. Látsz valami sajátságosat bennük?

– Valójában nem, mind a három messze parkolt az utas terminál épülettől.

– Pontosan, nézd meg jobban. Konténereket raknak ki, hatalmasakat és nehezeket.

– Na és, teherszállító járatok lehetnek.

– Valamelyik nap, – mosolyog Larry enigmatikusan, – követtem a platform kamionokat és tudod, hogy mit találtam?

– Mit?

– A konténereket mind egy közeli aranyfinomító telepre viszik.

– Igen, benne volt a hírekben. Tökükkel a falhoz szorítva, körülbelül két évvel ezelőtt az NTR Fémek cég Miamiban, ami leányvállalata volt az Element Corporation cégnek, akik tagjai a Dallas Arany és Ezüst Tőzsdének, aranycsempészéssel lettek vádolva és pénzmosással. Együtt a központi vállalattal felfüggesztették működésüket és a felelős igazgatók komoly börtönbüntetések kaptak. Miféle aranyfinomítóról beszélsz?

– Bármilyen aranyfinomító, mind készen áll, hogy fogadjon aranyat bármilyen forrásból. Ha megfogják őket és letartóztatják, a titokzatos tulajdonos a háttérben egy másik finomítót nyit meg másik név alatt és egy másik helyen.

– Kockázatos business, nem akarok belekeveredni, még FBI nyomozó szerepében sem.

– Ezek az igazgatósági csempészek nem éppen szofisztikált emberek és rettegnek a löfegyverektől. Továbbá a nagybani aranycsempészség és pénzmosás mögött ott vannak a politikusok, főleg konzervatívok és televízió prédikátorok. Mind demagóg és felfújt üres levegő.

– Hová akarsz kilyukadni?

– Az arany eredete lenyomozhatatlan. Könnyen át lehet vinni az amerikai vámvizsgálaton és legálissá válik. A vevők még mindig ott vannak, mint az US Pénzverde, Apple telefonok, Tiffany ékszerek és a gyorsaság és az eladhatóság abszolúte szükséges, mielőtt bárki is gyanút fog és vádat emel bárki ellen. Drogpénz milliárd számra mozog ilyen módon és legalizálódik. Nem gondolod, hogy Don Robertót érdekelné a dolog?

– Az én munkám, nem az, hogy lehetőséget mutassak neki. A feladatom, hogy megkeresem és lebuktassam a tolvajokat és a csempészeket, a legmagasabb szinten, ha szükséges.

– Hogyan akarod ezt elérni, ha nem veszed bele Don Robertót? Ez egy egyszer az életben adódó alkalom egy szárnyait bontogató FBI ügynöknek. Nem ez, amit akarsz?

– Megszerezni, amit akarsz, azt jelenti, hogy elveszíted, amid már megvan.

– Ahogy mondtam, nem olyan kockázatos, mint amilyennek látszik. Don Roberto meg kellene, hogy nyisson egy állandósított nemesfém kereskedő céget és kezdjen el importálni aranyat. A többi csak egyszerű gyakorlása az elővigyázatosságnak, a megfelelő szorgalomnak és az alkalmas emberek megtalálásának és a kedvező alkalomnak és megállni, hogy ne essünk bele a kapzsizság csapdájába.

– Rendben, benne vagyok, – bólintok és harapom utolsó falatomat az avas reptéri hamburgerből. – A Don amúgy is akar velünk beszélni és nem szabad, hogy sokáig várakoztassuk. Menjünk és álljunk szembe a következményekkel, bármik is legyenek azok.

*

Az Uber visszavisz Don Roberto kampuszára. Utána remélek egy eseménytelen utat vissza New Port Richeybe, Larry kényelmes Subaru kocsiján. Don Roberto tárt karokkal fogad és szájon csókol és kezét ráz Larryvel, Pronk módra, hogy szorítja és hirtelen visszarántja, hogy szegény ember majdnem az orrára bukik.

Ez lehet a halál csókja, amit a maffia ad mielőtt a jégre tesznek, tűnődöm, de nincs idő, el kell, hogy fogadjuk az eseményeket, ahogy azok a történelem nagy könyvének lapjain meg vannak írva.

– Ez a kormány és bármilyen más kormány is, ha úgy vesszük, – kezdi Roberto, – nagyon megnehezíti egy tisztességes üzletember számára, hogy becsületes módon sikeres legyen. Papírpénz milliárd számra jön be és nem tudok vele mást csinálni, mint betüzelni a kandallómba.

– Próbált már arannyal kereskedni, – szólal meg Larry kérdés nélkül és rosszalló pillantást vetek rá, – már úgy értem, hogy valódi arannyal és nem tőzsde kibocsátotta érték-papírokkal?

– Próbáltam és csináltam is, – fordul felé Don Roberto, – illegális aranyat venni illegális pénzzel dupla büntetést és könnyen vád alá helyezhető. Túl sok a csapda, hogy bele essem. Egyszer nagymennyiségű kokaint kell becsempészni Amerikába és el kell adni kiskereskedelmi áron, az utcán. Egy csapat megbízható segítőm begyűjti a pénzt és elraktározom a páncéltartóban. Utána egy egészen más csapat csempészekre van szükségem, hogy lejutassuk a pénz Dél Amerikába és aranyat vásárolok érte egy portál cégtől Peruban vagy Ecuadorban. Az arany még mindig illegális, amíg ide nem transzportáljuk és át nem megy az amerikai vámon. A vám nem nagy ügy, ha egy legális aranyfinomító cég igazolja, hogy az aranyat valahol a tengerentúlon ásták ki a földből. A probléma az, hogy ezeknek a finomítóknak az élettartama rendkívül rövid. A titokzatos tulajdonosok mögöttük, legtöbbjük offshore cég, egyik nap kinyitnak egy kétszázmillió dolláros telepet és egy hónap múlva nyomtalanul eltűnnek. Hogyan leszek én biztosítva, hogy valaha is kapok legális aranyat ebben a businessben, ami ennyire laza, gyors és hazug?

– Sir, – emeli fel a kezét Larry ahogy ismét beszélni kezd, és nem tudom elhessegetni magamtól a gondolatot, hogy halált óhajt magára. – Ismerek valakit, akinek rengeteg aranya van és saját finomítója és készpénz hiányban szenved. Tökéletes kombináció, nem gondolja?

– Ki ez az illető és hol van? – kérdezi Don Roberto és összeráncolja a homlokát.

– Cara Negra és aranybányája van New York államban.

Don Roberto felém fordul. – Ismered?

– Nem, – rázom a fejem, – soha nem hallottam róla.

– Cara Negra, – fordul vissza Don Roberto Larry felé, – ez nem egy spanyol név. Ez az ember Dél Amerikából lenne?

– Egyáltalában nem, – fészkelődik Larry ültében és hosszabb magyarázatra látszik felkészülni. – Cara Negra egy álnév, amit a babonás spanyol munkások adtak neki Connecticutban. Fekete álarcot visel és még soha senki nem látta az arcát. De én tudom, hogy ki az. A nagyapja báró Nopcsa volt Erdélyben vagy amerikai néven Transsylvaniaiában a XIX században.

– Hol, – rázza a fejét Don Roberto és gúnyosan mosolyog, – úgy érti, hogy Pennsylvaniaiában. Transsylvania nem egy igazi hely, vagy igen? Éppen olyan valóságos, mint a Drakula gróf. Ne adjon be nekem itt tündérmeséket. Van ennek igazi neve és valódi születési helye?

– Hogyne, a neve, vagy inkább volt a neve George Norcott. Egy ingatlan milliárdos oligarcha volt, amíg agyon nem lőtték egy országúti tűzpárbajban a rendőrséggel. Meggyásolták, eltemették és halottaiból feltámadott.

– Senki nem támad fel a halottaiból, – feleli Don Roberto és arca elsötétedik, készen kitörni vagy betojni nadrágjába.

– Hmm, – veti feléje a beavatottak mindent tudó mosolyát Larry, – a szóbeszéd szerint ez visszajött, bár az igazság az, hogy a jelenlegi Cara Negra a fia. Az apa egy igazi ördög inkarnáció volt természetfeletti erővel. Halála után a fiú valahogy beörökölte, vagy magához vette az apa földöntúli tulajdonságait, de később tisztességes és törvénytisztelő üzletember lett. Méltányos fizetést ad munkásainak, akik leginkább bányászok vagy dolgozók a saját aranyfinomításában, ami eredményezi a mostani nehézségeket, amivel szembe találta magát. Rengeteg aranya van és kevés készpénze. Apjának ingatlanjait az állam elárverezte adóhátralék miatt és a fiú nem mer előjönni a sötétségből. Nincs bevétele, hogy fizesse veszteségeit a bányában.

– Akkor miért csinálja? – vág közbe Don Roberto.

– Családi hagyomány és szeretet a sötétség szelleme lenni az illegális bevándorló babonás román alkalmazottainak a szemében.

– Érdekes egyéniség, – hahotázik Roberto. – Vagy ő, vagy a bányája legális?

– Semmi sem legális körülötte, – vigyorog Larry, – de valahogy működésben tartja.

– Rendben, – pillant rám Roberto és utána ismét Larryre néz. – Nem lenne ellenemre találkozni vele. Talán megállapodásra tudnánk jutni, ami mind a kettőnknek előnyökkel járna. Mondd, hogy mikor és hol.

Huszonötödik Fejezet

Cara Negra

Sok évvel ezelőtt, miután visszajött a részlegesen lerombolt aranybányába, Putnam megyében, New York államban, Greg Sewell, korábbi Munkaügyi Minisztérium Törvénybetartási inspektor, becsületes erőfeszítést csinált, hogy legális businessst vezessen, és újra építse életét, amit ifjúkori szerelme, Gertie Douglas olyan kegyetlenül lerombolt. A babonás román kubikosok természetfeletti lénynek tekintették és ő lett a földalatti világ sötét hercege.

Körülményei kényszerítették, hogy kettős életet éljen. Éppen úgy, mint az apja, akit rettenetesen gyűlölt. Próbálta nem gyűlölni az egész világot, de ez szinte lehetetlen volt. A vagyon, amit megmentett a bánya berobbanása után szükséges volt, hogy helyreállítsa a beomlott alagutakat és kitisztítsa az alacsony járatokat. Kényelmes otthonokat épített alkalmazottainak, tisztességes fizetéseket adott és orvosi biztosítást vett nekik.

Egyetlen nagyobb akadály volt. Bármi arany a földben New York államé marad, ha valaki kitermeli. Ennek okáért senki nem bányászott ki aranyat New York hegyeiből. Cara Negra csak aljas gazemberekkel üzemeltethetett, akik hajlandók voltak aranyat venni eredetének kikutatása nélkül. Ez mélyen belevágott profit haszonkulcsába.

Egy nap egyik előmunkása, Tiberius Trajan, egy fiatalember az Erdélybeli Fogaras hegyeiből remek ötlettel állt elébe.

– Domnule, – kezdte Tiberius és mélyen meghajtotta fejét. – Egyre kevesebb arany van itt a mélyben és miért ne egészítenénk ki hazánk földjéről importált arannyal?

– Mit értesz ez alatt? – kérdezte Cara Negra és nézett lefele a fiatalemberre, aki legalább egy fejjel alacsonyabb volt nála.

– Vásárolj uram egy középnyagosságú teherszállító repülőgépet és hozass finomítás nélküli nyers aranyat az Erdélyi Érchegegyéből. Testvéreim értesítettek, hogy temérdek arany van ott a földben, de nem tudják finomítani anélkül, hogy tönkre ne tegyék a környezetet, és ne szennyezzék a folyókat a szomszédos országokban. Ide átszállítva szerény mennyiségekben, amit át tudnánk hozni a vámon a Westchester repülőtéren és igazolni tudnák, hogy legitim.

– Hallgatlak, – meredt rá Cara Negra az okos és bátor fiatalemberre, – hogyan akarják, hogy fizessem őket?

– A megérkezett aranyérc átvétele után táviratilag lehetne nekik küldeni amerikai dollárt, és kedvező átváltási rátát tudnának nekünk ajánlani. Az országnak rémségesen szüksége van konvertibilis valutára. Szegény a népesség és nagyon kevés az érték, amit el tudnak adni nyugati pénzért.

– Ki lenne a hivatalos eladó?

– A román kormány. Az amerikai vámhatóság megbízhatónak tekintené őket és becsületesnek.

– Igaz, – bólintott Cara Negra, – a megvesztegetést szabályozható skálán mérik, de még akkor is van egy akadály. Lehet, hogy lesz aranyunk, de ha nem tudjuk eladni tisztességes áron, mi hasznunk lesz belőle?

– Ne adjuk el többet azoknak a csalóknak a W. 47th utcában. Ha az arany egyszer legális, eladhatjuk hatalmas cégeknek, mint az Amerikai Pénzverde vagy a Tiffany ékszerek, tízszer annyiért, amit idáig kaptunk érte és a pénz legálisan lesz átutalva az ön számlájára.

– Érdemes lenne megpróbálni, – felelte Cara Negra és mosolyogni látszott álarca alatt.

– Ha sikerül előléptetlek bányamesternek és megduplázom a fizetésedet. Vasile Lupuj, a jelenlegi bányamester szeretne nyugdíjba menni és leköltözni Floridába. Amióta leánya, Anica elhagyta és összeházasosodott lesboszi szerelmével, Vasile egészen más ember lett.

– Domnule, ezért nem hibáztathatjuk Vasilét, – hajtotta meg fejét Tiberius és lassan kezdett kihátrálni. – Engedd meg uram, hogy derítsem ki a tényeket az én oldalamon és majd tudatom felségeddel, hogy mikor küldheti a repülő a tengerentúlra, hogy felvegyék az első szállítmányt.

A következő tíz év folyamán Cara Negra fokozatosan felszámolta az aranybányát. A bánya amúgy is illegális volt. Néhány reménytelen helyrehozási és fejlesztési kísérlet után, a végén magára hagyta a bányát és betemették a járatokat és a földalatti termeket, mélyen bent a föld félelmetes gyomrában. Összes munkását felhozta a felszínre és munkát adott nekik egyre növekvő aranyfinomítójában és aranyát megkezdte árusítani legálisan. A dolgozók, legtöbbjük illegális, dokumentumok nélküli idegen, nem tudtak máshol elhelyezkedni. Cara Negra nem akarta őket örökké az adósok rabszolgaságában tartani és ügyvédi szolgálatot szerződtetett, hogy szerezzék meg a bevándorlóknak az állandó rezidenciát és végül az állampolgárságot. A folyamat egyre nehezebbé vált, ahogy az ország gazdasági nehézségei miatt, a szorgalmasan dolgozó emigránsokat hibáztatták. Az ország két ellentétes táborra szakadt és egy új hidegháború alakult ki és folyt megállás nélküli harcban a független médiával, ami ellentétet a kormány lelkiismeretlenül szított és kihasznált. Ez az új polgárháború tizenkét évig fortyogott a tűzhelyen és a végén ebben a COVID19 járványban kulminált másfélmillió fertőzött beteggel és több, mint százezer halottal, ennek a csodálatos regény eredeti írásának idején. Egy új polgárháború Gettysburg fenyegetett a láthatáron, hogy lerendezzék a különbségeket.

Munkásai istenként imádták és végül Cara Negra levette az álarcát. Hús és vér emberi teremtes volt és úgy látszott, hogy lerázta magáról Erdélyi őseinek átkát.

Greg Sewell levedlette magáról természetfeletti külsejét, mint egy kígyó tavasszal eldobja elhasznált bőrét, és mint jótékony humanista bukkant elő az emberiség javára. Megszerette magányos remete létezését a sűrű New York-i vadonban és egyre kevesebbet emlékezett Gertire és soha nem nézte meg nála a fiát. Képtelen volt elviselni a fájdalmat, amit okoztak neki.

Egy nap, ahogy a fák tetejére épített citadellájába ült, hívás jött be a Skype szolgálaton. Megnyomta a videó konferencia gombot és egy öregember arca jelent meg a képernyőn.

– Nevem Larry Beercook, – mutatta be magát az illető, – és szeretnék egy szót váltani magával, ha nincs ellenére.

– Ki ön? – hajolt közelebb Greg a komputerhez, hogy jobban szemügyre vegye az illetőt. – Kellene, hogy ismerjem magát?

– Én vagyok a maga biográfia írója. Nem emlékszik rám? Én írtam a Cara Negra regényt és maga ünnepelt nemzetközi híresség lett.

– Igen, – fújta fel az arcát mérgesen Greg. – Maga afféle alvilági bubusnak festett le engem a végén. Nagy szerencséje van, hogy nem pereltem be becsületsértésért.

– Lefolyt víz a híd alatt, – vigyorgott Larry, – ma már egy új oldalt írunk, és a segítségére lenne szükségem.

– Egy másik regény. Új kitalálások és hazugságok?

– Nem, egyáltalában nem, ez most már az igazi valóság. Másik nap és más körülmények. Hallom, hogy maga humanista lett és könyörületes jótévő. Itt az alkalom, hogy megmentse lelkét az örök kárhozattól.

– Talán inkább gyónnom kellene egy papnak vagy egy püspöknek, a feloldozásomra jobb esély van a felszentelt egyháznál.

– Ugyan már, Greg, én tudom, hogy maga egy jó lélek, mélyen lent a lelke fenekén. Bocsánat, nem akartam a földalatti világ sötétségére ízléstelenül referálni.

– Az apám volt az igazi gonosz.

– Tudom, ezért hívom önt és nem az apját.

– Apám halott.

- Legyőzhetetlen szelleme tovább él az álarcban.
- Az álarcot bezártam a páncélszekrényembe.
- Helyes, hagyjuk is ott. És most az ok, amiért megkerestem.
- Végre, beszéljen tehát.
- Van egy barátom, aki az FBI-nak dolgozik és vizsgálja a drog kereskedelmet és a pénzmosásokat. Hasonlóan, amit ön csinált a Munkaügyi Minisztériumnál. Mint mélyre beépített nyomozó megnyerte ez alvilág egyik leggonoszabb karakterének a bizalmát. Szeretnénk az illetőt informátorrá tenni, de egyszer olyan helyzetbe kell hoznunk, ahonnan nincs kiútja.
- Miért van ehhez rám szükség?
- Az illetőnek milliárd dollár illegális készpénze van és legalizálni szeretné. A múltban a hozzá hasonló bűntevők aranyat importáltak Dél Amerikából, de ez a forrás kompromittálva lett és a kormány lezárta.
- Egy millió dollár, – vágott közbe Greg, – túlságosan sok. Repülőmön a hasznos teher maximum öt tonna. Egy milliárd dollárért ez legalább tíz körutazást jelent, ami legalább egy év plusz a finomítási folyamat és a marketing és az eladás.
- Gondolom egy kis rábeszéléssel korlátozni tudjuk kapzsiságát. Időközben elkezdhet információt adni a törvény embereinek, hogy fenntarthassa szállítmányai folytonosságát.
- Mi lenne ebben a komplikált csapdában az én érdekeltségem?
- Számításom szerint, megtarthat negyven százalék körül a kifinomított aranyból. Tíz százalék lenne az enyém és az ismerősemé és a maradék ötven az övé, és ezzel a vagyonnal legális üzletember lehetne belőle. Számos család lett vagyonos ezen a módon, hogy gengszterként kezdték, alkoholt főztek és zsaroltak, például a Maffia banditák, vagy a Cosa Nostra, hogy csak néhányat nevezek meg.
- Rendben, – bólintott Cara Negra, – benne vagyok, de ha becsap, éjszaka meglátogatom a fekete álarcban, amikor a legkevésbé gondolja.
- Ez magától értetődik, – vigyorgott a telefonáló, Larry Beercook. Úgy érezte magát, mint egy vadnyugati cowboy, aki végre felpattan a lovára és a zsákmányát a nyeregkapához kötve, elüget a lenyugvó nap után. – De még van egy dolog, – folytatta Larry, – repülőjével le kell repülnünk Miamiba és fel kell vennünk a lóvét. Miamiból megállás nélkül repülünk Erdélybe és onnan vissza a Westchester reptérre. A híres háromszögellés, a múltban remekül bevált és nem látok semmi okot, hogy most másképpen lenne.
- Mikor akarják elkezdeni?
- Egy vagy két hét. Még meg kell győznöm a barátaimat, hogy más út nincs.
- Ehhez nagyon ért maga, nem?
- Igen, Cara Negra, a sötétség hercege. Érték hozzá és mindig ügyesen tudtam bonyolítani a cselekményt.
- Értem, akkor megegyeztünk. Folytatjuk a beszélgetést és minden jól.
- Igen, uram, minden jól. Vagy, ahogy az amerikai mondja, addig is.

Huszonhatodik Fejezet

A híres háromszögelés

Don Roberto az utolsó időkben változáson látszott átmenni. Nem lett belőle rendes ember, ne gondoljunk ilyet, de egyre kevesebbet nyomta kiskereskedelmi drog businessét és kevésbé foglalta el magát, hogy szépséges fiatal nőkkel partizzon. De vad bulijai egyre jobban furcsa arculatot öltöttek, saját maga fehér porát szívta fel az orrába és ropta a kánkánt, amíg össze nem esett a kimerültségtől.

– Minden gyakorlati szempontból, – mondtam neki két szcenárió között, ami egy keresztezést jelentett egy Ottomán Török leányrabszolga vásár és egy Harlem utcai fesztivál között. – Ön, – ráztam mutatóujjamat az orra előtt, – maga főigazgatója egy milliárd dolláros kereskedelmi vállalkozásnak. Ha magát mi legálissá tudjuk tenni, az ön családja és összes leszármazottjai tiszteletben álló gazdagok lesznek, mint a Kennedy család vagy a Pronk dinasztia, mindössze szerény hatvan év leforgása alatt.

– Nincs is feleségem, – tiltakozott Don Roberto, – komoly összegeket fizetek fiatal nőknek, hogy legyenek kedvesek hozzám.

– Még nem lenne késő, – feleltem és kivettem kezéből a 100 fokos tequila butykost. – Maga egy legjobb éveiben lévő férfi, aki tehetségét italra és drogokra váltja fel.

– OK, értem, – morogta, – hol kezdjem el a javulást?

– Talán kevesebb ember megölésével és több filantrópia gyakorlásával, – mondtam szarkasztikus hangon.

– Sajnálom, – rázta a fejét, – fegyelmet kell tartanom és respektust.

– Cara Negra csinálja és soha nem bántja a munkásait.

– Igen, – nézett fel Don Roberto, – az alvilág bűvös hercege Belzebub rokon. Mikor kezdünk partnerségbe lépni vele?

– Larry már beszélt vele. Cara Negra hajlandó fontolóra venni a partnerséget, de egyszer szeretne önnel személyesen találkozni.

– Hol?

– Földalatti Auditórium Maximum konferencia termében, New York Államban, közel otthonához, ahol most lakik.

– Nem ismerem, hogy hol van ez a hely. Te ismered?

– Én sem, de Larry ismeri. Mind a hárman kellene, hogy menjünk. Az ön biztonsága garantálva lesz.

– Rendben van, megyek, de jobban érezném maga, ha hozhatnék egy fél tucatot a legszebb táncos lányaimból.

– Erre semmi lehetőség, – simogattam meg Don Roberto arcát, – ezt magának egyedül kell csinálnia.

*

Rex Myers, a bérelt Learjet pilótája Miamiból lelandolt délelőtt tíz fele, a Westchester repülőtérén, New York államban. Két és fél óra út tiszta időben, remek ómennek vehettük.

– Rex, én derék emberem, – mondtam neki Don Roberto, – várjon itt a háttérben huszon-négy órát. Ha holnap délelőttre nem jöttem vissza lépjen kapcsolatba Jorge Emmanuel helyettes főigazgatómmal. Jorge tudja majd, hogy mit kell tennie.

– Nem éppen biztató jele a feltétel nélküli bizalomnak, – gondoltam, de elengedtem a fülem mellett a megjegyzést. Itt vagyok egy ördög inkarnáció és egy kegyetlen droglord között. Mi baj történhet? Minden, a legrosszabbak közül.

Kibéreltünk egy Jeep Wrangler négy kerék meghajtásos kocsit és megindultunk észak felé az Interstate 684 úton Brewster felé, Putnam megyében. Áthajtottuk az álmos kis Brewster és Carmel falvakon és körbekerültünk egy óriási víztárolót és mentünk tovább egy mély szakadék aljában sebesen zúgó patak mellett.

Larry befordult egy rozoga fahidra a szakadék felett és a másik oldalon minden civilizáció megszűnni látszott. A durva köves úton egyre magasabbra hágtunk a sűrű erdő borította hegyoldalon és végül megérkeztünk egy kovácsoltvas kapuhoz, két masszív terméskő oszlop között.

Larry beszólt az intercom panelba a jobboldali oszlopon és mély basszus hang válaszolt.

– Hagyják a járművet a kapun kívül és kövessék az őzcsapást belül. Egy mértföld távolságra jelenlegi helyüktől várni fogom magukat.

– Cara Negra? – néztem Larryre.

– Nem, – intett a fejével. – Ez a business menedzsere, Tiberius Trajan. Megbízható ember, rá számíthatunk.

Elgondolkodtam, hogy ez a megközelíthetetlen vadon mennyit változott, mondjuk az utolsó tízezer év alatt. Gyapjas mamutok csordái, Indiánok és korai telepesek temetője az út mellett és egy beomlott vasbánya több száz eltemetett csontvázzal, kísérteties, hogy a legkevesebbet mondjam.

Rövidesen egy férfi emelkedett fel az ösvény szélén. – Tiberius, – nyújtott kezét, mind a hármunknak. – A mester már vár reánk. Lent a földalatti menyegző pavilonban, – tekintett Larryre, – ön ismeri a helyet. Nem?

Tiberius után rövid távolságot mentünk egy félig kidőlt göcsörtös fához, amit félrehúzott. Egy hatalmas barlang szája tárult elénk és vezetőnk intett, hogy lépünk be.

Még vagy negyed mértföld egyre lejjebb és a barlang hatalmas teremmé növekedett. Gyönyörűen dekorálva óvilági festményekkel, szobrokkal és gazdagon kizsinórozott nemesember bundákkal és páncélokkal, és mindenféle bársonyok és medvebőrök és tornyosodó kucsmák a szobrokon sastollakkal. A női szobrokon selyem volt és csipke és hajuk fehér kendőkkel volt takarva és gyöngykoszorúkat viseltek és aranyozott pártákat, gyémántokkal és drágakövekkel.

Évszázados patina borította a tölgy és cseresznyefa bútorokat és díványok és kanapék hevertek festői és elegáns rendetlenségben mindenféle.

A terem túlsó oldalán két páncélozott szobor között egy magas férfi állt. Arcát fekete kendő takarta csak a szemének és szájának hagyott apró lukakat.

– Legyenek üdvözölve birodalmamban, – mondta az álarcos barátságos hangon, de nem nyújtott kezét.

– Domnule Respectabilis, – mutatott felénk Tiberius, – a vendégei megérkeztek.

– Üljenek le, – mondta az álarcos ember és egy hatalmas konferencia asztalhoz vezetett, – és adják elő a business tervezetet, amiről beszélni óhajtanak velem.

Larry ismét elsőnek szeretne volna elmagyarázni ötletét, de Don Roberto gyorsabb volt és sietve a szavába vágott.

– Szeretnék finomított és legális aranyat vásárolni, – mondta, – és hallom, hogy ön a legkiválóbb forrás ehhez.

– A kérdés, – az álarcos nézett vissza rá, – hogy az ön pénze legális-e? Bárki vásárolhat bármennyi aranyat, ha pénze tiszta. Tudomásom szerint a maga pénze tiltott drog eszköz és az én hatalmam akarja kihasználni, hogy tisztára mossa nagy mennyiségekben. Elvégezhető, bár

felettebb komplikált folyamat, hacsak nem bánja, hogy előbb vagy utóbb elkapják. Ami esetben engem nem érdekel a dolog és nem tudok önnek segíteni.

– Cara Negra megmondja, úgy ahogy van, – suttogott a fülembe Larry. – Remélem, hogy Don Roberto megérti a veszélyeket. Cara Negra mindent kockáztat, amiye van. Semmi esetre sem akarja úgy végezni, mint apja

– Mennyire komplikált? – nézett vissza Don Roberto az álarcos férfire.

– Ötven százalék, – felelte az, – a felét megtarthatja szennyes pénzének, mint legálist.

– Nem elég, – horkant fel Don Roberto, – legalább hetvenöt százalék kell nekem.

– Ebben az esetben tartsa meg a pénzét és fizessen mindenért készpénzben, amíg az FBI nem jön magáért és el nem viszi. Le kell fizetnem számos fontos és kapzsi hivatalnokot több kormányban is és ez a végső ár. Más feltételeim is vannak. Abba kell, hogy hagyja a drogkereskedést és együtt kell, hogy működjön a hatóságokkal, hogy elfogják a többi drog lordot és társaikat.

– Soha, – csapott az asztalra Don Roberto. – Nem vagyok árulkodó patkány és soha nem is leszek az.

– Nem egy patkány, – mosolyodott el álarca alatt Cara Negra, – csak egy törvénytisztelő tisztességes polgár hatalmas bankszámlával.

– Ugyan már, Don Roberto, – vágott közbe Larry. – Fontolja meg az ajánlatot.

– Rendben, – bólintott a drog császár és fájdalmasan megrándította a nyakát, mintha iszonyatos tortúra alatt szenvedne. – Fogalmazzunk meg egy szerződést és mind a ketten aláírjuk.

– Semmi szerződés, – emelte fel kezét Cara Negra és rázza a fejét. – Kezet rázunk az alku és az erősebb, mint bármi ügyvédi aláírás és közjegyzői illetékbélyeg. Hírnév alapján én ismerem ön és Larry bizonyára elmagyarázta, hogy én ki vagyok. Egyikünk sem ússza meg következmények nélkül, ha becsapjuk egymást. Ha megegyeztünk javaslok egy pohár bort és egy finom vacsorát, mert mostantól fogva partnerek leszünk.

Cara Negra intett Tiberiusnak, aki kissé hátrább állt és éles szemekkel figyelte az alku alakulását.

– Készítesd vacsorát öt személyre és hozz egy gallonnal a legjobb vörösboromból. Ünnepeknünk kell a megvilágosodást és a bűnösök feloldozását.

Rövid várakozás után három fiatal nő sietett be étellel dúsan megrakott tálcákkal a kezükben. Étvágygerjesztő illat töltötte be a sziklából kivágott hatalmas terem levegőjét. Cara Negra és Don Roberto kezet ráztak színpadiasan elrendezett ceremóniában és meg nem tudtam volna mondani, hogy kinek az oldalán vagyunk. Egy jótékony devla vagy egy megbocsátó istenség oldalán? Olvastam Larry regényét titokzatos házigazdánkról, de véleményem szerint a cselekmény befejezetlen maradt. Greg Sewell, akiből az új Cara Negra lett számos megoldatlan kérdést hagyott maga után. Rettenetesen gyűlölte ördögi apját és ugyanaz vált belőle. Annyira, hogy megismételni látszott tévedéseit. Kérdéseket kellett feltennem hozzá, hogy itt volt az esélyem.

Fiatal nők színes népviseleti ruhákba öltözve szolgálták fel a töltött fácánt és a sült malacot citrommal a szájában, temérdek körítéssel és főtt zöldségekkel körberakva. Harmadik pohár borunk után összeszedtem bátorságomat és a földalatti világ urához fordultam.

– Domnule, ha kérdezhetem, mikor látta utoljára a fiát?

Először hátrahőkölt, mintha szavaim legmélységesebben bántották volna és visszhangosan kongó basszus hangon válaszolt.

– Soha nem láttam. Eljöttem onnan és soha nem néztem vissza.

– Családi átok, – néztem a szemébe bátran. – Ebből a szempontból is. És sok más okból is, ön semmiben sem más, mint az apja. Ön is megtagadta saját vérét és életét. Miért gyűlöli annyira a gyermek anyját, az ön ifjúkori szerelmét?

– Megtagadott, – felelte elhaló hangon és éreztem, hogy iszonyú fájdalom gyötri a lelkét. – Az ő árulása kárhoztatott engem ide ebbe a könnyörtelen vadonba és magányos életre. Utána soha többet nem tudtam szeretni másik asszonyt.

– Gertie, – kérdeztem lágy, könnyörülettel és vigasztalással teli hangon. – Ő volt az, ugye ő?

– Igen, – bólintott és a szeme könnyekbe lábadt. – Férjhez ment Anicához a bányamester lányához és most boldogan élnek fel a vagyont, amit más keresett. Gertie beörökölte apjának épületeit New York City városban és a Bronxban és Anica milliókat kapott az aranybánya termelte haszonból. Soha többet nem akartam szólni hozzájuk.

– Mennyi idős a fia?

– Talán tizenegy vagy tizenkettő. Nem is emlékszem pontosan.

– Mi a neve?

– Nem tudom, – felelte Cara Negra és szemeit eltakarva sírni kezdett. – Igaza van, az apám eldobott engem és én eldobtam a fiam. Ez a legrettenetesebb átok, ami egy emberi lényre lesújthat.

– Tehát, ön egy emberi lény.

– Igen, természetesen, ez az összes parádé csak a soha el nem múló sebeket takaró ragtapasz.

– Megengedné, hogy beszéljek velük? Elmondanám, hogyan érez irántuk és jelenteni fogom az eredményt.

– Tegye, ha óhajtja.

– Köszönöm, Cara Negra, – feleltem és megsimogattam a kezét, – megteszem a legnagyobb örömmel.

Huszonhetedik Fejezet

Gertie és Anica

A vacsora után visszahajtottunk a Westchester repülőtérre. Dob Roberto visszarepült a Learjet lökhajtásos gépen Miami-ba. N95 álarcát viselve Larry felszállt egy utasszállító járatra Tampa felé. Én egy Toyota Camry kocsit béreltem és áthajtottam Darien, Connecticutba. Leparkoltam közel a Christie Hill úthoz, közvetlenül a Tilos a Parkolás jelzőtábla alatt és a műszerfalra kitéve otthagytam FBI jelvényemet.

A ház, ahol Gertie és Anica lakott, közvetlen a sarok után állt a keresztutcában. Egykoron egy örömteljes otthon, tele vidám gyermekek csilingelő kacagásával, egy keményen dolgozó és családjának mindent megadó férjjel és szépséges asszonyával, ami boldogságot lerombolt egy válás, nemi erőszakkal való vád és végül egy rettenetes gyilkosság. Nem tudhattam előre, hogy mit várhatok, de nem dobhattam az első követ két nőre, akik szerették egymást. Egyszer, a régmúlt időkben én is tagja voltam titkos társaságuknak és nem voltam hajlandó, hogy egy férfi cselédje legyek és ledegradáljanak szobalánnyá, szakácsnővé és mosónővé, és éjszakai szex rabszolgává egy brutális és öntelt férfi uralma alatt.

Becsengettem és rövidesen csengetésem után egy káprázatosan szép fiatal nő nyitott ajtót. Selymesen fényes szőke haj omlott alá alabástrom fehér vállaira. Okos zöldeskék szemek néztek rám és tökéletesen arányos száj és csinos orr emelte ki méltóan ovális arcának elbájoló szépségét és az indokolt gyanakvás árnyalata érződött kecses testtartásában.

– Gertie? – kérdeztem és delejes ámulattal csodáltam szinte földöntúli szépségét.

A fiatal nő bólintott és egyenesen a szemembe nézett és kellemesen harmonikus hangon válaszolt, ami leginkább a szférák zenéjére emlékeztetett.

– Ki szeretné tudni?

– A nevem Becky, – feleltem és most rajtam volt a sor, hogy nyitott és becsületes szándékkal eléje terítsem kártyáimat, ha valaha is meg akartam nyerni bizalmát. – Nem olyan régen itt éltem és dolgoztam ebben a csodálatos városban, de feltételezem, hogy nem ismeresz engem. Tegnap látogatóban voltam Greg Sewell ismerősömnél és szeretnék egy üzenetet tőle átadni neked.

– Greg Sewell, – kapott a levegőért Gertie. Kezét formás nyakára tette, mintha el akarná fojtani könnyeit vagy mérgét. – Még mindig létezik, vagy álarcos bandita lett belőle az erdő sűrűjében?

– Nem álarcos bandita, – feleltem, – és még mindig nagyon szeret téged. Bejöhettek, hogy elmondjam?

– Bejöhetsz, – suttozta, és ahogy félrelépett bementem a házba.

Körbenéztem. Elegáns bútorzat, egy Steinway koncertzongora, faragott tölgy könyvespolcok, több ezer kötet könyvvel, süppedős szófák és fotelek és olajfestmények a falon, de semmi jelét nem láttam egy kisgyerekeknek.

– Hozhatok valamit? – kérdezte Gertie, nyilvánvalóan a jó házigazda és a kedvesség a vérében lehetett.

– Egy pohár víz jó lenne, – feleltem, – bőséges ebédet ettem és késő este nem szeretem megterhelni a gyomromat.

– Rendben, – mosolygott Gertie és tele pohár ásványvizet tette elé az asztalra és barátságos kíváncsisággal szemlélni kezdett. – Miben lehetek a szolgálatodra?

Egy fiatal fiúcska rohant lefele az emeletről, és ahogy meglátott megmerevedett, mint a cövek.

– Mama, – kérdezte barátságtalan hangon, – ki ez?

– Barátja valakinek, akit nagyon régen ismertem, – nézett Gertie a fiúcskára gyengéd szeretettel. – Nem kell, hogy félj tőle.

– A Gyermekvédelmi Szolgálattól van, ugye igen, – kezdett a kisfiú sírni. – Nem akarok vele beszélni. Küldd el.

A kisfiú ezzel kifutott a házból és eltűnt.

– A fiad, – néztem Gertit kedvesen.

– Igen.

– Mi a neve?

– Greg, – felelte és mélyen elpirult.

– Tudja?

Gertie rázta a fejét és könnyek gyöngyei gyülekeztek a szemében.

Itt az ideje, hogy témát változtassak, gondoltam, és egyet kortyolva vízből megköszönültem a torkomat. – Anica itthon van?

– Nincs, – felelte Gertie és tekintetemet kerülve az asztal alatt tördelte a kezét.

– Hol van?

– A Planned Parenthood nővédelmi szervezetnél dolgozik Washington fővárosban.

– Mi ott a feladata?

– Anica ambiciózus nő volt. Jogi diplomát szerzett a Yale egyetemen és végzés után elfogadta a Planned Parenthood állásajánlatát. Úgyszintén aktív a Me Too feminista mozgalomban és nemrégiben lett belőle ott alelnök. Nagyon el van foglalva és ritkán látogat meg. Sokat nem látom, legfeljebb a televízión.

– Értem, – feleltem, bár ezen nem volt mit nem érteni. Ez a két szerető elsodródott egymástól és Gertie magányos nő lett, akit egyetlen gyermeke kontrollált.

– Hogy mennek az ifjabb Greg dolgai, – kérdeztem, – szereti az iskolát?

– Az ifjabb Greg, – emelte rám Gertie a szeméit és fájdalmas tekintettel nézett rám. – Néha borzasztóan szeretném, ha az apja itt lenne körülötte. Felajánlottuk neki, hogy látogathat, ahányszor akar, de elrohant és soha többet nem jött mifelénk. Rettenetesen megbánthattam és ez mind az én hibám. Nem láttam a tehetséget benne és az ígéretes lehetőségeket. Fel sem tudtam mérni, hogy mennyit szenvedett egy ilyen szörnyeteg apával, ami neki jutott. Teljesen össze voltam zavarodva. A férjem esküvőnk napján meggyilkolta édesapámat, hogy ne feddje fel rejtett életének rémséges titkát. Micsoda óvilági átok, amit generációról generációra beörökölnék az utódok.

– Babona a vámpírok és a farkasemberek földjéről, – simogattam az arcát és Gertie zokogni kezdett. – Még mindig nincs késő, hogy helyrehozzuk a kapcsolatot.

– Gondolod, hogy hajlandó lenne? – Gertie abbahagyta a sírást és egyenesen a szemembe nézett.

– Igen, gondolom.

– De nem mondhatom meg a fiamnak, hogy apja fekete álarcot visel és törvénytelen aranybányászt folytat illegális idegenekkel és adósság-rabszolgákkal.

– Nem, Greg nem ilyen. Ma már teljesen legális. Az aranybányát bezárta és államilag regisztrált aranyfinomító telepet működtet. A tengerentúlról veszi a nyers aranyércet és ügyes és becsületes üzletember, szigorú erkölcsökkel és integritással.

– Nekem semmi nem sikerült, – felelte Gertie álmatag hangon, ami tele volt megbánással és szívfájdalommal. – Gondoltam, hogy új életet tudnék kezdeni és hogy iszonyatos gazember férjem csak rossz álom volt. Anica próbált segíteni, de nem volt semmi adottsága a businesshez. Beörököltam a céget, amit apám és George Norcott, az igazi Cara Negra hozott létre. Douglas és Douglas KFT volt a neve a bejegyzett vállalkozásnak. A business még mindig létezik, de évek óta nem hozott semmi hasznot. Fogalmam sem volt, hogyan igazgassam a dolgokat és rábíztam több menedzserre, akik szemtelenül megloptak. Alig van elegendő

pénzem, hogy ezen a házon fizessem a számláimat. Eladtam George Norcott kastélyát, hogy kifizessem áldozatait és a büntetéseket. Sokkal könnyebb lett volna, ha Greg is velünk van.

– Még nem késő, – ismételtem. – Még mindig szeret és nincs vége még.
– Akkor, – pityergett Gertie csendesen. – Meg lehet próbálni. Nincs semmi veszteni-
valóm.

*

Másnap reggel a Camry kocsival felhajtottunk, Putnam megyébe, New Yorkba. Gerti hozta magával a kisfiát, ami nagyon merész volt tőle, hiszen nem tudhatta a látogatás kimenetelét.

– Mama, hova megyünk? – kérdezte a kis Greg.
– Meglátogatjuk édesapádat, – simogatta Gertie kisfiának göndör szőke, rendetlen haját.

– Anicát? – kerekítette ki a szemét a gyermek.
– Nem őt, az igazi édesapádat fogjuk látni.
– Az igazi édesapámat, – felelte a gyerek csúfondáros hangon. – Nem tudtam, hogy nekem is van.

– Mindenkinek van egy, édeském, – mondta az anya és megcsókolta gyermekének homlokát. – Bízz egy kicsit édesanyádban és segíts nekem. Ha gonosz lesz hozzánk, soha többet nem kell, hogy feléje menjünk.

– Nekem mindegy, – vont a vállát Greg junior és többet nem szólt egy szót sem az egész út alatt.

Egy óra múlva megérkeztünk a kapuhoz és beleszóltam az intercom panelbe.

– Mr. Sewell, – mondtam, – itt vagyunk, Gertie, a fia és én.
– Jöjjenek be, – válaszolta, – tartsanak jobbra és hamarosan látni fogják a főépületet és kinyitom az ajtót maguknak.

– A föld felett, – kérdeztem egy kis iróniával a hangomban.
– Igen, nagyon szép ház és a sors vezérelte hozzám mind a hármukat.
– Kérem, ne tegye fel az álarcot, – tettem hozzá.
– Ezt mondani sem kell, – nevetett Cara Negra fia, nyilvánvalóan értékelve száraz humoromat, ami a kezdeti jég megtörését szolgálta és csitította aggályainkat.

A háznál Greg Sewell kimagaslott a háttérből és büszkén állt előttünk az ajtóban. Kikászálódottunk a kocsiból, én először, majd Gertie és utoljára a kisfiú kissé vonakodva.

Gertie restelkedő mosollyal nézett Gregre és a férfi széjjeltárta karjait és gyengéden megölelte. Gertie ájultan omlott karjaiba és megállíthatatlanul zokogni kezdett.

– Greg, rettenetesen hiányoztál nekünk. Olyan végtelenül boldog vagyok, hogy rendes ember lett belőled és nem egy álarcos bandita.

A fiúcska anyja szoknyája mellett álldogált. Szemhéja reszketett és hitetlenkedve elbiggyesztette a száját.

– Ez az, – kérdezte, – az igazi apám?
– Igen, – mosolygott Gertie a könnyein keresztül, – ez ő, az egyetlen és az igazi.
– Kerüljünk beljebb, – intett Greg Sewell. – Belül tágasabb és rengeteg mondanivalónk van egymásnak.

Bent elegáns és modern bútorzatot láttam lenyűgöző New England puritán egyszerűséggel. Gregnek háztartásbelije lehetett, olyan tiszta és rendezett volt minden és egy asszony hamarosan elő is került. Idősebb, kissé elhízott nőnek látszott talán hatvan körül. Feltehetően Erdélyből jöhetett és magával hozta az óvilág sütésfőzés tudományának titkait.

– Szolgálhatok valamivel? – tekintett ránk Greg egyenként és végül a fiúcska felé fordult. – Szereted a fagylaltot? Van mindenféle és nagyon finom.

A kisfiú bólintott és Gertie és én egyszerre válaszoltunk. – Egy kávé nagyon jól esne.
– Marjorie, – intett Greg a háztartásbelinek. – Hozzon kávé süteménnyel és dupla tölcsér fagylaltot a gyerekeknek.

Marjorie kiment és Greg Gertie felé fordult.

– Hogy hívják?

– Greg, – hajtotta meg fejét Gertie szégyellősen.

Kézzel tapintható öröm ereszkedett alá a magas mennyezből. Greg Sewell nem tudott szóhoz jutni csak beleegyezően mosolygott.

– Énutánam nevezted el, – mondta végül elhaló hangon. – Jelentse ez azt, hogy nem haragszol rám?

– Miért haragudnék, – mosolygott Gertie és nem tudta levenni szemét a férfiről.

– Hogy elhagytalak mielőtt megszületett és soha nem jöttem vissza.

– Megvolt az okod rá és borzasztóan sajnálom, kegyetlen és gonosz volt, amit veled tettünk. Nem azt érdekelted. De én annyira zavarodott voltam és akkor kerültem ki az elmegyógyintézetből a depresszióm miatt. Bocsáss meg, nem találok szavakat, hogy tisztességesen megkövessetek.

– Semmi szükség rá, Gertie, kérlek, ne kérj bocsánatot. Soha nem lett volna szabad, hogy olyan könnyen lemondjak rólad.

A frissen főzött erős kávé aromája ömlött be a konyhából és halk magyar zene muzsikált a háttérben. Semmi jele nem érződött az ellenségeskedésnek, a bosszúnak vagy a gyűlöletnek a kettő között.

– Gertie, – fogta a férfi a fiatal anya kezét a kezei közé és egyenként megcsókolta a nő ujjait. – Szavakban ki nem tudom fejezni köszönetemet, hogy bátorságot találtál és idejöttél hozzám. El sem tudom kezdeni, hogy leírjam, hogy mennyire hiányoztál és hogy mennyire hiányzott a szerelem, amit kettőnk között éreztem. Soha nem szüntem meg szeretni téged és még mindig szeretlek. Vagyonos ember vagyok, de nem voltam nővel, amióta elváltunk.

– Oh, Greg, – bújt hozzá közelebb Gertie és ajkaik lángoló tűzvész izzásával forrottak egybe, és én megérintettem a kisfiú vállát.

– Gyere fiam. Menjünk a konyhába és nézzük meg, hogy mi lesz azzal a fagylalttal. Hagyjuk egy keveset a mamát és a papát magára.

Később kávéztunk és exkuzáltam magam. – Hív a kötelesség, – mondtam, – vissza kell mennem Floridába, hogy megnézzem partneremet. Vigyázatok egymásra és ápoljátok az örök szerelem igaz lángját, ami ég a szívetekben.

Bármennyire is hálásak lehettek, amit tettem értük, nem marasztaltak. Ezzel teljesen egyetértettem. Cupid elvégezte a dolgát, Cupid elmehet, gondoltam. Ki mondta ezt? Shakespeare, nem tudtam biztosan. Amúgy sem idéztem szó szerint.

Huszonnyolcadik Fejezet

Julius bajba kerül

A hosszú úton visszafele a Westchester repülőtérre és utána a repülőúton vissza Tampába van elegendő időm, hogy számot vessek életem útjának alakulásával és elemezzem alaptermeszetemnek fundamentális sajátságait. Majdnem húsz évvel ezelőtt, éppen ahogy elvégeztem a Rendőr Akadémiát, mint zöldfülű regruta dolgoztam a Pasco megyei rendőrség Land O'Lakes kirendeltségének gyilkossági osztályán. Okos voltam és ambiciózus és kiváló megfigyeléseim voltak és kiderítettem számos nehéz esetet, de idősebb férfi partnerem, magának adta az érdemet érte és engem a háttérbe szorított. Mégis soha nem éreztem és nem érzek haragot irányában, főleg nem annyi évre visszamenőleg. Utána, közel tíz év után a szolgálatban, át-kértem magam a Pinellas Megyei Serif irodájába, ahol rangidős partnerem, egy hatalmas termetű fekete férfi volt és ahol kijárt, megadta az elismerést. Egy elnyomott kisebbség tagja könnyebben hordoz magában szimpátiát és együttérzést a többi elnyomottak iránt és ő, Robert Frederick rendőrhadnagy, a történelmi hűség kedvéért megemlítve, tisztelettel és igazságosan kezelt engem, a fehér nőt.

Majd észak felé sodródtam és Connecticutba költöztem, ahol a hiba minden árnyalata nélküli karriert futottam be. Kivéve utolsó esetemben, ahol predesztinált jobb érzésű őrangyalaim rávettek, hogy kötelességemen felül kivizsgáljak a magam erejéből egy gyilkossággal vádolt egyént. Eme gyengeségem a kárhozatra ítétek iránt állásom elvesztését eredményezte és korai fizetés nélküli visszavonulásra kényszerítettek. És most ez itt, ahelyett, hogy gyilkosokat üldöznék és csalókat és pénzmosókat nyomoznék, mivel töltöm az időmet? Házasságszerző lettem és régen elveszett szerelmeseket békítek ki és elégettnek érzem magam. Már nem is vagyok biztos benne, hogy alkalmas rendőrnemzetfőnök fából faragtak-e.

A Tampa repülőtér szinte teljesen elhagyottnak látszik. A legtöbb járatot törölték és az éttermek és az ajándék üzletek mind be vannak zárva. A limuzinos ablak szintén le van húzva és az okos telefonomon taxit rendelek. A taxis egy vagyont kér, hogy elvigyen New Port Richeybe és én vagyok az egyetlen utasa. A tolóablakot csukva tartja köztem és közte és ez felettébb furcsa. A hatalmas amerikai gazdasági élet csikorgó féket vág és elnökünk minden nap más mesét ad be, hogyan fogja kormányja a halálos járványt kezelni. Ötszáz évbe került a fekete himlő vagy a pestis legyőzése és a jövő, ha egyáltalán lesz bármi jövőnk is, nagyon sötétnek látszik.

Az éjszakát a Westchester repülőtéren töltöm egy kényelmetlen székben bóbiskolva és energiataralékaimat teljesen kimerítettem. Az optimista oldalon, legalább az időjárás kellemes. Alacsony nedvességtartalom és a hőmérséklet a húszas Celsiusok körül ingadozik. Becsöngetek Larrynél, de nem jön az ajtóhoz. Próbálom hívni a mobil telefonján, de az ki van kapcsolva. Emailt küldök neki és arra sem válaszol.

Semmi siker, körbekerülöm a házat és a dróthálós szúnyogház ajtaján lépek be oldalról. Larry sakkozik egy komputeren és nem vesz észre, amíg meg nem állok mellette és meg nem köszörülöm a torkom.

– Hahó, – nézz fel, – megérkeztél. Mosd meg a kezed és zuhanyozz le. Dobd be összes ruhádat a mosógépbe és végy fel valamit az enyéimből. Mire elkészülsz, befejezem ezt a játszmát és harapunk valamit és beszélhetünk.

– OK, – bólintok, és nem érdekel, hogy mit forgat a fejében. Larry határozottan túlzásokba esik reagálásaival és a paranoiás elmebetegség határát súrolja önző hozzáállásával. Mi a következő? Tizenöt nap karantén a ház elkülönített felében? Semmi garancia, hogy nem

szedtem fel a vírust visszajövelelem alatt, igaz, de kérem, vállalnia kellene a kockázatot, ahogy a közmondás mondja. Aki nem mer, az nem nyer, és nem kap marcipános süteményt.

Zuhanyozás után fagyasztott padlizsánt melegíték ebédre a sütőbe, bepanírozva és sajttal beszórva, de Larry nem jön az asztalhoz. Tartja a távolságot és a konyhapult túloldalán álló bárszéken ülve beszél hozzám és laptopját maga előtt tartja.

– Julius, bátyámnak a fia, – kezdi, – emailt küldött ötoldalas melléklettel. Emlékszel rá, nem?

Bólintok és eszem és a padlizsán ízletes és egy doboz jéghideg Pabst Blue Ribbon kékszalagos sörrel öblítem le.

– Mindazok után, amit csinált, – folytatja Larry, – Juliusnak van pofája, hogy megpróbálja elnyerni a bizalmamat. Nyilvánvalóan ez a COVID19 vírusjárvány anyagi problémákat okoz neki. Hosszasan magyarázza, hogy mint becsületes üzletember, továbbra is fizeti az alkalmazottait, mialatt zárják be hoteljeit a vendégek hiánya miatt. Ugyanakkor ecseteli, hogy milyen csodálatos a magyar munkanélküli segélyszolgáltatás és milyen nagyszerű a társadalom fizette biztonsági háló.

Átmenetileg elbocsájtott alkalmazottak hatvan százalékos fizetést kapnak, ami idő és pénz és Julius szavai szerint bőségesen elegendő, hogy másik állást találjanak. Ez az elsődleges ellentmondás. Ha nem bocsájtja el munkásait, miért mondja nekem, hogy munkanélküli segélyt fognak kapni? Másodszor, ha a businessse bajban van, ugyanúgy többi más munkaadó is és nincs betöltetlen állás. Ugyanakkor állítja, hogy nem érdekli, hogy mennyi pénzt veszít az idén, mert olyan sokat keresett tavaly. Szidja gazdag ismerőseit, hogy dicsekszenek tulajdonaikkal és jövedelmükkel és vagyonokat költenek luxuscikkekre és kinek van a legszebb és legfiatalabb nője, mialatt ő pontosan ugyanazt csinálja. Próbálja állítani, hogy csak elmélkedni akar erről a témáról, ebben a járvány sújtotta nehéz gazdasági helyzetben. Véleményem szerint egy teljesen más és sokkal álnokabb szándéka van. Mit gondolsz te, hogy mi lehet az?

Bámulva nézem Larryt és rázom a fejemet.

– Fogalmam sincs.

– Ugyan már, – mondja, – kezdetnek egy millió dollárért akar lenyúlni. Azt hiszi, hogy beteg az agyam és korlátolt az emlékezőtehetségem.

– Hol van most Julius? – nézek rá és összehúzom a szememet.

– Miért?

– Elsőszámú gyanúsított egy aktív gyilkossági vizsgálatban és bérgyilkosságban és Federal tanú megfélemlítésében, hogy ne említsem a megvesztegetéseket és pénzmosásokat, amikben részt vett.

– Julius nem olyan fajta ember, – harapja be szája szélét Larry és ráncolja a homlokát.

– Igen, felettébb, hogy nem az, és én vagyok az első női pápa Rómában.

– Miféle gyilkosság?

– Mike és Mary Monroe megölése Iowából, és ismételten kérdelem, hol van most Julius?

– Azt hiszem, hogy Magyarországon.

– Nagyon jó, érvényes kiadatási egyezményünk van a magyar kormánnyal.

– Kivéve politikai bűnökre a kiadatás nem érvényes. Juliusnak jó ügyvédei vannak és politikai okokat fognak felhozni, amiket a Hamis Hírek Média talál ki, mert Julius jól ismert Pronk támogató és jó haverságban van a miniszterelnökkel.

– Te viccelsz.

– Nem viccelek, Julius olyan, mint egy siklókiyó egy vödör takonyban. Olyan sikamlós, hogy senki nem tudja megfogni. Szó sem lehet róla.

– Akkor te kell, hogy menj Magyarországra és hozdd ide személyesen.

– Én?

– Igen, ki más?

- A járvány alatt?
- Aha.
- Lehetetlen, minden járat Európába le van állítva.
- Ajánlj neki rengeteg pénzt, hogy jöjjön érte Miami felvenni. Ahogy kilép a repülőből, azonnal letartóztatjuk.
- A bátyámnak a fiát?
- Nem számít. Alvilági gengszterekkel szövetkezett és fizetnie kell érte.
- Rendben, megpróbálom, de nem ígérhetek semmit.

*

Kisvártatva Larry email levelet gépel a komputerjén Juliusnak. Biztos távolságból átlesek a válla felett és ezt a szöveget fogalmazza.

– Drága unokaöcsém, Julius. Kétszer is elolvastam rabbinikus értekezés minőségű disszertációd a jelenlegi gazdasági és business krízisről. Te az egyik legkiválóbb üzletember vagy az Atlanti óceán másik oldalán és mégis nehézségeid vannak a saját hibádon kívül. Financális katasztrófa sokféle formában prezentálja magát. A kommunisták államosították a nagyapádat és elkobozták épületeit, gépeit és minden vagyonát. Nem engedhetem meg, hogy ez a bolsevik bacilus ugyanezt csinálja veled. Szinte teljesen bizonyos vagyok, hogy egy Kínai laboratóriumban fejlesztették ki, mint biológiai fegyvert. Ahogyan te tudod, takarékos életet éltem és jó pénz kerestem, mint főmérnök több tervezőintézetnél is. Úgyszintén jelentős tiszteletdíjakat kaptam kiadott könyveim után. Közismert szerénységgem meggátol, hogy tovább dicsekedjek eredményeimmal, de tisztességes fészekre valót gyűjtöttem össze és ki tudnálak segíteni egy millió dollár nagyságú kamatmentes határozatlan időre folyósított kölcsönrel. Ez át kellene, hogy segítsen átmeneti nehézségeiden. Tudasd velem, ha nagyobb összegre lenne szükséged. Találkozhatnánk Tampában, ahol személyesen adnám át neked a pénzalapot zöldhátú amerikai bankókban.

Várom szívélyes válaszod.

Szerető nagybátyád, Larry.

– Ez igen, – pislogok elismerően, miután befejezte, – te vagy a legjobb hazug, akit valaha is ismertem, pedig már nagyon sokkal volt dolgom.

– Igaz, – mosolyog hamiskás szégyenkezéssel. – De az igazság a vacsora megemésztése után derül ki. Várjuk meg, hogy kicirkalmazott kompozícióm tud-e repülni.

*

Egy vagy két nap multával válasz érkezik Juliustól.

– Drága Larry nagybácsim, – írja, – rendkívülien örvendtem válaszlevelednek. Borzasztóan szükségem van forgótökre, hogy ne zárjanak be businesseim és végtelenül hálás vagyok önzetlen segítségért. Jelenleg a járvány miatt nem utazhatom. Legjobb lenne, ha táviratilag tudnád elküldeni a pénzt egyik tengerentúli számlámra. Legalkalmasabb hely lenne a Grand Cayman Bank a Karib tenger egyik szigetén. A hely abszolúte biztos, gyors és egyszerű. Vagy ha tudnál bemutatóra szóló kötvényeket küldeni Budapesti postafiókomra egy Global Express futárral. A küldeményt könnyen betehetném Svájci bankomba. A vonatok még járnak Európába és lehetséges utazni. Ha már itt tartunk, ahogy olyan bőkezűen felajánlottad, hogy többet is tudnál adni, egy alkalmasabb és kerekebb összeg, valóban, ötmillió dollár lenne. Kamatostul visszafizetem, ahogy ez a COVID19 járvány felszívódik. Nagyon szépen köszönöm előre is. Te vagy a legjobb nagybácsi az egész világon. Szerető unokaöcséd, Julius.

– Nahát, – bámulok Larryre. – Ez a Julius aztán minden hájjal megkent, csavaros egy fazon.

– Meggyőződéssel kell, hogy higgye, – feleli Larry, – hogy csak most tévedtem be a városba a disznókonda mellől, hogy annyira naiv vagyok és hiszékeny, és ő olyan végtelenül okos, hogy soha nem fogja senki semmilyen csaláson elkapni.

– Ez csak a kifejlődés első lépcsője, – ingatom a fejem lassan ide-oda. – Legyen, ami legyen, mindenkinél van egy feszítési határ, ahol elpattan a húr és mi meg kell találnunk Juliusét. Teljesen téves illúziói vannak és csak akkor örvend, ha építhet erre a fantáziára, hogy mindenki más ostoba, kivéve ő, a finansziális génusz.

– Miféle fantázia? Határozd meg pontosan.

– Hogy gazdag amerikai nagybácsija van kimeríthetetlen tartalékokkal és végtelenül jó arany szíve is van hozzá. Tekints meg bűneinek listáját; mindig a rokonaitól csalja ki a pénzt, szülőktől, unokatestvérektől, hogy kihúzzák a csávából, a savanyú káposztás hordó legfeneke-
kéről, ahol a végén mindig találja magát.

– Ezeket a bűnügyi cifraságokat, – folytatom, – mégiscsak inkább az Interpol rendőrségre vagy az FBI-ra kellene hagyni. Julius ügyesebb kártyás, mint te. Soha nem hagyja, hogy beleláss a lapjaiba, vagy, hogy leolvasd póker arckifejezését. Minden kapcsolatot meg kellene, hogy szakíts a bátyáddal és családjával.

– Nem tehetem, teljesen egyedül vagyok a világon. Nincs unokám. Senki nem fog emlékezni rám halálom után.

– Én fogok emlékezni rád, és ott vannak a könyveid. Azok a te unokáid. Légy férfi és ne siránozz. Sikeres és termékeny életed volt és légy büszke magadra.

– Igaz, – felelte Larry, – egyszer élünk azt kell, hogy hasznosítsuk, amit a magasságos adott nekünk.

Huszonkilencedik Fejezet

Becky és Andrea Budapesten

Időközben, messze távol Dél Dakotában, Igor és Lev váratlanul megjelentek Serif Tyson házánál. Sötét és viharos éjszaka volt, és ilyen rettenetes időben senki nem várt vendégeket. Csőre töltött pisztolyaikkal kezükben, Igor és Lev belopták magukat az oldalsó szervice bejáraton, nyilvánvalóan valami gonosz szándékkal.

Balszerencsájukra Serif Tyson kóros álmatlanságban szenvedett és éppen olvasta Shakespeare Macbeth drámáját a konyhaasztalon. Szaggatottan lélegezve és a véres cselekmény lélekbódító hatása alatt, vérbeforgó szemekkel meredt a betolakodókra és goromba hangon kérdezte.

– Ki a büdös gazemberek vagytok és mi a fészkes fenét kerestek a konyhámban?

– Semmi rossz szándék, – vigyorgott Igor, – csak Andreát visszük el egy kis társasutazásra.

– A hölgy alszik, – felelte Tyson és mordállyalágyságú pisztolyát előhúzza a pizsamakabátja alatt rejlő hevederből minden további nélkül lelőtte Igor és Lev elvtársakat. Nyilvánvalóan nem volt hangulatban, hogy vitatkozzon és zokon vette, hogy megzavarták kedvenc időtöltésében, hogy gyakorolja a klasszikus előadó művészet finom árnyalatait. Ragtapasszal bekötötte a két lukat Igor és Lev koponyáján, hogy ne vérezzék össze konyhapadlóját. Utána, mivel álmatlansága elmúlt visszament ágyába aludni.

Reggel Andrea azonnal meglátta a két megmerevedett hullát és felsikított.

– Igor és Lev, végre megtaláltak minket. Jó munka, Teddy Tyson. Kérdés az, hogy jelentsük-e őket a hatóságoknak.

– Én vagyok a hatóság, – felelte Serif Teddy, – és én már tudok erről betörésrablási incidensről. Egy háztulajdonosnak joga van, hogy megvédje a portáját.

– Mit fogunk csinálni a két tetemmel?

– Van egy kis markológépem és a kert aljában elássuk őket a meggyfa alá.

– Előbb vagy utóbb valaki megtalálja őket.

– Ezért van a motoros ásógép. Két méter mélyre leásunk, és friss fűkockákkal borítjuk az ásás helyét.

Ezt így megtárgyalva Teddy és Andrea leültek reggelizni. Utána felrakták a két tetemet a markológépre és ledobták a meggyfa tövében. Teddy félóra alatt kiást a mély gödröt és arccal lefele belegurították egyszer Igor és utána Levet a tetejébe.

– Jó helynek látszik, – mondta Andrea, – amíg az ördög rá nem jön, hogy meghaltak és el nem viszi őket.

– Nehéz lesz, hogy megtalálja, – törölte le homlokáról az izzadtságot Serif Teddy és két vödör oltott meszet öntött az elhunytakra.

– Semmi esetre sem ezzel a sok mésszel, – bólintott Andrea egyetértően és karjait Teddy széles vállai köré fonta. – Két hónap múlva senki sem fogja felismerni őket.

– Éppen ez a szándék, – mondta Tyson és kiköpte szájából a frissen szedett meggy magját és egy másikért nyúlt fel a fára.

– Mormoljunk egy Áve Mariát a lelkükért? – kérdezte Andrea, nyilvánvalóan könnyörtöletes személy lévén mindenkiben a jót és az értékelhetőt látta és gonosz vagy isteni, mindenkiért sajnálatot érzett.

– Imádkozhatsz, amennyit akarsz, – dünnyögte Tedd igazi törvényemberi magabiztossággal. – Ezeket senki nem fogja megtalálni, amíg én vagyok a serif itt a környéken.

Winslow Kingston erősen nyomott, hogy eredményeket hozzak az Iowa házaspár meggyilkolása ügyében és követelte, hogy állítsam elő Juliust bármi áron és bármi módszerrel. Mivel nem volt gyakorlati kiadatás Amerika és Magyarország között egy remek idea ötlött az eszembe.

– Andrea Hirschfeld, hát persze, a legkézenfekvőbben, Magyarországról való és jól ismeri Julius baráti körét és üzlettársait. Vigyem el Budapestre és ott meglátjuk, hogy mit tehetünk.

Telefonáltam Andreának és megkértem, hogy két hétre függessze fel Teddy Tyson énekleckéit és legyen a Dulles Nemzetközi reptéren, a Wendy's gyorsétteremnél déli tizenkét órakor két nap múlva. Andrea készségesen engedelmeskedett és Teddy örvended, hogy ismét a maga ura lehet.

– Itt van egy amerikai útleveled neked, három menettérti repülőjegy Budapestre és egy többszörös használatra szóló COVID19 teszt negatív eredménnyel. – Mondtam és kiteregettem elé a dokumentumokat, közvetlen kávéja és szendvicse mellé. – A neved Szabó Szilvia és fotózsurnalisztája vagy a Szenzációs Hírek folyóiratnak, Manhattan Greenwich Village bohém negyedéből.

– Cuki, – bólintott Andrea és beleharapott rántott csirkéjébe. – Már régóta akarok vele váltani néhány keresetlen szót, hogy miért tűzött ki a fejemre vérdíjat.

– Nem lesz sok szóváltás, – feleltem kissé rendreutasító, de barátságos hangon. – Gyorsan nyakon ragadjuk és egy röpke perc alatt bent vagyunk, és kint vagyunk az országból.

– Játszva megtehető, – bólogatott Andrea és mosolygott, mintha a macska máris a zsákjában lenne. – Megszállhatunk luxus kéglimben és még mindig van néhány nőies trükk csipkés ruhaujjaimban eldugva.

– Az észrevehetetlenség abszolúte prioritás, – adom vissza neki a mosolyt egy savanykás grimasszal. – A Benczúr hotelben szállunk meg és meglepjük, amikor legkevésbé vigyázz. Te mondtad, hogy állandóan két állig felfegyverzett orosz testőr védelmezi. Inkább mondj egy helyet, ahova egyedül jár és védtelenül. Kell, hogy legyen valami titka, amit nem akar köztudomásra hozni.

– Persze, hogy van, – mosolygott Andrea érzékiségtől csöpögő megvetéssel. – Julius szeret gőzfürdőkbe járni. Kedvenc helye a Gellért gyógyfürdő és hotel. Egyedül megy oda és inkognitóba. Ott elkapjuk.

– Egy gőzfürdő, – húztam össze a szememet, – ez nem egy olyan hely, ahova csak férfiak mehetnek, afféle nyilvános találkozó helye a homokosoknak?

– Nem, Budapestben mindenki kell, hogy fürdőruhát viseljen és minden termálfürdő közösen van férfiaknak és nőknek. Pakolj be egy szexi bikinit mind a kettőnknek és készen leszünk emberrablási kalandunkra.

– Már meg is tettem, – feleltem és rövidesen átesünk a biztonsági ellenőrzésen és bejutunk a beszállási előcsarnokba.

A Párizsi De Gaulle reptéren gépet cserélünk és szerencsésen megérkezünk Budapestre, a Liszt Ferenc International légikikötőbe és másodszor is átmegyünk a vámon minden hiba nélkül. Andrea segít, hogy vegyek egy Luger hatlövetűt egy Rákóczy úti zálogházban. A fegyvert beledugom térdig érő divatcsizmamba. Andrea tizenöt centis kétélű tőrt vesz és szintén a lábbelijében rejt el. Vásárol hozzá egy legjobb minőségű parókát is, amitől úgy kezd kinézni, mint Elisabeth Taylor a fiatalabb éveiben.

Pilótazsargonnal kifejezve három napig elfeküdtünk a Benczúr hotelben, ahol továbbá felfegyvereztük magunkat egy injekciós tűvel és valami anesztézia vegyszerrel és utána egy

hétig elviseljük a folyamatos lesben állást a Gellért meleg vizében, amikor Andrea végre egy szőrös mellű tökéletesen kopasz férfire mutat kicsiny fecske fürdőgatyában.

- Az ott Julius Beercook.
- Biztos vagy benne.
- Halálbiztos.
- Rendben, gyerünk. Eljött a tett ideje.

Közelebb sodródunk a szőröshöz és két oldalról közrefogjuk. Julius nem ismeri meg Andreát és a dupla óvatosság okából leginkább én beszélek hozzá angolul.

- Hello, jóképű, – nyitok, – gyakran jár ide?
- Ja, – bólint, és barátságatlan pillantást vet rám. – Miért?

– Utazó társaságbeliek vagyunk Arum El Rashid háreméből, Dubaiban. Férjünk nagyon el van foglalva halaszthatatlan businessseivel és valami mulatságot keresünk itt, a bűnnek és a szexuális élvezetnek eme nagyszerű városában.

- Tényleg?

– Aha, – bólintok. – Executive lakosztályunk van a legfelső emeleten. Lenne kedve feljönni egy vizitára?

– Kösz, de nem, – válaszolja Julius gyanakodó hangon. – Nem hiszem a mesétek. Filléres prostituáltak vagytok a Ferencvárosból. Gondoljátok, hogy engedem, hogy valami rettenetes nemi betegséget pumpáljatok be a vénámba? Kopjatok le, mielőtt riasztom a testőreimet.

Nem volt veszteni való időnk. Andrea belenyomja az injekciós tűt Julius nyakába és a férfi feljajdul.

- A bűdös életbe, belém csípett egy darázs.
- Rettenetes, – simogatom az arcát, – szólni kellene a menedzsmentnek.

Az erős cyclobenzaprine izomelernyesztő néhány másodperc alatt megteszi a kötelességét. Julius arca kába lesz és szemei elködösödnek. Kivezetjük a vízből és elmegyünk vele a pihenő ágyakhoz. Ott ráadunk egy fehér frottírköpenyt és kísétálunk a szolgálati kisajtón.

Kint találunk egy talicskát, amit régebben az utcaseprők használtak Budapesten. Beültetjük Juliust és kezdjük felfele nyomni a Gellérthegy emelkedőin.

Hamarosan két rendőr kerül elénk és intenek, hogy álljunk meg.

- Hová tolják ezt a taligát és miért. Mutassák a személyi igazolványukat.

– Ez a férfias erő szobra, – feleli Andrea, mivel én nem beszélek magyarul. – Amerikai barátnőm fedezte fel a Gellért picéjében és megvette. Most segíték neki hazatolni.

- Egészen Amerikáig? – hahotázik a magasabbik rendőr.

- Nem, csak az ifjúsági szállóhoz a Ménesi úton.

- Miért nem fogadnak taxit?

- Nem találtunk egyet sem.

Ahogy ezt kimondtam egy taxi megy el mellettünk és a rendőr leinti.

– Vigye el ezt a kettőt, ahova akarnak menni. Nem járhatnak az utcán fürdőköpenyekben. Ez egy tisztességes családszerető környék.

Rendes rendőrök és okosak. Mind a ketten segítenek Julius beültetni a taxiba és az egyik belenéz a köpeny csuklyája alá.

– Ez igen, – kiáltja, – rémisztően élethű. Ezek a modern szobrászok remekműveket alkotnak. Szeretném, ha lenne nálam hely egy ilyen szobornak.

– Dobd ki az anyósodat, – röhög a partnere, – és cseréld ki ezzel a szoborral. Mindenki boldog lesz és helyre fog állni a béke.

Így elintézve az ügyet a rendőrök nagy hosszú léptekkel továbbmennek és beszélgetnek tovább a művészetekről és a tudomány csodáiról, aminek példáival szinte mindennap összejönnek őrjáratukon.

A taxis visszavisz bennünket a Benczúr hotelbe. A recepciónál közlöm a fiatal portásnővel, hogy a barátunk egy kicsit túl sok snapsz és szilvapálinka keveréket ivott és ki kell, hogy aludja.

A kis nő furcsa arccal néz rám, de nincs ellenvetése. Andrea ad egy ötezer forintos bankót a taxisofőrnek, hogy segítsen Juliust feltámogatni a szobánkba. Ott befektetjük az ágyba és Andrea felé fordulok.

– Vigyázz rá, – mondom, – ha ébredszik, adj be neki egy második adag cyclo-benzaprine injekciót. Én visszamegyek a Gellértbe és hazahozom a táskánkat a pisztollyal, a ruhákkal és töröddel.

– Mi lesz ennek a ruhájával? – mutat Andrea az alvó oroszlánra.

– Feltételezem, hogy másikat kell neki vennünk. Mit gondolsz, milyen a mérete?

– Azt pontosan tudom. Már öt éve én veszem az összes ruháit. Ezzel semmi probléma, de mi lesz az útlevelel és a vizájával és a COVID19 teszt próbával? Hogyan fogjuk feltenni egy gépre Amerika felé?

– Erre is gondoltam, – mosolygok. – Már az első látogatásom alkalmával kölcsönvettem Serif Tyson amerikai útlevelet és hajtási engedélyét és hivatalos másolatokat készítettem róluk. A másolatokat visszatettem Teddy íróasztalába és magamnál tartottam az eredetiket. Néhány napig Julius lesz a vadnyugati cowboy aspiráns. A Covid tesztből meg van nálam egy extra.

– Mi lesz, ha észreveszi a cserét?

– Akkor, mint egy adukártya, ott van a két tetem a meggyfa tövében. Ez le kell, hogy csendesítse, amíg haza nem érkezünk.

Harmincadik Fejezet

Vissza Amerikába

Másnap reggel egy korai járatot kellett elérnünk. Alaposan bereggelizünk a svédasztalos büfében és fent a szobánkban kiskanállal megetetjük Juliust is.

– Ne adj neki túl sokat, – figyelmeztet Andrea, – mi lesz, ha végéznie kell a repülön?

– Vettem egy hármás csomag felnőtteknek való pelenkát és egyet ráteszünk. Ez szárazon kell, hogy tartsa.

Ismételten Párizsban kellett repülőt váltanunk. Üldögélve transzocéáni gépünk beszállási kapujánál rettenetes bűz kezd felénk terjengeni Julius irányából.

– Drága jó, Isten, – sóhajt Andrea és csavargatja az orrát. – Ez betojt a nadrágjába. Most mit csinálunk?

– Tisztába tesszük, mint egy kisbabát.

– Hol, a női vécén, a férfi vécén? Teljesen lehetetlen.

– Takard be a kabátoddal és én lehúzom a nadrágját. Te kitöröld a fenekét és tiszta pelenkát teszek az ülepére.

A várakozó utasok kezdnek tőlünk messzire húzódni és németül és franciául és több más nyelveken is káromkodnak.

– Borzasztóan sajnálom, – kérem a bocsánatot. – Vastagbél kiiktatási műtétje volt és a zacskó kiszakadt.

Délután hat fele végre felszállhatunk a Washington DC felé tartó gépre. Juliust középre ültetjük, és két oldalról körül vesszük. Még mindig mélyen alszik és horkol, mint egy ártánydisznó a kukoricásban. Tíz hosszú óra út előttünk, bármi történhet, tűnődök gondterhelten, de érzem, hogy minden eshetőségre fel vagyunk készülve.

A második adagnyi altató, amit beadunk neki, ki kell, hogy tartson Washingtonig, gondolom. Ott majd magához tér és Winslow akkurátusan meg tudja interjúvolni. Hamarosan landolunk és gépünk a kiszállási kapuhoz gurul. Julius már tud menni a maga lábán, de a feje még nem tisztult ki. A vízum vizsgálatnál megmutatom FBI jelvényemet és a határt képviselő fülke másik oldalán két drabális kirendelt FBI ügynök megragadja Juliust és egy csukott, ablak nélküli furgonhoz vezetik. Bilincseket kattintnak rá és mi is benyomakodunk melléje.

Félúton a Quantico FBI központ felé Julius felébred kábultságából.

– Hol a pokolba vagyok, – néz körül, – és kik a fészkes fene ördögök vagytok ti?

– Isten hozta Amerikába és az FBI vendégszeretete, – felelem kétértelmű mosollyal az arcomon. – Ez egy teljesen ingyen való utazás mellékjuttatásokkal.

– Maguk kikutort lányai Belzebubnak, – üvölti Julius. – Maguk elhurcoltattak engem. Vannak összeköttetésem és ezért az ostoba tréfáért nagyon meg fognak fizetni.

– Semmi tréfa, sőt ellenkezőleg, – rázom a fejem. – Maga bűnügyi nyomozás tárgya egy gyilkossági, vesztegetési és pénzmosási ügyben. Magának tanúságot kell tennie és utána szabadul. Mehet, amerre akar.

– Micsoda? Nem tudok semmiről és nem csináltam semmit. Ez egy illegális emberrablás és olyan nemzetközi botrány lesz belőle, amilyent még soha nem láttak.

Nem válaszolok. Julius felém int és folytatja. – Maga kicsoda? Még soha nem láttam magát. Világosítsa meg egy kicsit az agyamat a részletekkel.

– Becky Bannister, kihelyezett FBI ügynök. Maga engem fogadott meg, hogy gyilkoljam meg Andreát, volt barátnőjét. Úgy veszem észre, hogy nem alakultak jól a dolgok a maga szempontjából. Andrea itt van és kitűnő egészségi állapotban minden sérülés nélkül.

– Maga örült szuka, senkit nem fogadtam meg, hogy csináljanak bármit, – ordítja Julius, látszólagosan teljesen elvesztve önfegyelmét.

– Szitkozódás nem fog segíteni magán. – Rázom a mutatóujjamat az arcába. – Az igazság lehet, hogy megváltja, de dühöngés és káromkodás soha.

Időközben megérkezünk az FBI központba és a két nagydarab ügynök elvezeti a köpködő, káromkodó és dühöngő Juliust a felvonóig.

– Nyugodjon meg, ember, – figyelmezteti az egyik FBI kísérő. – Ez mind csak előzetes és magának joga van ügyvédi képviselőhöz. Amerikában van, és ahogy minden rémhír ellenére veszem észre, még mindig a törvény és demokrácia hazája vagyunk.

Figyelembe véve zaklatott idegállapotát, a két FBI kísérő azonnal a kihallgató szobába viszi Juliust. Szokásos elrendezés, vaskos vasasztal és vasszékek a padlóhoz csavarozva, egy hatalmas egyirányú tükör, hogy észrevétlenül megfigyelhessék a szomszéd szobából és audióvideó felvevő apparátus. Én és Winslow leülünk az asztal egyik oldalához és Juliust velünk szemben helyezik el.

Julius nem evett semmit Budapest óta és ez erősen hozzájárult rettenetesen mérges hangulatához. Winslow a brutális rendőr szerepét vállalja és én meg tetetem, hogy a vádlott pártján vagyok.

A szokásos névazonosítások és igazolások után Winslow áll elő az első komoly kérdéssel.

– Beismeri, hogy maga fogadott fel egy bérgyilkost, hogy megölje volt barátnőjét, Andrea Hirschfeldet?

– Nem én voltam. Én csak említettem amerikai kontaktusunknak, hogy Andrea az idegeimre megy, és hogy tegyen az ügyben valamit. Soha nem gondoltam, hogy bármi komoly veszély legyen belőle, mint gyilkosság vagy végtag elvesztése. Nemzetközi üzletember vagyok, számos könyvelési cég van a tulajdonomban, hoteljeim vannak és luxuslakásokat renováltatok. Semmi illegális, hatalmas jövedelmem van és pazar életmódot élek. Amennyire tisztába vagyok vele, gazdagnak lenni nem kriminális bűntett, főleg nem a kommunista forradalom bukása után.

– Ki a maga amerikai kontaktusa? – kérdezem kedves hangon, mivel én vagyok a segítőkész rendőr és meg akarom nyerni a bizalmát.

– Nem tudom az igazi nevét. Bibliai álneveket használunk. Én Józsuának hívtam. Ő meg engem Calebnek.

– Rengeteg pénzes ember kapcsolata volt, mint orvosok, mérnökök és ügyvédek, hogy beruházzanak vállalkozásaiba. Maga mindig megtartotta az ötvenegyszázalékos tulajdont és új értékpapírokat nyomtatott, ha meggyőzte klienseit, hogy további pénzeket fektessenek be. Fejenként nem sokat, de számtalan volt belőlük, beleértve a rokonait. Jelentős jövedelmet ígért nekik a beszédett bérekből és eladásokból, de soha egyetlen projectet sem fejezett be. Eladta a kontrollálló százalékát, mielőtt bármi jelentős összeget költött építkezésre vagy felújításra. Hoteljeit soha nem fejezték be és nem maradt semmi pénz, hogy kifizesse a befektetőket.

– Még egyszer mondom, – vigyorog Julius, – üzletember vagyok, mint a többi. Néha keresünk pénzt, néha veszítünk.

– Hazugságokon alapuló birodalmat hozott létre, – veresedik el Winslow és hatalmasat csap az asztalra. – Orosz gengszterpénzeket csempészett Amerikába és politikai befolyásokat szerzett klienseinek. Életfogytiglanra fogjuk bezárni, hacsak nem kezd el nekünk neveket mondani. Ki húzott hasznot a maga kriminális tevékenységéből? Milyen magasra értek el kontaktusai?

– A Józsué kódnevű alak igazi neve Ed Martin, – fordulok Winslow felé. – Kérdezze meg a gyanúsítottat, hogy tudja-e, hogy ki ez az Ed Martin.

Julius vállat von. – Fogalmam sincs. Alapvető törvénye a mi vállalkozásunknak a titoktartás. Semmi név és semmi írott dokumentum. Úgy hiszem, hogy ez a standard amerikai módszer, amit a nagybácsimtól tanultam, aki Floridában él.

– Hazudsz, – ugrok fel, és beleordítok Julius arcába. – Ismerem azt az embert és egyáltalában nem ilyen.

– Akkor maga az Ed Martin, – mered rám Julius jeges arccal. – Maga egy hermafrodita, aki a saját bőrét menti, hogy engem odadob az ördög vérebeinek. Maga vagyont és hírnevet ígért nekem, ha pénzt csempészek és segíték befolyásolni a választásokat Pronk előnyére. Maga kell, hogy börtönbe menjen és nem én.

Köztem és Winslow Kingston között mi már régen lerántottuk a leplet Ed Martin azonosságáról. Martin nagyhatalmú ember, teljesen lojális az elnökhöz, aki a törvény felett állónak tekinti magát. Ed Martinhoz nem lehet hozzányúlni, amíg a választások ki nem buktatják Pronk elnököt. A döbbenet és a csalódás világosan látszik megbízható FBI kontaktusom, Winslow arcán. Elfojtott csend ereszkedik alá és Julius ellenszenves arca ragyog a győzelem dicsőségétől. Mester módszere ismét sikerült. Továbbra is a héttérben marad, mint egy bábszínház árnyék igazgatómester, aki madzagon rángatja a babákat és a karakterek arra a zenére táncolnak, amit ő füttyöl. A győztesek írják a történelemkönyveket, hirdette nem olyan régen a Pronk kinevezte Federal Főügyész, lamentálok megbánóan. Egyedül egy demokráciában ellenzéki sajtóval, a független zszurnaliszták bátor serege fedi fel végül az igazságot. A veszteseknek nincs más védekezése, hogy ismételjék a régi közhelyet, hogy csak a parancsot követték engedelmesen. Nekem úgy tűnt, hogy Julius adja ki a parancsokat és soha nem engedelmeskedik senkinek. De nem volt bizonyítékunk. Andrea tanúvallomása és a nevek listája nem lesz elfogadható egy konzervatív bíróságon másnak, mint egy sértett volt szerető bosszúállási szándékának.

– Maga pénzeket mozgatott, hogy finanszírozzák a világra kiterjedő nemzetközi terrorizmust, – nézi Winslow szigorúan Juliust, – ami a terrorizmus támogatójává teszi ebben az országban és a Patrióta törvény szerint, ami a 9/11 World Trade Center lerombolás és tömegpusztítás után lett hozva. Magának nincs semmi joga az amerikai igazságszolgáltatás ajánlotta vádlott védelemre. Nem lesz ügyvédje, nem telefonálhat, és nem vehet fel semmi kapcsolatot bűntársaival. Magát bezárjuk a Guantánamo öböl börtönbe, Kubában. Maga kedveli Kubát. Ismerje be. Mit keresett ott nemrégiben a barátaival? Ki ez a Lisbé? A nő, aki Miami Beachen lakik. Mi a maga kapcsolata Roberto Rodriquez közismert drog cárhoz és aranycsempészhez?

– Emberkapcsolatos személy vagyok, – feleli Julius kihívó hangon, – rengeteg egyénnel felveszem az összeköttetést és kikutatom családunk gyökereit. Útjaimon a magyar kormány érdekeit képviseltem. Mi ápoljuk a jó kapcsolatot az Orosz Federációs állammal. Amerika embargózni akarja a mi kereskedelmünket Oroszországgal. Az oroszok legnagyobb és legfontosabb kereskedelmi partnereink és Amerika közel sem kárpótol veszteségeinkért.

– Azt akarja mondani, hogy a magyar kormány lehetővé teszi és támogatja a nemzetközi terrorizmust. Ez nagyon komoly vád. – Nézi meredten Winslow Juliust és idegesen dobol ujjával az asztalon. – Nem hiszem, hogy maga a magyar kormánynak dolgozik. Legjobb esetben is maga egy sötétben bujkáló karakter, aki manipulálja az embereket anyagi előnyökért. Ha bezárjuk magát Guantánamo Öböl börtönbe, senki nem fogja keresni.

– Ha bezárnak is, semmi nem fog megváltozni. – Nézi Julius farkasszemekkel Winslowt és düh festi arcát sötét veresre. – Én még csak pottyantós budikat sem szervezek, sehol. Ha engem kivesznek a sorból, az annyi mintha a futárfiút ölnék meg. Tucatnál is többen fogják elfoglalni a helyemet. Könnyű és bőséges pénzkereset és az utódok sietve fognak a helyembe lépni.

– Akkor ki az? – üvölt Winslow. – Mondja meg és az amerikai kormány kedvezőbben fogja kezelni magát.

– Az ortodox rabbi Oshkosh, Wisconsin városban a legfelsőbb parancsnok, – vigyorog Julius kihívóan, nyilvánvalóan provokálni akarja az FBI emberét, hogy dühében veszítse el a vitát. – A zsidók irányítanak mindent, azt hittem, hogy tudta.

– Te rohadt antiszemita szemétláda, – tombol Winslow, – gúnyt űzöl az alkotmányunkból. Kínóztatni foglak, ha az szükséges, hogy vallj. El tudlak küldetni egy elmaradott országba, ahol fojtogatnak egy lavór vízben, amíg jobb belátásra nem térsz.

– Hát csinálja, ha meri. Mint például Romániában, ne gondolja, hogy nem hallottam a maguk hírhedt módszereiről.

Winslow késznek látszott, hogy pofozni kezdi Juliust vagy a pisztolyával ütlegelni. Bele kellett, hogy avatkozzak, mielőtt elveszítjük esetünket a rendőri brutalitás miatt. Julius idáig ügyesen játszotta a makacsul tagadót, de látom, hogy lassan kifogy az erejéből. Egy kis női finesz, gondolom, és be fogja adni a derekát.

– Julius, – mondom neki kedveskedő hangon és megsimogatom a kezét. – Miért védelmezel valakit, aki egy fabatkát sem adna életedért? Három gyermeked van és édesapára van szükségük. Mondd meg nekünk, hogy ki ennek a zsarolási és pénzmosási vállalkozásnak az igazi irányítója és első osztályon fogunk visszarepültetni Budapestre.

– Igazán? – néz fel Julius és Winslow bólint.

– Igazán, tényleg visszaküldünk.

– Lisbé Ramirez, Miami Beach-i lakos a fő irányító. Lisbé párttagsági igazolványt mindig magánál hordó ügynöke a Kubai Kommunista Pártnak. A hatvanas évek végén a nagyapját Che Guevare vezetővel együtt ölte meg a CIA Bolíviában. Lisbé gyűlöli Amerikát és el akarja pusztítani a mi demokráciánkat. Egy új polgárháborút akar kirobbantan és pénzelni a fajgyűlöleti szétszakadásnak felszításával. Pronk elnököt támogatja és meggyőződéssel hiszi, hogy Pronk az ő érdekeit szolgálja.

– Ennyi elég, – mondja Winslow és kezét felemelve megállítja Juliust. – Ez elfogadhatónak látszik és megpróbáljuk követni javaslatát.

– Köszönöm, – mosolyog Julius. – Kérem az első osztályú jegyet Budapestre és úgy fogom venni, hogy soha raboltak el és soha nem voltam itt.

– Lassan a testtel, – emeli szemét Winslow Juliusra. – Még le kell, hogy igazoljuk meséjét. Lehet, hogy beletelik néhány napba. Lehet, hogy néhány hétbe. Addig, mint kedves vendégünk be lesz szállásolva ide a Virginia Hilton hotelbe, egy fegyveres őrral ajtaja előtt huszonnégy óráig naponta.

– Nekem mindegy, – von vállat Julius, – úgyis pihenésre van szükségem.

Harmincegyedik Fejezet

Lisbé Ramirez

Lisbé Ramirez számos szakaszon ment keresztül életében. Temérdek megpróbáltatásai és fájdalmas szenvedései a végén kifejlődtek és összeálltak jelenlegi gondolkodásába és a társadalomban elfoglalt pozíciójába. Kutatásaim alapján, Lisbé mélységesen vallásos személy lett, talán húsz évvel ezelőtt.

Mint életre elkötelezett humanista, ügyeim elrendezésében távol maradtam a meg-rögzött bigottaktól és a vallásos megszállottaktól, amíg Larry be nem vezetett a szépirodalom gyönyörteljes világába és meg nem ismertem színes, bár képzetbeli karaktereivel.

Véleményem szerint, amit osztottam Larryvel, rengetegen jelentik ki magukat az evangélium követőinek, hogy másokra erőszakolják felsőbbrendűségüket és megfélemlítsék embertársaikat. Vallásos elrendeltetésen alapuló hatalom kétségbe nem vonható, ha a Bibliából vesznek hozzá idézeteket. Ne hazudj, hirdeti a tízparancsolat, és mégis az úgynevezett amerikai evangélisták mozgalma szemérmetlenül hazudik és félrevezet, hogy a saját politikai érdekeiket mozdítsák előre.

Egy titokzatos személy lévén maga is, Lisbé vajmi keveset tett közzé korábbi életének eseményeiből. Ennek ellenére, megcáfolva zárkózottságát és képtelen lévén ellenállni a közlékeny megosztás erőteljes vágyának, Lisbé néha elejtett egy-két morzsát előző életéről. Széjjelszórva itt-ott egy-egy cseppet vagy parányi információt, hogy még érdekesebbé tegyünk életünket másoknak, legtöbbünk elárulja idegeneknek életének titkait, a saját érdekeink és akarataink ellenére.

Kalandokban gazdag fiatalabb éveiben, Lisbét több száz alkalommal is letartóztatták és jelentős időt töltött különféle börtönökben. Egyik története elhitette velem, hogy Lisbé nem volt sokkal több, mint utcasarkon álldogáló leánya a könnyű gyönyöröknek. Többek között, egy alkalommal egy egész csapat férfi is megerőszakolta egyidejűleg. Meséje szerint, és feltételezem, hogy ez volt az igazság Lisbé szerinti változata. Lisbé valahol egy régi telefon-kapcsoló központban dolgozott éjszakai műszakot Los Angelesben. Gépkocsija nem lévén vagy a kocsija éppen leromlott, Lisbé elhatározta, hogy gyalog megy haza a sötétben. Négy fiatal fekete férfi elrabolta és egy közeli garnizállóba vitték. Ott leszedték róla ruháit és egyenként megbecstelenítették. A végén, fizikailag ugyan nem bántották és visszaadták ruháit, de elvették a pénzét és útjára engedték.

Pénz nélkül és túlságosan messze otthonról, Lisbé egy luxushotel mellett haladt el, ahol egy taxisofőr hazafuvarozást ajánlott neki. Fizetés fejében, Lisbé beleegyezett, hogy a taxis egyszerű bárhova elviheti és szexezni fog vele, ha a végén hazaviszi.

Semmi probléma, nyilvánvalóan, miután a taxis kielégítette perversségét, hazavitte Lisbét a boyfriend otthonához és Lisbé fáradtan és kimerülten belépett a lakásba. Bent elmondta szörnyű kalandját, de a férfi nem hitt neki. Ahelyett, hogy vigasztalta volna, vagy sürgősségi szolgálatra vitte volna sérüléseinek ápolására, a boyfriend rettenetesen megverte.

Ha egy hitetlenkedő személy lennék, tűnődtem, most már a harmadik alkalommal, Lisbé nem kapott pénzt szolgálataiért, és ez volt a probléma eredete. A boyfriend vagy inkább a selyemfiú ebben az esetben, olyannyira felháborodott az aznapi bevétel hiánya miatt, és azt tette, amit minden más selyemfiú vagy strici tett volna helyében, fizikai ütlegetésekkel csillapította mérgét.

Másik alkalommal Lisbé állította, hogy hívásra jövő szex tündér volt Las Vegasban, de én határozottan hiszem, hogy ez csak afféle szépítgetése esetleg eltúlzása dolgainak vagy

szemérmetlen dicsekvés részéről. Valóságban utcalány lehetett, aki az éj kellős közepén, sötét helyeken sétálva kereste női testre kiéhezett és szerelem sújtotta klienseit.

A börtönben Lisbé többször kiolvasta a bibliát és egy fogházbeli káplán segítségével Újjászületett Keresztény lett belőle.

Büntetése letöltése után, a káplán megígérte, hogy nem kell többet az utcán keresni kenyerét és misszionárius szolgálatba szervezte be. Lisbé széles körben beutazta az egész világot, köztük az országokat, amiket megemléített, mint Izrael, Dél-Afrika és a Fülöp-szigetek, valamint Magyarország. Minden egyes országban a Biblia keménykötésű példányait terjesztette és állította, hogy a népek könnyes szemekkel köszönték ajándékát, hogy még soha nem olvasták a szentírást, és hálálkodtak, hogy Lisbé és misszionárius társai kinyitották szemüket Isten igazsága felé.

Egy nap, ahogy beszélgettünk Pronk váratlan elnöki megválasztásáról, megkérdeztem Lisbét, hogyan tudott a mi demokrácia szerető lakosságunk egy ilyen saját érdekeit szolgáló egocentrikus és gyűlölettel teljes embert választani a nemzet legmagasabb hivatalának betöltésére.

– Ez Isten büntetése, hogy mi nem értékeljük az életet a fogamzás pillanatától és megengedjük az abortusz gyalázatos műtétét.

Ismételten, gondoltam a végső szó egy magasabb hatalom joga, és nem vitatkoztam.

Egy másik alkalommal felhoztam a Nemzeti Imádkozás Reggeli találkozót, amit évente egyszer tartottak a legfontosabb Washington fővárosi és Fehérházi politikusok számára.

– Gondolja, hogy egy sötétben bujkáló politikailag motivált társaság van a kötelező Nemzeti Imádkozás Reggeli mögött? Nem ért egyet azzal, hogy az országunk alapító atyái ragaszkodtak és alkotmányba foglalták az egyház és az állam szíjféltválasztását?

– A Nemzeti Imádság Reggeli egy időállta nemes gyakorlat, – nézett rám Lisbé sértődött arckifejezéssel, – amit még Eisenhower elnök alatt kezdtek, és ahol mind a két nemzeti párt tagjai és a mindenkor elnök kijelentheti vallási elkötelezettségét és bizonyíthatja hitét.

– Tehát, amit mondasz, – feleltem, – ha te nem vagy egy vallásos személy, nem lehetsz elnök. Pronk soha nem volt ismeretes vallásos odaadásáról és feltehetően nem hisz semmiben, csak hatalmában és pénzében és talán kíváncsi szexi nőkben és a hatalmas keblekben.

Lisbé vallásos gyülekezetet szervezett az interneten az email címekből, amiket a hosszú évek alatt összegyűjtött. Tevékenységei magukba foglaltak egy homoszexuális fekete férfit Nigériából. Lisbé úgyszintén kormány segélyeket és jutalomdíjakat kutatott ki és adott be kérvényeket, híveinek főleg Afrikából és más fejletlen földrészekről.

Ugyanabban az időben, bár ingyen élelmiszerjegyeket fogadott el kormányunktól és soha nem volt egy tisztességes állása és nem volt semmiféle szakmája vagy iskolai végzettsége, mégis szélsőjobboldali republikánus maradt és Pronk tántoríthatatlan híve.

Fiatalabb évei olyan szörnyűek lehettek, hogy mélységesen hitte, hogy a misszionáriusok szervezete megmentette az ördög karmaiból és elvezette Isten legjobb angyalainak menhelyére. Titokzatos körülmények között és megfejthetetlen gondviselés folytán, elhitette barátaival, hogy tisztavérű zsidónak született. Igaz, zsidónak nézett ki hatalmas testével és úgy is viselkedett tele energiával és megállhatatlan hajszolásával a tevékenységeknek. Egyetlen dolgot nem tudtam megérteni, és számtalan zsidó családot ismertem, azok mind családszerető emberek voltak szigorú erkölcsi normákkal és hagyományaik szerint kerültek az alkohol használatát, megtiltották a prostitúciót és mindig szereztek valami felsőbb iskolai végzettséget, hogy tisztességes keresetük legyen. Lisbé kellett, hogy higgyen a Bibliában leírt Elragadtatás eljövételében és a reményben, hogy Jézus ismét bevonul Jeruzsálembe és az összes zsidó felveszi a kereszténységet, ami örömteljes véget hoz a világra, és elhatározhatta, hogy nem várja be a nagy eseményt, hanem elsőik között lesz, akik elhagyják ötezer éves vallásukat.

Az amerikai evangélisták a politikai hatalmat választották a keresztény értékek felett és Lisbé nem látta ezt a hibát. A mi demokráciánk halálos veszéllyel nézett szembe, amit egy diktatórikus ateista Oroszország befolyása okozott és az evangélistáknak elfogadható volt, hogy Amerika elnöke barátságot köt véreskező diktátorokkal az egész világon és csodálja hatalmukat, mialatt megsérti és felbosszantja hagyományos szövetségeseinket. Pronk elnök ki akart lépni a NATO szövetségből és szemet hunyt az orosz agresszió területnyerő atrocitásai felett.

Ebből semmisem számított Lisbének, és nem tiltakozott, mert az Amerikai Evangélista Egyház utasította így. Ahonnan én jöttem, az egyedüli keresztények a katolikusok voltak és az ortodoxok, esetleg a protestantizmus fontosabb ágazatai, mint a Kálvinisták, a Reformátusok, a Lutheránusok és talán a Baptisták. Egyetlen egy sem prédikálta vagy tanította közülük azt a profit motiválta maszlagot, amit a kultuszok és szekták merészeltek az evangélista doktrínák szélesre kiterjedt égisze alatt.

A 2019-es év vége felé a Kongresszus felelősségre vonta Pronk elnököt. Pronk hatoldalas gyalázkodó förmedvénnel válaszolt az Alsóház vezetőjének és fertelmesen gyalázkodó és káromkodásokkal teli nyelvezettel és hazugságot hazugságra halmozva becsmérelte erőfeszítését.

A szenátus republikánus többségének vezetője nyíltan kijelentette, hogy a szenátusi tárgyalás folyamán együtt fog működni a bevádolt elnökkel és nem fog engedni bárki tanút megjeleníteni, hogy bizonyítsa Pronk hatalommal való visszaélését és a kongresszusi vizsgálat akadályozását.

Az alsóház demokrata elnöke Pronk levelét betegesnek nyilvánította és megtagadta, hogy véleményt mondjon róla. A demokrata alsóházi elnök rámutatott, hogy az alkotmányt létrehozó honatyák nem írták a cikkelyeket arra az esetre, hogy egyidejűleg lesz egy elvetemült áruló elnökünk és egy megrögzött gazember, rosszindulatú szenátusi vezető ugyanakkor a hatalmon.

Az egyik legnagyobb evangélista kiadvány, amit maga Billy Graham alapított, Pronk elnököt mocskos szájú alapjaiban erkölcstelen embernek titulálta, aki nem alkalmas az ország legmagasabb hivatalának betöltésére és elmozdítását követelte.

Sem ez és semmi más nem tántorította meg Pronk híveit vagy csökkentette volna odaadásukat érte. Hajlandók lettek országunkat lerombolni egy aggályok nélküli egyénért, akit egyedül a saját érdekei vezértek és hajlandó volt eladni országunkat az oroszoknak, hogy finanszírozza világra kiterjedő vállalkozásait és építkezéseit.

Egyik kávéházi összejövetelünk alkalmával megkérdeztem Lisbét. – Miért támogatasz egy ateistát, aki összejátszik egy orosz diktátorral? A nyugati civilizáció és értékrendszer teljesen más, mint az orosz felfogás. Az oroszok soha nem éltek át a reneszánszt, a reformációt és a felvilágosodás korszakát. Leragadtak Ortodox vallásukban és századokat vesztegettek, hogy harcoltak a mongolok ellen. Alapjában véve kultúrájuk nem régebbi, mint háromszáz év és nem tudnak létezni egy diktátor nélkül.

Lisbé nem tudott válaszolni, esetleg nem is akart. Semmi értelme nem volt megváltoztatni nézeteit és normális okfejtéssel meggyőzni. Az evangélista mozgalom teljesen bitorolta és kontrollálta elméjét. A vallás megmentette, hogy az utcán stricheljen, mint prostituált, és egy életre elkötelezettnek érezte magát nekik.

*

Hogy a legkevesebbet mondjam, Lisbé története mozaikjáték volt hiányzó darabokkal. Kezdetben elhitette velem, hogy több alkalommal is gazdagon ment férjhez és így gyűjtötte össze értékes vagyontárgyait és méregdrága művészeti tárgyakat otthonában. A történetekre

alapítva, amiket elmondott nekem, és most már jobban ismerve, Lisbé végtelenül szegény volt nemrégiben, talán mindössze tíz évvel ezelőtt. Egy korosodó és életveszélyesen elhízott személy, nem sok reménye maradt az életben. Nem addig, amíg nem találkozott jelenlegi férjével és annak férfibarátjával, talán a fiával egy korai házasságból. A kettős bevezette Lisbét a lopások, a csalások és a szélhámosság világába. Lökдösödtek és nyomakodtak, ahogy tudtak és kézenfekvővé vált előttem, hogy a zsarolások és megvesztegetések és a pénzmosások mestere a két férfi volt, akikkel Lisbé lakott. Bizonyítékom nem volt, de erre az elméletre kellett alapoznom vizsgálatomat. Nyilvánvalóan ez a két férfi értett a dogokhoz és rendelkezett a szükséges tapasztalattal, hogy véghezvigyenek ennyire komplikált scénáriókat. Ők maguk a háttérben maradtak, nagyon is hasonlóan Juliushoz Magyarországon. Feltehetően használták Lisbét, hogy mint előretolt személy takarjon nekik, és odadozták volna koncként a kutyáknak, ha komoly bajba kerülnek.

Rengeteg felfedni és kinyomozni valóm maradt, ha becsületesen akartam az igazságot és a törvényt szolgálni. Felettébb szükséges lett, hogy extrémé óvatossággal gombolyítsam fel a tények tekervényes fonalát.

Harminckettedik Fejezet

Bruce és Cliff Ramirez

Érdemleges eredményeket elérni, vallatások és kínzások soha nem vezettek jóra és soha nem bizonyultak hatásos módszernek. Hosszú lesben állások, lehallgatások és gondos elemzése az információnak voltak a létfontosságú elemei a sikeres detektívmunkának.

Lisbé két embere, Bruce és Cliff Ramirez soha nem találkozott velem személyesen és Winslow engem tartott a legalkalmasabbnak a feladatra. Az FBI luxuslakást bérelt egy bérpalota toronyban, átellenben Lisbé öröklakásától és technikai szakemberek felszerelték a szükséges teleszkópot és lehallgatási műszereket. Természetesen ehhez bírósági végzésre volt szükségünk és meg is szereztük. Úgyszintén biztosra mentünk és gondunk volt rá, hogy Sebastian Schoenberg, alias Ed Martin semmit nem tudott tervünkről. Schoenberg gyalázatos áruló volt sorainkban, de kapcsolatai egészen a Fehér Ház nyugati szárnyához nyúltak és ennél fogva, Schoenberg érinthetetlen volt.

Hogy ne legyek egyedül meghívtam Larryt a lesre. Larry legújabb regényén dolgozott mialatt én véget nem érően lestem bele a teleszkóp lencséjébe és hallgattam a hangokat Lisbé lakásából egy csinos kis zöld park ellentétes oldaláról, ahol közöttünk pálmafák ingadoztak a tengerparti fuvallat frissítő szelében.

Folyékony testi funkcióimra egy gallon nagyságú műanyag palackot tartottam a kezem ügyében, de a második számú darabos dologra meg kellett szakítanom koncentrációmra. Erre az időtartamra, és amikor a minimumot aludtam, Larry ragasztotta a szemeit a látcsőre és megígérte, ha bármi mozgalmat lát vagy hall azonnal értesít.

Hosszú lesben való várakozás soha nem könnyű és jókora hólyag kell hozzá és egészséges bélrendszer.

Lisbé és két tököse teljesen szégyentelen egyéneknek bizonyultak. Állandó jelleggel okos telefonjaikon dolgoztak alsónadrágjaikban és Lisbé esetében egy átlátszó kombinében. Feladatunk nehéz volt, de lelkesedésünk és odaadásunk határtalan. Hamarosan, ha az apály visszahúzódik, elmélkedtem népies humorral, kiderül majd, hogy ki fürdik meztelenül a tengerben.

A célpont trió idejük javát hitelkártyacsalásokkal töltötte. Telefonáltak egyéneknek, hogy hitelkártyáikat kompromittálták ismeretlen tettesek és a kártyát azonnal másikkal kell kicserélni. Azonosították a nevet és a címet és megkérték az áldozatot, hogy olvassa be a hitelkártya számát és más adatait. Amikor a célszemély készségesen és gyanútlanul megadta az információt, mellékes modorban elkérték a PIN számot is. Legtöbb szétkapcsolta a telefont ennél a pontnál, de egy jelentős hányad nem tette és megadta a PIN számot. Bruce és Cliff teljesen lenyúlták a számlát és az utolsó fillérig kiszedték a pénzt belőle. Nevetségesen kis összegnek látszott két nagybani csaló számára, ami azt hitette el velem, hogy pusztán szórakozásból csinálják, hogy agyonüssék az időt, amíg valami jelentősebb csalási alkalom nem jelenik meg a látóhatáron.

A második hét vége felé úgy vettem észre, hogy vizsgálati alanyaink hatalmas lakomát készítenek elé nagyszámú vendég számára. Két spanyol nő és egy dél amerikai szakács süített főzött és csodálatos vacsorát tálalt valódi ezüst evőeszközökkel, kristálypoharakkal egy hosszú tölgyfa asztalon tizenkét székkal az ebédlőben.

Több hírességet is felismertünk, műsorvezetőket a FOX Hírek televíziós csatornáról, szélsőjobboldali aktivistákat és a szokásos disznófalkára való konzervatív politikusokat, bőséges pénzforrásokkal. Külügyminiszter, Pompázatos Miska és felesége is megjelentek válogatott adományozó és támogató híveikkel alázatosan kódorogva utánuk, nyilvánvalóan

öregbítve politikai hozzáállásukat és növelve esélyeiket a 2024-es elnökválasztásra. Kivételként a republikánusok között, Pompázatos Miskának meglehetősen kevés pénze volt, hogy elégséges legyen ambíciói kielégítésére.

– Nézd meg ezt a társaságot, – suttogtam oda Larrynek, – Mr. Pompázatos nyilvánvalóan a legjobb adományozó forrásokat vette célba. Ezek a Ramirez legények kimeríthetetlen ingyen pénzforrást ígérhettek neki. A CNN és az MSNBC csatornáknak teljesen igaza van. Pompázatos lopja az adófizetők pénzét, hogy megvalósítsa politikai célkitűzéseit.

– A helyes úton haladunk, – mormolta Larry és megrándította a ruhaujjamat. – Nézd csak mit hurcolászott be a macska házba. A mi fő nemezisünket, Sebastian Schoenberg, alias Ed Martin urat.

– Hívjuk Józsuának, – mosolyogtam, – úgy könnyebb.

Leellenőriztük a felvevő magnetofonokat és a kamerákat és foteljeinkben hátradőlve néztük a nagy találkozó kibontakozását. Lesz elegendő evidencia, de nem voltuk benne biztosak, hogy használni is tudjuk, legalább is addig nem, amíg ez a kövér narancssárga tök ki nem költözik a Fehér Házból.

A beszélgetések a COVID19 vírus körül forogtak és a gazdasági élet újraindításáról. Meglepetésünkre mindenki megegyezett, hogy a magas munkanélküliség és GDP, nemzeti össztermelési szám összeomlása csökkenti Pronk újraválasztási esélyeit. Az álarcot viselő emberek, és akik tartották a biztonságos távolságot Pronk ellenségeivé váltak. Szerintük az egész járvány egy megtévesztő beugratás volt, amit a liberális progresszív baloldal és a demokraták propagálnak, és felhoztak számos összeesküvés elméletet is. Sátán imádó gyermekező kannibálok a Pizza étterem pincéjében és egy QAnon nevezetű csoport beszivárgott a kormány és a média minden szintjére, és hogy megmentse a köztársaságot, tömeges letartóztatások fognak történni nemsokára. Ezeket az elméletek tárgyalták véget nem érően.

– A történelem ismétli magát, – gondoltam. – Ez a náci Hosszú Képek Éjszakája felújítva. Még ha el is veszi a választást, a szemétláda soha nem fog kiköltözni a Fehér Házból. Az Alkotmány Második cikkely felfegyverzett emberei barna ingekben fogják védelmezni. Templomokban, dugig tömve szimptománélküli fertőzött emberekkel, akik milliárd számra szórják a vírust egymásra, ott fogják meggyőzni az egész lakosságot, hogy nincs okuk semmi félelemre és hazafias kötelességük meghalni, hogy megmentse Pronk elnökségét és a millió lakos pozitív vírus próbával, tulajdonképpen a vitézség és a becsület emblémája.

– Ideje kihívni a SWAT rohamcsapatot, – fordultam Larryhez és farkasszemet néztem vele. – Nem kellene értesítenünk Winslowt, hogy hozza lendületbe a kereket, amíg egy helyen vannak mind és sebezhetőek?

– Nem, – felelte a kiművelt életrajzíró és vigyorgott. – Hadd omoljon össze tervük a saját súlya alatt.

– Miért, – feleltem, – mit akarsz csinálni. Pumpáljunk be kéjgázt és nézzük, ahogy fetrengenek örömben?

– Nem, – rázta a fejét lekicsinylő módon. – Pronk és alelnöke golfoznak valahol egy Virginia Sportklubban. Egyszer jöjjenek vissza és onnan majd elkezdjük. Ha nem fertőződtek meg a vírussal, nincs megfogható esetünk. Ha betegek, akkor akcióba indulhatunk.

– Lehetetlen vágyakozás, – dünnyögtem, – Larry, te olyan pesszimista vagy. Hajlandó vagy a választásig várni és közben becsinálsz a nadrágodba ijedtedben. Hogyan lettél az a személy, akiben a legjobban bízom? Ezt az egyet nem értem.

Valaki csöngetett az ajtónkon és intettem Larrynek.

– Nézd meg, hogy ki az.

Odament az ajtóhoz és kinyitotta. Egyik fiatal FBI ügynök regrutánk állt az ajtóban. Öltözéke szerint újra hasznosított hippinek néznéd, feladata szerint a lenti parkban kellett lézengenie és jelenteni, ha bármi szokatlan fejlemény történik.

– Madame, Sir, – lihegett a fiú lélegzetéből kifúlva. – Rémséges hírek, kapcsolják be a televíziót.

Bekapcsoltuk és az összes csatornaállomás élő színekben közvetítette ugyanazt.

– Pronk elnököt és Peters alelnököt bevitték a Bethesda Haditengerészeti kórházba. Az elnök összeesett a golfpálya fűvén, nyilvánvalóan egy masszív szívroham áldozata. Tucatnyi legjobb orvos dolgozik rajta, ahogy itt közvetítünk. A szíve egy teljesen eltömődött koleszterinnel teli húsdarab. Jelenleg lázasan kutatnak egy szív donor után, de pillanatnyilag nem áll semmi más rendelkezésre, csak myocardium izomzata egy fiatal süldőmalacnak vagy egy vén ártánydisznónak. Ennél az útkereszteződésnél meg nem tudjuk, hogy melyik.

– Az alelnök vette át a hatalmat? – kiáltotta az egyik riporter, – beesküdtött már?

– Nem, – jelentette közvetlenül a golf pályáról a kihelyezett újságíró. – Az alelnök rettenetes bélrendszeri katasztrófában szenved.

– Mit értenek ez alatt? – hallatszott több irányból is.

– Olyan szorosra zárt az ürügyűrűje, hogy a hírek hallatára felrobbant a vastagbele. Most nyitják fel a hasát, de tele van fekáliával. A masszív fekáliásár ráragadt a digitális kamera lencséjére a katéter végén és az orvos nem lát semmit.

– Akkor kinek a kezében van a hatalom? – kiáltotta a lelkenedző riporterek hada.

– Nem tudom, miért is tudnám? – vigyorgott a fiatal és vonzó külsejű televíziós műsorvezető, és próbálta a torkából felbuggyanni készülő örömet eltitkolni.

Időközben próbáltam rámutatni a szembeni lakásban teljes lendülettel folyó és az események iránt teljesen gyanútlan vendégseregére. – Nem kellene valahogy a tudomásukra hozni?

– Nem, – rázta a fejét Larry, – bűn és bánat lenne, ha elrontanánk hatalom felett érzett örömeiket.

– Igaz, – bólintottam, – a szomorú igazság előbb vagy utóbb a fejükre koppant. Várjunk még egy órát és lesz sírás és fogaknak csikorgatása.

Elegendően rövid idő után valaki bekapcsolta az LCD képernyős televíziót és meglátván, hogy mi történik a mulatozók értetlen arcokkal meredtek egymásra.

– Ki van a kormánynál, – kérdezte Ed Martin. – Mit mond az alkotmány?

– Egy döglött patkány farkát sem adom az alkotmányért, – harsogta Pompázatos Miska. – Mostantól én vagyok a vezető és a Második cikkely fegyveresei teljességgel mögöttem állnak.

– Értesítem Winslowt, – néztem Larryre. – Lenne valami ellenvetésed vagy jobb ötleted?

– Nincs, – felelte Larry és Winslow felkapta a telefont mielőtt kiment az első csengetés.

– Pompázatos Miska államcsínyt tervez, – mondtam, – fel akarja függeszteni az alkotmányt és vadnyugati fegyveresekkel akarja átvenni a hatalmat Washingtonban.

– Ne félj tőlük, – felelte Winslow nyugodt hangon. – Ezek az emberek gyávák. Ezek szeretnek Bambi özikékre lövöldözni az erdőben, de eldobálnák a fegyvereiket és elfutnának egy állig felfegyverzett tengerészgyalogos dandár láttára. A SWAT rohamcsapatunk már útban van és mindenkit letartóztat és elvisz abból a lakásból. Mi egyszer lövünk, és csak utána teszünk fel kérdéseket.

– Na, ezt szeretném látni, – mondtam rosszmájú hangon, – de mi mit csináljunk? Összepakoljunk és menjünk haza?

– Maradhattok, – köszörülte meg a torkát Winslow és úgy hangzott, hogy nagyot kortyolt valami szeszes italból. – A kégli ki van fizetve egy egész hónapra és senki nem tudja, hogy ott vagytok. A mi működésünk ott nem történt meg soha.

– Mi lesz a SWAT rohamcsapattal? Hogyan magyarázza meg, hogy olyan váratlanul rájuk törtek?

– Pompázatos Miska külügyminisztert azóta követjük, hogy Szaúdi Arábiába ment és megkötötte a fegyvereladási szerződést, amit a kongresszus nem engedélyezett. A mai razzia tiszta véletlenség és élvezzék a megérdemelt szüneteltetést. A kongresszus elnöke vette át a hatalmat és a hölgy demokrata.

Harmincharmadik Fejezet

A befejezés

Még mindig hat hónap maradt a választásokig. Pronk elnök helyrejött, egy kivégzett fiatal ellenzéki szívét operálták be neki Kínából. Egy nedves porszívó kiszivattyúzta az összes bélsár elzáródást az alelnök belsősegeiből. Nancy Palfalvy még mindig az alsóház vezetője és Moszkvai Mitch, szenátusi elnök kapásból visszautasít bármi törvényjavaslatot, amit a demokrata alsóház felterjeszt a felsőházhoz.

Pronk arra teszi fel választási győzelemesélyeit, hogy egy további kétszázezer COVID19 halott elfogadható, amennyiben kinyitnak a fodrász és a pedikűr szalonok, a gyorséttermek, a tetováló műhelyek, együtt a húsfeldolgozó üzemekkel és a zsúfolt filmszínházakkal, és a strandok is kinyitnak az ünnepekre és templomok dugig telnek a hívekkel. Támogatói verik a mellüket, hogy nekik joguk van álarc nélkül járni az utcákon és nem kell a biztonságos két méter távolságot betartaniuk. Rendben, fontolgatom, de mi van az én jogaimmal, hogy ezek a nagyszájú és erőszakos gyengeelméjűek ne fertőzzenek meg engem a halálos vírussal?

Larry javasolta, hogy írjunk még egy pár fiktív fejezetet Pronk elnök és Peters alelnök nélkül, és Nancy Palfalvy átmeneti Amerikai Egyesült Államok elnökségével.

– Ne írjunk, – utasítottam vissza, – ez egy nagyon eltúlzott és távoli scenárió és mérhetetlen mennyiségű bajba tudnánk kerülni. Emlékszel, hogy mi lett Kathy Griffith színésznő komikussal, aki Pronk levágott és vérző fejét tartotta a kezében? Koholmány volt vicces szándékkal, de nem valami jól sikerült a kis primadonnának. Azóta sem kapott semmi szerepet.

– Rendben, – morogja Larry – de mi legyen Júliussal, az unokaöcsém, mi legyen az ő sorsa?

– Beszéltem Winslow FBI ügynökkel róla, – felelem egy egyiptomi Sphinx nyugalmával. – Julius mellényzsebi aprópénz. Julius hosszú listát irt Winslownak az orosz oligarchia kontaktusairól. Legtöbbjük külföldön élő kivándorolt vagy Brooklyn lakos, kettős állampolgár. Belőlük formálódott az úgynevezett orosz Maffia és legjobban ismertek hazárdjátékos szokásaikról. Eladnak orosz acélt és kőolajat Kínának és Észak Koreának. Infrastruktúra projecteket, mint országutakat és kiterjedt magasfeszültségű elektromos vezetékhálózatokat építenek a fejletlen országokban, főleg Afrikában. A kínai pénz mellett befektetni való vagyonukat az International Monetary Fund alapból kapják, aminek legalább a kétharmadát elsikkasztják. Hetente egy millió dollárt veszítenek póker játékokon és meg sem rebben a szemük. Julius ravasz irányító. Szigorú business alapelvű soha nem szegi meg a törvényt mialatt megszegi.

– Mit értesz ez alatt? – kérdezi Larry, nyilvánvalóan felkeltettem a kíváncsiságát.

– Hatalmas összegeket mos tisztára az oroszoknak, de soha nem keveredik bele prostitúcióba vagy uzsora kölcsönadásokba és soha nem hajt be fizikai erőszakkal bármi tartozást. Az orosz érdekeltségeket mozdítja elő egy titokzatos háttérből.

– Például?

– Emlékszel unokahúgodra, Lolitára és a mostani férfitárjára, Louis Linzre a nemzetközi kávéház láncolattal? Nyilvánvalóan a COVID19 bezárások és a kliensek elapadása miatt, Linznek nem megy valami jól a kávé businessben, de még mindig rengeteg pénze van. Könyvet irt Bábel címmel, amiben vádolja, hogy a Második Gulf öböl háború alatt, ami megbuktatta Sadam Husszein arab diktátort, az amerikai military felbecsülhetetlen értékű

műkincseket és régiségeket lopott el az iraki múzeumokból és régiség ásatások területéről és eladták többszörös milliárdosoknak az Egyesült Államokban.

– A piszkos szemétláda, ez szemenszedett hazugság. Még soha nem hallottam ilyen szégyentelen gyalázkodást. Az amerikai hadsereg, ugyan már, van azoknak más dolguk is.

– Igazad van. Ez az általános Amerika ellenes orosz propaganda része. Az oroszok pénzelik Linz könyvének kiadását és százezer példányt nyomtattak belőle. A könyvüzletek tele vannak velük.

– És ez a gazember Lolita jelenlegi szeretője?

– Sajnálatosan.

– Mi lett az Iowa házaspár, Mike és Mary Monroe eltűnésének ügyével? Nem Julius rendelt el brutális megöletésüket? Ezért önmagában több életfogytiglani börtönbüntetés jár.

– Julius tagadja ebben a szerepét. Beismeri, hogy ő szerezte az orosz oligarcha vevőt az öröklakásra, de lövésre mindig kész Ed Martin rendelte el kivégzésüket.

– Nem számít, Julius bűntárs volt. Soha nem lenne szabad többet engedni, hogy szabad emberként járkáljon az utcákon.

– Winslow ezzel egyetért, de a jelenlegi Szövetséges Főügyész kényszerítheti, hogy szüneteltesse Julius ellen az eljárást.

– Miért?

– Julius túl közel áll az elnökhöz. Túl sokat tud pénzügyi dolgairól. Egyetlen esélyünk, hogy késleltetjük a vizsgálatot, amíg be nem esketik az új elnököt. Feltéve, ha megnyeri a választást.

– Mi van Pompázatos Miska külügyminiszterrel? Letartóztatták?

– Nem, nincs letartóztatva. A SWAT rohamcsapat szabadon kellett, hogy engedje. Pronk hírzárlatot rendelt el az egész razziáról. Winslow elveszíti állását, ha értesíti a médiát.

– A bűdös életbe, – kiáltott fel Larry. – Hogyan fejezzük be könyvemet ezzel a rengeteg megszorítással?

– Nem fejezzük be. Várunk a választásokig és talán utána írunk egy folytatást.

Vége